

Л. СЕРДУНИЧ

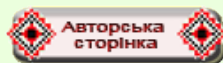
*Різдво переможе війну!
Серце готуй до свята!
У тил і на передову
Йде Коляда багата!*

*Багата на торжество
Віри, надії, любові!
Війну переможе Різдво:
Вічне, живе, святкове!*

(Віра Олеш)

ЗМІСТ Автори та їхні твори

ЛЕГОСТАЄВА Людмила (м.Дніпропетровськ)

001.1 Балада про дві душі

Приводом для написання цього вірша став сюжет ТСН про молоду жінку, в якій народився син через добу після загибелі її чоловіка в зоні АТО. <http://u.to/3OZ5CQ> (Замість епіграфу).

На місячній доріжці
Зустрілись дві душі,
Одна – до Бога пішки,
А інша – в грішний світ.
Одна – душа солдата,
Загиблого в бою,
А інша – немовляти,
Народжена в Раю.
І так би розминулись...
Але душа бійця
На іншу обернулась:
Знайоме щось з лиця.
Сказала: «Гей, малечо,
Анумо, хлопче, стій!
А як ім'я, до речі,
Матусеньці твоєї?»
Душа того маляти
Була – як чистий сніг:
«Мене чекає мати,
Аби я вчасно встиг...
Казав Господь, Галина –

Легостаєва Людмила

Матусине ім'я,
Ось-ось народить сина,
А син її – це я!
Мене на Землю жити
Господь благословив,
Я маю народитись...
А ти вже там пожив?», –
Так у бійця спитало
Майбутнє немовля.
(Воно ще знань не мало:
Яка ж вона: Земля?)
А той боєць «Галина»
Повторював ім'я ...
Та це ж його дружина
Чекала немовля!
Сплили перед очима
Щасливі ті роки,
Де він, іще хлопчина,
Просив її руки...
Весілля і навчання,
І пристрасті потік...
Він всі її бажання
Виконував, як міг.
Усе було чудово:
Вагітність – гарний знак!
Він взяв з Галини слово –
Народиться козак!
А потім... Сум в родині...
В країну зло прийшло.
Галини очі сині
Зробилися, мов скло.
«Не йди, – вона просила, –
Бо смерть гуляє там.

Легостаєва Людмила

Стількох вже покосила!..
Та їй тебе – не дам!»
А він своїй дружині
Сказав приблизно так:
«Як друзів я покину,
Який же я козак?
Як гляну в очі сину,
Що з'явиться в цей рік?
Скажу, що в злу годину
Я за спідницю втік?».
Поцілував Галину
І рушив на війну...
А потім... постріл в спину...
І запах полину...
Згадав боєць те стрімко
Й маленькому сказав:
«Ти бережи Галинку,
Що краща буде з мам.
Пробач мені, дитино,
Вас з мамою підвів.
Та буду я невпинно
З тобою з перших днів!
Дивитимусь із Неба,
Як швидко ти ростеш,
А все, що буде треба,
В житті ти сам знайдеш.
Обіймемося ж, сину,
Тобі вже йти в життя,
А я прикрию спину
Тобі із небуття».
На місячній доріжці –
Невпинний душ потік:
Одні – до Бога пішки,

Легостаєва Людмила

Хтось – в протилежний бік.
Народжуються діти
У час війни страшний.
Аби їх захистити,
Хтось має йти у бій.
Але допоки в серці
Надія і любов,
Життя не перерветься,
Відроджуючись знов!

12.08.2014

001.3 Він десь воює...

Воює він на східному кордоні,
Вона лежить в будинку для пологів,
Давно цим двом майбутня сниться доня,
Вони її чекали дуже довго.

Він їй листи палкі щоночі пише,
Коли є час, тоді телефонує.
Їй боляче, і крик зриває тишу:
Наблизилось – сама себе гартує.

Вона сумує – він не з нею поруч,
Бо на війні, зі зброєю в окопі.
Чекає кожен з них на Божу поміч,
Думки і почуття – як у окропі.

Вона стискає побілілі губи,
Шепоче до майбутньої дитини:
«Він вернеться до нас з тобою, люба,
Він обіцяв, що виживе, не згине!».

Тримає воїн міцно автомата,
Іде війна, а він так хоче жити,
Почути перше слово доні: «тату»,
Її на спині «коником» возити».

Але війна ще сіє, сіє морок,
І жорна смерті жертв нових чекають...
Він у окопі, і йому за сорок,
У снах один до одного літають...

08.06.2014

001.4 Мой друг уходить на войну

Мой друг уходит на войну,
Не по повестке, добровольцем.
Он любит жизнь, детей, жену,
И он идет за них бороться:

За их покой, за мирный быт
В стране, в которой жить им дальше...
Ему идти сам Бог велит,
Не прятаться ж за спины младших.

Осознает мой друг и риск,
Что жизнь одна, там будет страшно...
Но он всегда был оптимист,
«Так надо!», – объяснил домашним.

Ему уже за пятьдесят.
Он видел жизнь во всех раскладах,
А значит, будет он солдат
Такой, что лучше и не надо!

А нам молитись лишь о нем,
И о других, что там воюют,
Чтоб выжил под любым огнем,
Чтоб возвратился к тем, кто любит.

«Вернусь с победой!», – ловит слух
Его слова сквозь шум моторов...
И я горжусь, что он – мой друг!
И он из тех, кто сдвинет горы!

17.08.2014

001.6 Дніпропетровськ-патріот

Летять «швидкі», везуть в лікарні хлопців...
Везуть героїв, зраних в боях.
І янголи, крилаті охоронці,
Крил не жалкують, вслід «швидким» летять.

Дніпропетровськ тепер – шпиталь суцільний...
Найближчий до межі воєнних дій.
Тут лікарі працюють не по змінах,
Щодня, щоночі – на передовій.

Ревуть сирени. Почуття тривоги
Зростає в наших душах у рази.
Хтось йде до церкви, помолитись Богу,
Хтось кров здає, не втримавши сльози.

Усе для тих, хто з фронту, ледве дише...
Усе, щоб ворог нас не переміг.
Містяни наші хоч і люблять тишу,
Та мчать на допомогу з усіх ніг.

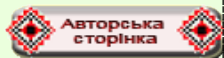
Я так люблю й пишаюсь нашим містом!
Дніпропетровськ – мій рідний патріот!
Він виважений, без подвійних змістів,
Він – осередок мудрості й чеснот.

Він з'єднує два береги мостами,
В єдине й Україну об'єднав.
Тут храми в небо тягнуться хрестами,
Освячують цю землю сотень «слав»!

У час важкий все сповнюється змістом:
Країни доля, долі громадян...
Дніпропетровськ – це особливе місто,
Він Україну зцілює від ран!

06.08.2014

ХАММОУДА Наталія (Туніс)

002.1 Перед воротами до раю

Перед воротами до раю
Спинилося солдатів п'ять.
Їх сам апостол зустрічає...
Побачив юний вік хлоп'ят

І навстіж їм відкрив ворота,
Вклонився низько до землі.
Того оглянув, що навпроти –
У нього рана на чолі:

– Тобі, синочку, скільки років?
Чи не зарано ще сюди? –
Ступив назустріч кілька кроків, –
Ти зупинися і зажди.

І розкажи мені, як сталося,
Що ви в такому цвіті літ
До неба з друзями зібрались?
Невже не милий білий світ?

Невже не хочеться вам жити,
Радіти сонцю день за днем?
Що за потреба ваша, діти,
Так рано стрітися з Творцем?

Обнявши воїна за плечі,
Апостол пошепки сказав:

– Вам рано у ключі лелечі.
У вас ще так багато справ:

Потрібно Землю захищати.
Потрібно повертати мир.
А потім все відбудувати,
Що зруйнував лихий упир.

Хто, окрім вас, за неї встане?
Хто, як не ви, її сини,
За честь матусину повстане
Проти лихого сатани?

Вертатись вам пора, солдати.
Лікуйте рани і живіть!
Боріться проти супостата
І пам'ятайте кожна мить,

Що ви – герої України,
Усі, хто бився і страждав.
Не місце вам у небі синім,
У вас ще так багато справ...

* * *

Спускались воїни на землю.
Апостол їм дивився вслід.
Він знав тоді, що марно
Вони вертаються у світ.

Він вірив – все вони здолають,
І буде мир, і буде лад,
Життя земним розквітне раєм...
І в путь благословив хлоп'ят.

6.11.2014

002.2 Лист до сина в АТО

Я для тебе прихилила б небеса,
Я для тебе позривала б зорі з неба,
Де у трави зранку падає роса,
Я волошкою розквітнула б для тебе.
Я торкаюся легенько милих скронь,
І щодня цілую я твою світлину,
Ти пробач мені тривоги довгий сон,
Ти пробач мені розлуку, милий сину.
Де ти зараз? Тільки б голос твій почуť,
Тільки б знати, що живий, і більш не треба.
Я сніжинкою із неба прилечу,
Щоби тільки доторкнутися до тебе...

04.12.2014

002.3 Солдатам сьогодення

В горнятку чай і свіжий білий хліб
У мене на вечерю є сьогодні.
А скільки ви не їли? Скільки діб
На холоді воюєте голодні?

Коли востаннє їли теплий суп
І воду набирали із криниці?
Мороз – не потрапляє зуб на зуб,
А свіжий хліб лише ночами сниться.

Рідненькі, знаю: важко на війні...
Заради нас пішли ви в справжнє пекло.
Щоб уночі спокійно спали ми,

Вже стільки вас під «Градами» померло!..

І знову в бій, долаючи усе:
Тривогу, голод, холод, біль і рани...
Ви ідете, скидаючи з плечей
Тягар безсоння, що бреде за вами.

І знов атака. Молитесь – дійти б,
Віддавши все: здоров'я, сон і сили.
Рятуєте Україну від біди,
Щоб вороги нас більше не гнітили.

Мій чай схолов. Підсох в окрайці хліб,
Роїться в голові думок чимало...
Не те що їжі – стільки довгих діб
Ви навіть сну спокійного не мали.

01.12.2014

002.4 Біда не приходить одна

У наші двері посеред ночі,
Неначе буря, увірвалася біда...
А збоку лихо сміється в очі,
Бо не одна вона приходить, не одна.

Неначе смерчем, біда влетіла,
Коли в полях буяла зелено весна.
Стрілою в небі, на чорних крилах...
До України докотилася війна!

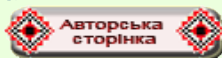
І рвалось небо, земля палала,
Здригався світ від звуків «Градів» і гармат.
І білі хмари в обійми брали,

Ще зовсім юних, необстріляних хлоп'ят.

Спинися, лихо! Не рвисься, міни!
Затихніть, постріли жорстокої війни...
Верніться знову у рідні стіни,
З полів кривавих, непідкорені сини.

20.11.2014

ПОПЕЛЮШКА Валентина (Закарпаття)

003.1. Тато-герой

Героїчним татусям і їхнім діткам присвячую

Підійду до тата,
обійму за шию.
Він мене підняти
аж до неба вміє.
В нього сильні руки
і волосся русе.
У часи розлуки
я за ним журюся.
Повернувся з бою
тато мій недавно.
Він за нас з тобою
і життя віддав би.
За Україну-неньку,
за поля й дороги,
за дитя маленьке,
дідуся старого,
за дуби і клени,
за мурашку навіть...
Він – герой у мене,
хай усі це знають!

15.09.2014

003.2 Я молюся за тебе, солдате

Я – не жінка тобі і не мати,

І не рідна сестра чи дочка,
Та молюся за тебе, солдате,
При запалених в серці свічках.

Кожне слово розтопленим воском
Розтікається, душу пече
І до тебе летить відголоском,
Оберегом, щитом і плащем.

Ой, тяжка нам судилась година,
Чашу болю п'ємо не одну...
Ти тепер – моя рідна людина,
Бо й за мене пішов на війну.

Одягнув маскувальне зелене –
У минуле нема вороття.
За моїх діточок і за мене
Ти готовий покласти життя...

Що я можу натомість віддати,
Щоб відчув: ми і справді – рідня?
Як сестра, як дружина, як мати
Я за тебе молюся щодня.

04.09.2014

003.3 А мати чекає, а мати не спить...

А мати чекає, а мати не спить...
Ніхто її сина не бачив убитим.
Згубилася в часі: де вічність, де мить?
Куди йти шукати і чим відкупити?

Вже навіть і сліз не лишилось в очах,

Біль висушив кожну клітиночку-нішу.
Не тихне молитва, не гасне свіча,
А думка одна випереджує іншу.

А може, відбився в бою від своїх
І мусить ховатись, бо ворог навколо?
Він звісточку дав би, аби тільки зміг...
Тримайся, Іване, Василю, Миколо!

А може, поранений десь у селі?
Його доглядає старенька бабуса?
До міста відрізали шлях москалі,
Тому самотужки упоратись мусять?

А може, в полоні? Катюго, не бий!
Тобі не минеться кров жодної жертви!
А може, а може... Хай був би живий,
Скалічений, хворий, та тільки не мертвий.

А може, а може... О мука! О біль!
Як матері бідній не втратити розум?
Хоч літо – на скроні ляга заметіль,
Хоч спека – вкривається серце морозом.

Зібрати б до купи весь біль матерів.
Терпіти? Та годі! Просити у Бога,
Щоб кожен, хто винен, у пеклі горів,
І ще за життя, безупинно і довго.

Та мати надію у серці несе,
І сутність її материнська у тому:
Готова простити усім і усе,
Аби тільки син повернувся додому.

08.08.2014

003.4 Хлопчики, спасибі, що живі

В кожного, мов німб, на голові
Зеленіє формений берет...
Хлопчики, спасибі, що живі!
Хай ніяке зло вас не бере!

Радість переймає біль тупий,
Котиться сльозою по щоці.
Місто, не відхрещуйся, не спи!
Привітай з поверненням бійців.

Вийди і навколішки впади,
Землю біля їхніх ніг цілуй.
Щоб і ти не бачило біди,
Хлопці на війну ішли – цілуй!

Спуститься Небесний Побратим,
Голубом над строєм закружля.
Хай душа всміхається святим,
Тілові – м'яким пушком земля.

Вулиці – героєве ім'я,
Батькові і матері – уклін.
Лиш віддавши шану, ти і я
Можемо вставати із колін.

Будуть ранки з росами в траві
І відлуння-спогади: невже?
...Хлопчики, спасибі, що живі!
Хай і далі Бог вас береже!

02.08.2014

003.6 Повертайся переможцем

Лети, мій соколе, на схід,
Туди, де зараз лід і пекло.
Тобі молитимусь услід,
Аби було безпечно й тепло.

І донечка чекає, й син,
З тобою у молитві мама
І допомога рідних стін.
Ти – не один поміж вогнями.

Руїни, «Гради», блокпости,
О, Боже праведний, за що ж це?
Лети, мій соколе, лети
І повертайся переможцем.

Я не змогла сказати: «Ні!»
Ти б не послухався, упертий.
Наперекір біді-війні,
Я відмолю тебе у смерті.

05.12.2014

003.7 Я не часто кажу про любов...

Я не часто кажу про любов,
Хоч люблю без перерви на втому.
Йде війна, і сьогодні ти знов
Вирушаєш із рідного дому.

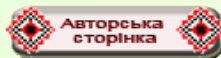
Я сльозою твій шлях не скроплю,

Хай заплаче ворожа ця згряя.
Поважаю, пишаюсь, люблю,
З перемогою вернешся, знаю!

Обереги моїх молитов
Зграю спинять зомбовану вовчу.
...Я не часто кажу про любов,
А сьогодні – укотре – не змовчу...

12.12.2013

КРІСМАН Наталія (м. Івано-Франківськ)

004.2 Борись!

Щомиті підіймаюсь духом ввись
Над тими, хто у власному безсиллі,
Зневірившись, шматує власні жили,
Забувши життєствердний клич «Борись!».
Здіймаюся над тими, хто ніяк
Не випростає вгнуту в землю спину,
Хто зір свій не підводить в небо синє
І волю не стискає у кулак.
Здіймаюся над тими, хто увесь
Себе віддав в заручники облуди,
Хто не по правді ближнього засудить,
Забувши, що таке сумління й честь.
Здіймаюся над тими, хто завжди
Від зрад й лукавства має насолоду,
Кому і доля власного народу
Байдужа є у час лихих годин.
Та скільки зможу – крильми затулю
Я ближнього від скверни цього світу,
Впиратимуся злу несамовито
Й навік себе до Правди прикую.
Ріка терпінь нехай мене несе,
Хай на вустах – солоний присмак туги...
Я вірю в те, що доля шанс удруге
Мені на щастя дасть, попри усе!
Здіймаюся над світом й не боюсь,
Що сил мені не вистачить для лету,
Що світ мене не визнає Поетом,

Що, впавши вниз, колись я розіб'юсь...
ВІД НЕЛЮБОВІ, ГОСПОДИ, СПАСИ !
Ніщо так не болить – одна любов лиш,
На роздоріжжі долі й різних драм
Стоїш один, мовчанням вбивши голос,
Туман довкруз, а ти – самотній колос
Посеред поля віч-до-віч вітрам...
Куди тепер? Де він – твій шлях до щастя?
Тягар утрат не зрушити за раз.
Хтось не боїться знову в прірву впасти,
А хтось цей світ готовий вже й проклясти –
Усіх розсудить неблаганний Час.
Ховає ніч думки на дно бездонне,
Втікають сни в безсоння поза-світ,
Людські жалі звисають з неба гроном,
Вітри – знавці сумних лише симфоній,
В яких нам не знайти на все одвіт.
Вчорашня пам'ять завтрашній не вірить?
Вчорашні сни вгамують ненасить?
Нова любов не житиме без віри,
Без неї навіть світ здається сірим,
Від нелюбові, Господи, спаси!

004.4. Виточуй рай!

Час світлих душ.
Здіймаються угору
Незримі крила, прагнучі увись,
Підношу зір свій в небо неозоре,
Де янгол білий крилами огорне
Мене колись.
А ти будуй
Свій Храм душі і світла,

Вимошуй шлях до правди і добра.
Допоки тут – хай в серці твому квітне
Любов ясна, що стане ліком світу,
Виточуй рай!
Жени біду,
Лиши усі тривоги,
Хай тінь образ розчинить сяйво зір.
Бурхливий плин чекає за порогом,
Ти ж не впускай у душу лиш одного:
Гірких зневір.
Дощі пройдуть,
Душі зміцніють крила –
Для світлих злетів, звершень і звитяг.
Усі образи світу я простила,
І ніжно так несе мене на хвилях
Ріка Життя...

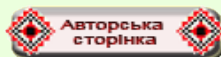
004.7 Повертайся живим!!!

Ні страхів, ні вагань,
Ні зневір, ні безсиль!
Кожна мить дорога
Для розправлених крил,
Що залюблені в синь
У бездонні небес...
Чи Тебе хтось просив?
Ні, Ти сам взяв цей хрест!
Двійко діток дрібних,
В оченятах: «Татусю,
Не кидай нас, не йди...».
Обіцяєш: «Вернуся!».
В мами терпне душа
З молитов і від сліз,

Гіркотою прощань
Вся просякла наскрізь.
І дружина в журбі:
«Як без Тебе ми, як?».
Ну а Ти – весь свій біль
Міцно стис у кулак...
Дивне світло в очах,
Це приреченість? – Ні.
Так церковна свіча
Перепалює гнів
У священний вогонь,
Що зціляє від ран,
Ран у брата Твого,
Що промовив: «Пора!»...
Чи Тебе хтось просив?
Ні, Ти сам взяв цей хрест.
В цій війні кожен син
Йде відстояти Честь.
Мов печать на вустах:
«Хто ж тоді, як не я?».
Нині ми – сам на сам
З тим, хто нищить життя
І помножує лють,
Наче зграя вовків,
Що невинну кров п'ють –
Нашу кров всі віки...
Для розправлених крил
Час звитяг у бою.
Я за Тебе весь біль,
Брате мій, відболю,
Відмолю тя' в небес
Я від смерті обійм,
Хай навіки би щез

Привид цих лютих війн.
Не зори під вогнем,
Не схиля голови,
Прошу в Бога одне:
«Повертайся живим!!!»

ЛАВРА Марина (Закорпаття)

005.2 обійми

обійми мене, обійми
запитально, що буде далі?
розцілуй, до грудей тули
через вулицю перед раєм

обійми, і жіночий стан
океанним буде припливом
обійми мене, і нехай
усміхаються ангели мило

обійми, і тонка вуаль
іспаде із лиця моментно,
заясіється брама в рай
перламутровим флюорисцентом

у чеканні трамваю зими
у обіймах прощальних ми

005.3 смерть

триклято проклята державо,
брехливих пСів, товстих попів
і чоМ у грудях так дуплаво
в перЕвертнів і у катів?

і ти, солдате раший, лютий
гляди, щоб пеклом не згорів,

зенітні залпи – жала ртуті
в сеРця зболілі матерів

спокутуй, враже слабодухий,
молися, кайся, поклонись,
отрутошвидко гинутЬ мухи –
іздохнеш ти отак колись...

005.4 ні – війні!

металу присмак у плазмі крові
устами ніби град у грозі
торік відірваній нозі
спинили муки рани і
пекли нестерпно так осколки
м'язово нерви наче голка
лишивсь один із того полку
життя на шальках терезів

обсіли мирні птахи стріхи
сльозами краплі у вікні
у штучних квітах всі вінки
не стало твого брата і
мого сусіда через хату
лишилося мале без тата
а крейда пише заповзято
на тротуарі: НІ – ВІЙНІ!..

005.5 однинівічно сполу

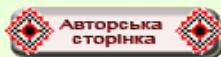
у ветхім сні сердечно їй тулися,
цілуй у ліву всміхнену брову
чорнильнооцятковану дугу,

лобзай чоло, уклінно покорися.

у ній ти рафінадно розчинись,
офірно, так приреченопокірно,
– дівча моє, чекай, постій-но,
лебідко краснопера, усміхнись.

заспраглу душу ти йому скропи
оліселіксирами і мирром,
і обкури сакральності кадилом,
однинівічно сполу – ВІН і ти.

МАЗУР Наталя (Хмельниччина)

006.1 А восени дерева зацвіли

А восени дерева зацвіли...
«Не до добра», – старі казали люди,
Та молоді не вірили, вони
Все жартували: «Буде так, як буде».

І був Майдан. Війна, забравши Крим,
Повзла донецьким степом і луганським,
Вкривала землю безліччю могил,
І проклинала люд, що звався братським.

... Перейдено ілюзій рубікон:
Ніхто не допоможе в цілім світі.
Герої першими ішли за горизонт,
Коханих залишаючи сивіти.

Незмірне горе. Спалена земля.
Як пам'ять багрянє брость калини.
Дерева листом устеляють шлях –
Не зацвітайте більше восени ви!

006.2 Летіли лелеки

Летіли лелеки, лишаючи в небі «курли».
Летіли здалеку, спішили до рідного дому...
На крилах весну і надію на щастя несли
На землю Вітчизни летіли, долаючи втому.

Їх кликала пам'ять батьків і священна земля,
І теплі дощі, і молочні тумани світання.
І стежка в'юнка, на якій рудокосе маля
Так довго рукою махало услід на прощання...

Їх кликали трави, що буйно росли бережком,
І запах п'янки чебрецю, материнки і м'яти.
І гамір хлоп'ят голопузих над тихим ставком,
Коли понад вечір вони прибігали купатись.

Вкладали у мирне «курли» вічну радість і щем,
І світлу любов, і надію та віру пташину,
Бо в ріднім краю жити краще для них, та іще:
Зрікатись не вміли ніколи птахи Батьківщини.

006.3 Кіборги

Ця війна змінила багатьох,
Ця війна змінила Україну.
Кіборги. Донецьк. Аеропорт,
Що перетворився на руїну.

Трупний запах, порох і вогонь,
Смерть приносять «Гради», міни, танки.
Піт із чорних, випалених скронь...
Глина, гільзи, попіл і уламки...

Та стоять:
Дев'ятий, Ворон, Гном,
Абрикос, Богема, Маршал, Цезар...
А над ними – небо полотном,
А у них життя – на вістрі леза.

То чиїсь батьки, брати, сини
З Харкова, із Києва, зі Львова.
Шахтарі, таксисти... В час війни
Кіборгами стали тимчасово.

Каска, броник, берці, автомат,
Друг надійний, що прикриє спину.
Доброволець, патріот, солдат,
Наш Герой і гордість України!

006.5 Листи на фронт (лист 1)

Нічка малює зірки на віконному склі,
Лист, що пишу, не відправлю у звичнім
конверті.
Ви зупиніться, прошу, за півкроку до смерті,
Люто розтяжки чигають уздовж бур'янів.

Стогнуть ракети, і міни летять звідусіль,
Літо вистуджує кров у натруджених жилах.
Ангел-хранитель розправить над вами хай
крила,
Щоб кулі ворога не улучали у ціль.

Ще один день кулеметним вогнем відгримів,
Вітер обвіює мокру від поту чуприну.
Ви бережіть, козаки, і себе, і Вкраїну,
Ви поверніться живими до рідних домів.

006.6 Листи на фронт (лист 2)

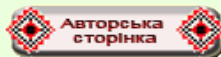
Здрастуй, козаче! Збирається небом пільма.
Вечір заходить спочити до рідної хати.
Виживи там, у горнилі воєннім, солдате,
Маму згадай, що лишилася вдома сама.

Місяць ліхтарик направив у сонний садок,
Де наливаються яблука пінистим соком.
Ти не впади там під чергами куль ненароком,
Страху слизького нехай не повзе холодок.

Жовтий гарбуз на городі зіп'явся на тин,
І на грядках огірочки пов'яли від спеки.
Будь обережним! Дивись, уникай небезпеки,
І пам'ятай: ти зостався у мамі один.

Ненька-Вкраїна для всіх нас, козаче, – одна.
Щоб не топтали її вороги-супостати,
Всю ніч навколішки моляться сторожко мати
Біля відкритого навстіж німого вікна.

ДАНИЛЮК Наталія
(Івано-Франківщина)

007.1 Борись!

Людино моя прекрасна,
Тримайся за світ, борись!
Якщо і судилось впасти,
То тільки – в небесну вись,
І тільки – на крилах білих
Незламних своїх надій!
Я знаю: достатньо віри
У світлій душі твоїй.
І сонця там значно більше,
Ніж мороку і зневір!
Людино моя, не бійся,
Незгодам наперекір
Іди лиш на поклик серця
До зоряних перемог.
В молитві тобі всміхнеться,
У смуті розрадить Бог.
Бо крила твої для злету,
А слово – то храм душі,
Нема для думок поета
Умовностей і межі.
Якщо і судилось впасти,
То тільки – в небесну вись...
Людино моя прекрасна,
Відроджуйся,
Вір,
Борись!

007.2 Мій мирний народе, ти зроду війни не жадав...

Мій мирний народе, ти зроду війни не жадав,
І ласим не був на чуже, бо свого мав доволі.
Чому ж тебе вкотре спіткала нещадна біда,
Весна опинилась в тенетах чужої сваволі?

По що вони йшли, знавіснілі од люті раби,
Узявши твій мир під холодні і точні приціли?
Мій славний народе, хрещений в огні боротьби,
Від крові твоєї не раз вороги захмеліли!..

А землі святі засівали кістками синів,
Їх вічною славою смерть в полі бою покрила.
І нас не зламати, не знищити в жодній війні,
Бо ангельська сотня над нами розправила крила.

Дарма потішається ниций лихий окупант,
Дарма скаженіє орда його люта і п'яна!..
Якщо і горіти, то лиш у цвітінні троянд,
Якщо і диміти – лише в яблуневих туманах...

007.3 Нація

Я – народ, що освячений Тризубом,
Молитвами, вогнем і мечем!
Це мені зроду-віку написано
Бути воїном і сіячем.
Це в мені під багряними стягами
Розпинали церкви і хрести,
Катували, морили ГУЛагами

Очманілі від люті кати.
Це мене шматувала навалами
Степова знавісніла орда
І впивалась отруйними жалами
Геноциду нещадна біда.
І стріляли у мене, і вішали
Самозвані чужинські царі,
Та дарма, бо встократ сміливішими
Повставали мої бунтарі.
Це ж мені зроду-віку написано
Хліб ростити на рідних полях,
Під огненним плекаючи Тризубом
Жовто-синій окрилений стяг!
Це мого суголосся пульсація
Виростає в єдиний потік...
Я – сіяч,
Я – поборник,
Я – нація,
Так було і так буде повік!

007.4 Відпалали сади смолоскипами...

Відпалали сади смолоскипами,
Відхурделив легкий листограй,
І відлунює тихими схлипами
Обікрадений осінню гай.

До зими лиш півзойку, півподиху,
А надворі – квітнева теплінь!..
В листяній сухозлітці на сходинах
Забавляється сонячна тінь...

Розженеться руденькою кицею

І – шубовість у шемріння сухе!
Підсолоджені ранки корицею,
Хоч повітря незвично терпке:

То гірчить ароматною кавою,
То димами з городів повзе...
Мов виделкою, віттю іржавою
Настромила хмаринне безе

Усамітнена вільха і мружиться
Від медових цілунків тепла!
Пересохла порепана вулиця
В бурштинових тонах попливла.

Припаду, щоби сонця напиться,
Зачерпну, наче пташка крильми,
Може, трішки на серці розвидниться
І розвіється попіл зими.

Може, снігом густим припорошені,
Чорнокрилі примари війни
Між архівів минулої осені
Перетліють, а там – до весни

Зовсім близько, півзойку, півподиху
І півкроку лише одного!..
О, як мало нам треба для подиву,
А шукаємо бозна-чого...

007.5 Падаю в небо...

Мамо, я падаю в небо – все вище і вище...
З лівого боку не серце, а чорна діра.

Там, піді мною, суцільне димить попелище,
Битва триває між силами зла і добра.

Голими п'ятами ковзаю плавно по хмарах,
Мов паперовий кораблик, що з бурі війни
Вирвала смерті раптова холодна примара...
Мамо, прошу, не шукайте чиеїсь вини.

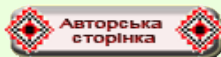
Може, й мене хтось покликав тримати це небо,
Стати на варті мільйонів невинних життів,
Поки чужинська орда розкрадає ганебно
Землі мої, наче зграя скажених вовків.

Так повелося: хтось мусить собою прикрити
В пастці скалічене миру тендітне пташа,
Важко злетіти увись, бо крило перебите,
Але яка ж в нього вільна живуча душа!

Скроплене кров'ю загиблих, воно стрепенеться,
Змиє високо і темінь густу розітне!..
У відголоску його невмирущого серця,
Мабуть, пульсує й малесенька частка мене...

Мамо, я падаю в небо – далеко-далеко,
Наша хатина, як цятка, ще мить – і нема...
Там, піді мною, – пекельна задушлива спека,
Попіл кружляє, немов серед літа зима...

ЗАДОРОЖНА Маріанна (м. Львів)

008.1 Хто, як не ви

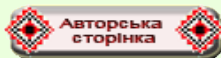
Вояче, загартований боями,
Країну ти ведеш тепер до тям,
Щоб ворог не кував для нас кайдани,
Щоб нам надію дати на світанок.

Хто знає, чим душа болить в окопі?
Хто бачить, як далеко мир і спокій?
Не стане слів, щоб оспівати мужність
Сміливців щирим серцем відчайдушних.

Та, доки є вогонь палкий у грудях,
Рятують Україну вірні люди,
І перемога прийде їм на славу.
Пишається героями держава.

На вас єдина, хлопчики, надія,
Що вдасться повернути спільну мрію,
Що сонце знову зійде понад хмари,
Що націю не заженуть в кошару.

МИКУЛІНА Іма (Закорпаття)

009.1 Дороги жизни

Граница между вечностью и жизнью
Тонка, нежна, как папиросный лист.
Исписанный он жизненной тропой,
И путь ее, как правило, ветвист.

Вот эта ветвь украшена цветами
И пеньем птиц, и солнечным лучом.
Ведь душу грел он долгими годами,
В ненастье был надеждой и врачом.

А эта ветвь усыпалась печалью
И горечью слезинок от обид,
Покрыта серо-черною вуалью,
И непригляден внешний ее вид.

Вот тут видны рабочих будней тропы,
Истоптанных под каждодневный шаг.
Тут много и дорог, совсем широких,
Ведь их теплом укутан был очаг.

Но вот тропиночка видна другая:
Искрится и сверкает ее путь,
Особым смыслом будни наполняет,
Не даст в трясине жизни утонуть.

Но сколько бы дорог и троп не вилось,
Всегда обрыв маячит впереди...

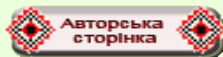
Да только стоит ли об этом думать?
Пока ты можешь лишь вперед иди!

009.2 Відчуваю тебе

Відчуваю тебе у ранковій зорі,
У тендітності фарб світанкових.
Відчуваю тебе у промінні яснім,
В різнобарвах, як ти, веселкових.
Відчуваю тебе, і у серці тремтить,
Бо лечу я у мрії казкові.
І злітаю до сонця в небесну блакить,
Щоб тебе освятити в любові!

Відчуваю тебе в шепотінні лісів,
В дзюркотінні струмочка гірського.
Відчуваю тебе в ніжній хвилі морській,
В кожній зірочці неба нічного.
Відчуваю тебе у мелодії злив,
У піснях, що наспівані вітром.
Відчуваю я серцем божественний вплив,
І душа вмить наповниться цвітом!

СТАНІСЛАВСЬКА Адель (Івано-Франківщина)

010.1 Чуєш, брате?

Нами бавляться, нами грають,
нас розігрують у лото,
не пускають «рабів» до раю,
не питається нас ніхто
про бажання...
О древній роде,
Що запрагнув собі, чудний?..
По терновий вінець свободи
брат із братом шикує стрій.
Брат із братом візьмесь за руки
і дотулить плечем плече...
– Чуєш, брате, тривожні звуки...
Ллється кров, що у рай тече...

Грай, картяре, на людські душі –
пімсти тліє пекельний дим,
бо свободи вина хильнувши,
не нап'ємось уже нічим.
Не дарма-бо життя пролите,
дух любові не вмер, не всох.
Бо не можна того убити,
що дарує предвічний Бог!

03.2014

010.3 Будь живим!

Живим, солдате...
Чуєш?.. Будь живим!
Хай обмине тебе ворожа куля!
До серця віру Вишньому притулюй,
як зброю до грудей...
Хай чорний дим,
що так тебе жалобно обійма,
розсіється!
Молюся, прагну, вірю:
здолаєш ти ненависного звіра
і зацвіте просвітлена весна...
Шануй себе,
соколику ясний!
Тримайся за життя так ціпко й вперто,
як тільки зможеш...
Не давайся смерті –
нехай-бо їй віддасться ворог твій!
Ти зможеш!
Біля тебе Серафим
мечем вогненным темінь розсікає!
З чола твого
кривавий піт стікає...
Та ти не здайся, чуєш?..
Будь живим!
Солдате, чуєш?
Ти потрібен тут,
де сонце на осонні біля хати.
Тебе вимолює сестра, дружина, мати,
і вірить в тебе весь український люд...

2014 р.

010.4 Солдатику, чи спиш?

Солдатику, чи спиш?
Зросили небо зорі...
І мерехтять собі
у темній далині.
Сьогодні через них
з тобою поговорю:
я тут, коло вікна,
а ти – десь на війні...

Тут все, як ти лишив.
Осінній звичний клопіт,
лоскоче ніздрі дим,
картоплі повен віз...
У тебе тяж вогонь,
та інший з нього попіл...
І дим його чудний
пекучий аж до сліз...

Тут знов цвіте каштан,
так дивно, уявляєш?
Яка ж бо в нім жага
нестримна до життя!..
У тебе також є –
Грудьми бо затуляєш
цей світ такий хиткий
від кроку в небуття...

У нас пройшла гроза...
осіння і без грому,
лиш блискавки стрімкі
шугали вдалині...

Солдатику, скоріш
живим вертай додому...
А поки... тиха ніч
хай горне в мирнім сні.

2014 р.

010.5 Тебе – притуляє Небо...

У мене є дах і стіни...
У тебе – земля, окопи,
вогонь, рубежі, руїни...
А дощ восени наскоком,
Й сльота тут, і вітер зимний,
і ночі важкі повіки...
Свинцево десь вибух гримне –
не сплять вороги-шуліки.

У мене – обід, вечеря...
У тебе – скупий окраєць...
Й розчинені навстіж двері
душі – сам-один, як палець
під Богом й перед війною,
із вірою в побратима...
Стискаєш судомно зброю
стежиною пілігрима...

У мене – суєтна тиша.
У тебе – громи і «Гради» ...
Історію час нам пише
про жертви, любов і зраду,
і кроки до України,
а може, самих до себе...
Мене не рятують стіни.

Тебе – притуляє Небо...

2014 р.

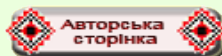
010.6 Ти знову йдеш...

Ти знову йдеш...
У перший день зими
дорогу стелять інеєм тумани.
А я молюся:
Боже, сохрани,
верни його додому...
І до мами,
й до рідного порогу,
до стежин,
що босоногі п'яти цілували...
Тут серед днів
губився часу плин –
тут сонця, вітру,
руху було мало,
а нині досить вулицею йти...
Торкатись оком
мирних краєвидів...
Бо завтра –
Маріуполь, блокпости,
окопи і війна...
Там серцем нидів...
Там чорний дим і небо у вогні,
і блудить страх,
і в чорні вікна виє,
де час стоїть...
Там «Гради» лічать дні...
А серце теплить віру і надію,
що ти прийдеш додому

вже з весни,
коли сади
розпустяться бруньками...
Так буде!
Боже милий, сохрани!
Веди його безпечними шляхами!

2014 р.

ГРИЦАН Тетяна (Закарпаття)

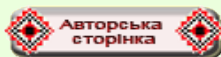

011.2 Соте ягня

Доля визначила болі,
Доля – у полі,
На роздоріжжі, на хрестовім пайці,
Де неволя в палаці,
А воля ячить.
Де задимлені строчать
Вимальовані роки.
То ми йдемо туди,
На барикади...
Зимуємо у покривалах зір,
Мостимо сльозами вагони.
Ватаги за нами, ми за вожаками.
Прагнемо щастя.
Летимо – вдасться.
Спінилися... Причастя
Прийняти треба.
Бо нагальна потреба
Зазирає до пазухи.
То дурнувата голодна лисиця
Заплітає коромислами
Наші проходи.
У нас Дзвін – як Він.
Золочені ходики.
Тисячі овець,
Загнаних нанівець.
А сотня навіки застрягла
У прірві виміру.

Край, країна, кров.
Покрівля бездомних – провалля.
Колос голодних –
Голос безмовний.
Крокуєш сам, один.
Залишиш слід в невидній
Крові Господній.
Ідеш самотній.
Зоріє сотий.
Твій шлях – народний.

ГАЙ-НИЖНИК Павло (м. Київ)

012.2 Коли помирають герої

Коли помирають герої –
Їх Янгол відносить на своїм крилі
До Бога в обитель, у тихі покої,
Де більше немає горнила борні.

Коли відлітають у небо герої –
Їм гори схиляють верхівки свої
І плачуть дощі, їх освячують зорі,
Їм вірні нащадки складають пісні.

Коли йдуть у вічність герої –
Їх душі нам зорями світять у млі
І будять нові до звитяг вони долі
І силу народу, і велич землі.

16.02.2012

012.3 * * *

Ми вийшли із глибин блакитно-жовтих вен,
Із чорних днів минулого, з легендарних давен,
Й багряною ми кров'ю пролилися
У вишиванку долі. Ми в світло уплеліся
Славетними піснями перемог, плачем удів,
Ночами тужними і розцвітанням днів,
І стали вічним, нездоланим родом,
Величним в Бозі, обраним народом.
В рушник землі вплелися ниточками

Із наших пращурів, батьками й діточками,
Героями звият, що без страху загину,
Попрали смерть в борні за Батьківщину.

26.08.2012

012.4 Ми – Нація!

Наші серця – Майдани прагнень волі,
У венах – пульс до змін без вороття.
Наше життя – багряний згусток крові,
Що зве у бій, а не до каяття.
Долоні наші стислись в кулак долі,
У піхвах – меч, а не рабів ниття.
Ми – той Народ, що правду несе в Слові,
Ми – Нація, що творить Майбуття

Честь лицарів. Ми – Люди хліба й солі,
Ті, що не знатимуть ніколи забуття!

05.02 2014

012.6 Герою Небесної сотні (Плач українки)

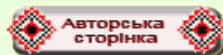
Я на тебе чекатиму вічно.
Коли з'явишся ти, навіть мертвий,
Цілуватиме ніч очі слізною,
Я не дам тебе з пам'яті стерти.

Я любитиму завжди і міцно,
Ти – мій погляд у Бога відвертий.
На колінах ридає Вітчизна,
Та були б недаремними жертви.

Бачиш, квіти лягають велично
Там, де ти був знацька простёртий.
Всенародна триває там тризна
За Небесною сотнею смерти.

08.03.2014

ГАЙ-НИЖНИК Дзвенислава (м. Київ)

(2005 р. н., учениця 3 класу
гімназії «Академія», м. Київ)

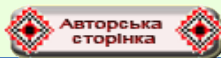
013.1 Україна

Ще не вмерла Україна!
Україна над усе!
Ця прекрасная країна
Світло людству принесе!

Ще не вмерла слава й воля
І не згине наш народ!
Є в держави краща доля
Й військо, гідне нагород!

24.06.2014

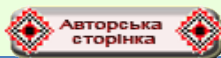
ТАРНАВСЬКА Світлана (Закарпаття)

014.1 Безглузда війна

Це безглузда війна, в ній погибель для тих,
Хто не має нічого від світла ясного...
Це кривава борня, що вбиває святих....
Це колишні брати відвернулись від Бога,
Щоб відтяти шматки від земель не своїх.
А для світлих сердець – боротьба за єднання,
За життя, за дитячий і спокій, і сміх
Щоб війна не була на шляху у кохання,
І щоб голос її в Україні затих.

МАСЛОВ Володимир (Закарпаття)

015.3 Мою країну ріжуть на шматки...

Мою країну ріжуть на шматки –
родини, долі... сльози ділять навпіл,
і руку віднімають від руки,
і тишу хочуть сколихнути залпом.

В Криму церков описують майно –
передають його московській церкві,
та, мокрим накриваючи рядном,
не загасити світло, що не меркне.

Нам затуляють зброєю вуста,
проте не зломлять у нерівнім герці,
бо, розіпнувши у собі Христа,
вони втрачають Господа у серці.

Вони ідуть дорогою облуд
імперської погордливої думки,
але зручної правди чорний бруд
нікому з них не стане порятунком.

015.5 Сотня стала Небесной сьогодні

На Крещатик приносять цветы
душам, что отлетели так рано.
Мальчик с фото – моложе, чем ты,
он моложе, чем имя Майдана.

Здесь брусчатка – о каждом молчит,
боль потерь обжигает и душит.
Ты молитву за них прошепчи,
чью-то долю прими, чью-то душу...

С пулей в сердце – в февральскую грязь...
За какие грехи эта плата?
Горем матери отозвалась
гулко очередь из автомата.

Имена, имена, имена...
со слезами слагаются в сотню.
И кровит на Майдане страна –
сотня стала Небесной сегодня.

015.6 Це – війна

Ніхто не спить спокійно... Це – війна
на сході цілить і в лице, і в спину.
І незалежну нашу Україну
зелена обсідає сарана.

У рідну ниву хлібну, як в чужу,
сепаратисти закладають міни.
І падає зерно... Солдати гинуть
за шмат землі хисткого рубежу.

Колосся й небо – наші кольори –
зірвавши, топчуть холуї сатрапа...
Країна ж – труни загортає в прапор,
міста в жалобі, села й хутори.

О Господи, чому моя земля

стражденна знову корчиться від болю?!
Коли ж ми врешті осягнемо волю,
звільнившись від «обіймів» москаля?

015.10 Молився Рим за Україну

Молився Рим... і всі дивились вгору,
на білокрилих в небі голубів,
яких атакували чайка й ворон,
нав'язуючи їм нерівний бій.

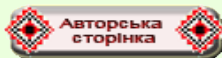
Вони спаслися силою молитви,
з лабет ворожих вирвались у світ...
Це знак, казали люди, буде битва
за волю Кобзареву й заповіт.

Вставайте, працювиті й терпеливі,
виходьте з-під московського ярма!
З ким бути нам? Де будемо щасливі? –
хай Україна вирішить сама.

Ваш час минув, «шановний» пане Путін,
не вірить світ обмовам і брехні.
І силою уже не повернути
імперію в загарбницькій війні.

Ніколи нам уже не бути разом!
Лунає Славень клично, як набат.
Кремль віддає злочинницькі накази –
кривоприсяжним виявився «брат».

КОСТЮК Світлана (Волинь)

016.1 * * *

наливаються кров'ю очі нової доби
щось втрачає душа у скаженій оцій круговерті
і ростуть домовини так рясно як в лісі гриби
і стає страшнувато бо ми вже звикаєм до смерті
якась сила бісівська керує парадом мармиз
боїмося себе і почути не вміємо брата
невблаганно і вперто котимось котимось вниз
під приціл автомата
і кричати буває так важко як інколи в сні
і від тебе уже не залежить в цій гонці нічого
двадцять перше сторіччя
осанна кривавій весні
і єдина надія на вкотре розп'ятого Бога

016.2 * * *

вибір завжди залишається що не кажи
хочеш лети над прірвою хочеш біжи
хочеш рятуй невбитого хочеш вбивай
хочеш топи в надмірностях ниций свій рай
вибір завжди залишається вибір є
здатне в пільмі світитися серце твоє
може добро ділитися поміж людьми
світ цей змінити можемо тільки ми
може ще нами пишатися батько Тарас
він же і досі ще молиться кривно за нас
в бронзі йому незатишно холодно так

душу свою розхристану носить навспак
рани новітні скапують у блакить
доля «рабів» беззахисних нїє болить
гасла людей не змінюють заклики теж
ангели крила спалюють в пеклі пожеж
вибір завжди залишається що не кажи
тільки
не будьмо схожими
на муляжі...

016.3 Послання до штабного генерала-зрадника

Пихатий генерале, як живеш?
Я вчителька, що того хлопця вчила,
В якого свіжовирита могила,
В яку ти і сльозинки не проллєш...
Бо що для тебе сльози матерів,
Хлоп`ята, що ішли «живцем на міні»...
Тих броників достатньо й половини,
Аби ти свій мільйончик заробив...
Жорстокий генерале, як ти міг
На нари запроторити хлоп`яток.
Що п`ятий місяць вчились воювати
Без сну і їжі, падаючи з ніг...
Вітання ще від сивих матерів
Тих пацанів, яких ти підло зрадив,
Яких дотла чужі палили «Гради»,
Бо ціль по них хтось все-таки навів...
Пихатий генерале, зручно так
В тоновано-броньованій машині...
У сина твого очі також сині,
І спить він, як і той: мабуть, навспак?..

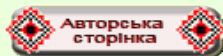
Ти знаєш, що у кожному селі
Тепер щодня чекають похоронок?..
Ти ж вміло прикриваєшся законом.
Що не проб'ють ні кулі, ні жалі,
Як найманець на цій святій землі...

016.4 * * *

мій Господи а правда де ж вона
захована а чи її немає
цей люд вже один одного вбиває
жорстокіше аніж сама війна
мій Господи ти тільки подивись
цей світ що нам дарований для раю
щоденно найсвітліші покидають
ключами журавлиними увись
звикаємо до підлості та чвар
байдужість часто змінює личину
у цьому пеклі наші діти гинуть
і опадають росами з-під хмар
геройством ще й піаримось авжеж
і то пусте що кров із рани брата
держава що згвалтована й розп'ята
ледь дихає у полум'ї пожеж
зіщулилася правда у кутку
над нею ще не вицвілі біг-борди
хоч маска інша а та сама морда
і воля що конає в сповитку
богема вперто рушила у бій
за славу і нероздані медалі
поскрипують історії скрижалі
і вороном літає чорний Вій
мій Господи спини оцей бедлам

вже ж котимось у прірву із розгону
не боїмось ні кари ні закону
не ймемо віри віщим небесам
Мій Господи
спини оцей бедлам
сам...

ЛУКІВСЬКА Тетяна (м. Рівне)

017.1 Не забути б...

Прихились до землі: чуєш стогін,
Це сльозою зітхає печаль,
Це страждання людського відгомін
І душі материнської жаль.
Бо ж не можна словами сказати,
Як же тугою тиша кричить!..
Кришить серце знедолене мати,
А воно все болить і болить!..
Гладить вітер обличчя змарніле,
Та не легшає навіть на мить.
Світлий день став – як ніч почорніла,
І захмарила неба блакить...
Задивись в небеса: чуєш, тиша
У засрібленій висі лежить.
Це Героїв душа кожна пише:
Як нам землю свою боронить.
Покладаємо з вдячністю квіти,
І, стираючи тихо сльозу,
Знов стаємо у стрій монолітний
Розігнати над краєм грозу.
Прихились до плеча: чуєш міцність
І незламність у вірі святій?
Хтось сказав, що даремно у вічність
Йшли бійці у своїй простоті.
А я знаю, що ангелом стали
І нависли над краєм крильми.
Не кажіть, не даремно вмирили,

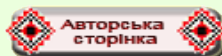
Бо свободу прикрили грудьми.
Заирни в небокрай, як світає!
Україна над світом встає.
В небесах Сотня правди чекає,
Час промовити слово своє!
Крок за кроком вперед, щогодини
Розгрібаємо безлад чинів...
Доля ж вкотре дає для людини –
Вибирати життя і Синів.

017.2 Пече так в душі...

Пече так в душі в глибині,
Що хочеться зброю узяти
Й за всіх матерів і синів –
Стріляти, стріляти... стріляти!
У поле, у небо, у яр...
Звільнити від ворога землю.
І вигнати геть яничар...
Й нарешті, уже ... «відокремлю».
О, Боже мій милий, чи ж я
Зумію так просто стріляти?!
У кожного ж людське ім'я
Й дорога до рідної хати...
Не чують же слів і благань,
Здавалось, були ще народом...
Не буде ж вам більш виправдань,
Червивим лишилися родом.
Спиніться, бо вже й небеса
Розколюють сльози молитви!
І зорі впадуть... не роса...
І кара зійде за всі битви.
У руки беру автомат,

Прощення у Бога благаю.
Й за всіх, за усе, супостат!
Стріляю, стріляю... стріляю!!!

ВИНОГРАДСЬКА Галина (м. Львів)

018.1 Осінь у бліндажі

*«Небо – мирне! Герої – живі!»
Адіана Файник, 11 років, м. Львів,
фрази – елементи малюнка для солдатів,
вересень 2014*

Червоно-чорна осінь в бліндажі –
земля і кров, холодний відчай болю...
Ми тут! Ми – є! Ми – наші! Не чужі...
Ту невблаганну з вічною косою
затримайте ще трохи на межі.

Блакитно-жовтий обгорілий прапорець,
той папірець потертий, що удвоє,
(дитячий почерк, синій олівець)
де «Небо – мирне!» і «Живі – герої!»...
Ми – тут! Ми – є! Ми – наші! Не кінець!..
20.10.2014

018.3 Передзимове

Зелений сон брунатного листка
в передзимовій тиші передгір'я...
Дріма й ріка, холодна і в'язка,
поміж галактик кам'яних сузір'їв.

М'яка отава вилягла в мороз,
ранковим інєєм – ні сліду, ані звуку –

іде зима нечутно... Вже ось-ось –
з припону спустить хугу-завірюху,

зірве з пагілля сонний той листок,
ріку загатить чорним буреломом...
Та раптом вловить комина димок,
заскавулить і вляжеться за домом...

Веселоців насипле дітворі,
закоханим – сніжинок до цілунків...
Дванадцять страв зготують матері
опісля Миколаєвих дарунків.

Покотиться ізнову Коляда
дітвацьким гомоном від хати і до хати,
а там – й ріку розбудять на Йордан
Небесним Духом, принесуть освяти

у кожен закуток оселі повен дзбан...
І до весни – діткнутися рукою!..
Зелений сон брунатного листка
нуртує в тиші брунькою новою...

01.12.2014

018.4 Кольорове Різдво

*«...Ой пішов Петро по святе Різдво,
Його перейшло сиве голуб'є...
...Ти, святий Петро, то – святе Різдво!..»
(Давня карпатська колядка)*

Величає панно вітражем понад світ –
Кольорове Різдво! – диво-птаха політ...
Вільнокрило ширяючи з райських узвиш,

подаруй хоч пір'інку і в серці залиш
феєричну містерію райдужних віт,
Кольорове Різдво... Казка? Видиво? Міт?

...За родинним столом – тато, мама і ми...
Божа ласка-любов огортає крильми...
І виблискує сніг – вже на небі зоря,
і узвар на столі, пироги і кутя.
І часник під обрус – оберіг від біди,
на всі сторони світу – чотири кути...

...Благодатний вогонь о містичній зорі
поміж крилець-долонь – у пра-пра-«ліхтарі»...
Видноколо цвіте витинанками свіч:
наче сяйво святе опромінює ніч.
Не пізнати тепер: де є небо, земля?...
Ген отам коляда долинає здаля...

...Із вертепом «зі Сходу ідуть три Царі»,
диво-«звізди» несуть пастушки-звіздарі.
І дзвенить Коляда! І віншує хлопчак,
розіпнув кожушок, ясний блиск ув очах,
а на щічках, які пощипав морозець,
два рум'янці цвітуть, як рожевий вінець.
І дзвінки копійки, і смачнезний пампух!
Ностальгійно зітха сивовусий дідух...

І дитинство летить кольоровим Різдвом...
Лиш зачепить на мить різнобарвним крилом,
і зворушить до сліз, у душі защемить...
І прилине за рік знов на мить. Лиш на мить...

02.01.2012 (ред. 2014)

018.5 Від Різдва

Захурделило вікно кольоровим пір'ям,
завітало знов Різдво на моє подвір'я.
Поманджали дітлахи гомінким вертепом,
а за ними, ген, сліди дріботять у небо.

Розсіка пільму дзвінке «новолітування» –
«по балабухи» ідуть на Василя зрання.
Ось і Рік Старий-Новий – змолотили «діда»!
Дай же, Боже, на столи хліба і до хліба.

А цілюща, крижана Йорданська водиця
очищає, просвітля і душу, і лиця.
І бахкають із рушниць!... Голуби – у небо!...
І по святах?... – Рукави заковувать треба:

колотити на млинці – М'ясопуст, Масниця!
А Ярило угорі сміється, яскриться –
не за тридев'ять земель Весна за птахами
відмикатиме поля вічними ключами.

Покотилося Райце-писанка у казку,
і співає все живе – Воскресіння!.. Ласка
Всемогутнього над нас!... Христос, Божа Мати.
Ворог-Аридник[1] зі скель не зможе устати,
бо міцніють ланцюги, якими закутий,
поки пишуть писанки і колядки чути.

...Помережані шибки морозяним пір'ям.
Визираю з-під руки на нічне подвір'я, –
райські видиво-птахи, чарівні жар-птиці
посідали на дахи... І душа іскриться!

10.01.2013

[1] **Арідник** – за демонологічними уявленнями гуцулів, найголовніший чорт, якому підпорядковуються чорти нижчих рангів: дідьки, біси, юдники, щезники.

<http://slovopedia.org.ua/29/53392/5479.html>

018.6 Вимкнути війну

– Мамо, а Бог може вимкнути війну?
(З інтернету)

Так просто: взяти й вимкнути війну –
натиснеш пульт – і тиша на екрані...

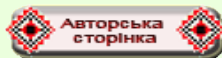
Лінивим сомом по грузькому дну,
байдужим страусом, замшілим на дивані, –

ким ти єси? Чи вимкнеш цю війну,
відважним серцем впавши на гранату,
рудую окропивши ярину,
якій віднині нам причастям стати?

Чи працею щоденною в тилу,
у волонтерській сотні, у молитві?..
О Господи, та вимкни ж цю війну!!!
Щоб хеппі-енд... жовто-блакитні титри...

08.09.2014

ШВЕД Ірина
(Черкащина)

019.1 Наймужнішому в світі – українському солдатові

Притулися до мене ніжно
І дозволь помовчати часові.
Ти поглянь, як довкола сніжно,
Й вирушати в дорогу час тобі.
Там, на сході, безжальному сході,
В українській відкритій рані,
Ти згадай ті обійми рідні,
Ти згадай обіцянку коханій,
Що живим повернешся, сину,
Що живим повернешся, брате.
Вся родина в молитві за тебе,
Україна буде чекати!
Притулися до мене ніжно...
Помовчімо, як вміють мовчати.
Ти поглянь, як довкола сніжно,
Наймужніший у світі солдате.

07.12.2014

019.2 Повернеться живим твій батальйон

Я знаю, ти повернешся живим.
Я вірю в тебе, брате мій і сину.
Так вірю, як в єдину Україну,
Я знаю, що коханий мій – живий.

Десь садинок скніє кримський пляж,
І йдуть стрічками чорними новини.
Згадаю твій зелений камуфляж,
Й молюся: «Повертайтеся живими!».
Нехай на мить лиш стихне телефон.
Я вірю в тебе, брате мій і сину.
Повернеться живим твій батальйон,
Я вірю в тебе! Вірю в Україну!

20.08.2014

018.3 Соняхи

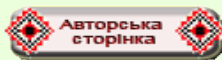
*Генерал-майору І. Ф. Момоту
й усім українським солдатам,
загиблим влітку 2014 р. на сході
України, присвячую...*

Сину, сину, спи, маленька квітко,
Сину, сину, сходить десь війна.
Сину, сину, підростаєш швидко.
Як боюсь сказати, що вона
Налетіла в нашу, сину, хату,
У думках осіла й уві сні.
Найстрашніше – втратити нам тата
В рідній незалежній стороні.
Тож за спокій твій стоять солдати –
Сходить сонце, сходить кров'ю схід.
Йдуть чужі синочки воювати,
І за них помолимося як слід...
На твоїх розумних, сину, скронях,
Боязко цілунки залишу.
Ти іще маленький, мамин сонях.
Я за тебе Господа прошу.
Діти сплять. І рвуться в ніч гармати.

Соняхи лягають у росу –
То зітхнула важко на ніч мати,
Стерла сльози і думок грозу.
Й знову грози. Дощ вогнів і... «Гради».
«Гради»! «Гради»! «Градом» небозвід.
Сучі ненажери-колоради
Сіють сім'я: куль свинцевих лід.
І під гул тривожних гвинтокрилів
В соняхів дрібненьких... німота.
І кричать у небо, що є сили,
У Луганську визрілі жита.
Сину, сину, спи, маленька квітко,
Сину, сину, соняхи цвітуть...

12.07.2014

ЯЦУРА Людмила (Дніпропетровщина)

020.1 Яка планета у бійця-солдата?

Коли світанок подарує день,
Вишневу радість у гостинне літо,
Тоді сплету вінок з перлин-пісень
І посміхнуся знов життю привітно.

Чому душа болять і в серці щем?
Чи зрада це і родича, і брата?..
А ми усі гартовані вогнем,
Така планида у бійця-солдата.

А хтось недокохав, недолюбив
І не напився погляду дитини.
А він це знав... і жити ще хотів,
Та твердо йшов на захист Батьківщини.

А танки і колись цим шляхом йшли,
Щоб ворогів на захід всіх прогнати.
Сьогодні уже правнуки війни
Ідуть на схід, щоб розбрат подолати.

Щоб у добрі та долі розцвіла,
Нова, життю відкрита, Україна,
Аби землі оцій в душі хвала
Була довіку вірною в родині.

Нам будувати день і міць його
Із піснею, що з радості і туги,

Наш хліб і сіль для щастя одного,
Для того він, хто є нам вірним другом.

О земле рідна! Ти ганьби не знай,
Від тих, хто продає тебе за гроші.
Красу калини й дуба не ламай,
Живи, зіркова! Ти ж у нас хороша!

19.06.2014

020.2 У кожного право є жити

У кожного право є жити, святе,
На вільній землі, де є злагода.
І серце солдата – воно не просте,
А хрещене вірністю, правдою.

В нім сила і гарт, дух козацький живий
І відсіч в рішучості ворогу.
Пліч-о-пліч ми стали на захист святих
За землю у вічності подвигу.

Є світло в душі, і воно для добра,
І тільки його вибирати,
А край захистити настала пора.
Боронять Україну солдати.

Хто вірить в удачу, не знає про страх.
За матір! Дитину! Дружину!
Ідуть батальйони – імперії крах!
Розквітне нова Україна!
20.06.2014

020.4 Причетність – це совісті сила

Не смій опускати руки!
Ти чуєш? Ні в холод, ні в зливу...
Почуй свого серця стукіт.
Відчуй у собі ту хвилину,
Коли в тобі сила збереться
В кулак – і ти знову до бою!
Лихе лиш тоді минеться,
Коли найсильніша є воля.

Не зітруться з пам'яті свічі,
Що вістрями дивляться в небо,
Куди відлетіли у вічність
Герої, сказавши, що треба
Заради життя і світла,
Щоб мирно сонце сміялось,
Земля по-новому щоб квітла,
Дитина у щасті купалась.

Жахи щоб у снах не снились
Усім, бо народжені жити...
А ми об'єднаймо всі сили,
Щоб встати з-під цього гніту.
Причетність – це совісті сила,
Війна терезами стала.
Нам так перемога потрібна!
На інше не маємо права.

26.09.2014

БОЙКО Надія
(м. Львів)

021.1 Ми – бандерівці!

Не здолати загарбнику східному
Наш в борні загартований дух!
Ми – бандерівці! Чуєш, негіднику?!
Тож до волі наш потяг не вщух!

І якщо навіть хтось мовить з'опалу,
Що народ український сконав,
Не повірю – воскресне із попелу
Гордий Фенікс і стане до лав!

І тоді начувайся, запроданцю!
Голос предків гукне нас у бій!
Згине кривда, натомість народиться
Власна правда у хаті своїй!

021.2 Криваві жнива

Де кат пройшов, там жито не росте,
Лиш під ногами багряніють маки...
На місяць виють уночі собаки –
Не хліб святий збира донецький степ.

Криваві нині видались жнива...
Юнців безвусих безпощадно косить
Підступна смерть... А поруч вже голосить
Вкраїна-мати, чорна, ледь жива.

Допоки їй оплакувать синів?
Куди не глянь – нові хрести й могили.
Невже сердешна в Бога завинила?
Та Бог мовчить, бо з горя теж зчорнів.

021.4 Поліг герой

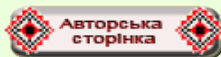
Хіба щось є страшніше за війну,
Коли снарядом дихають гармати,
Коли хоронить сина ненька-мати,
А сину ледь двадцятий рік минув?

Йому ще жити й жити б купу літ,
Сади квітучі і дітей плекати,
Побудувати для родини хату
І відправлятись в небо, у політ.

Та він поліг. Під ранок, на зорі...
Тут, на землі, загинув, а не в небі,
Поцілив «Градом» покидьок ганебний
За те, що він – вкраїнець з роду в рід.

Поліг герой, єдиний в мами син...
Здається, заридали навіть зорі
У небі українським неозорім
І впали долі краплями роси...

СЕРДУНИЧ Любова (Хмельниччина)

022.1 Материнське благословення

В мене найдорожчий – ти, моя кровинко!
Та настав твій час: віддатись боротьбі.
Щоб не відчував ти на собі провину,
Я не зупиняю твій порив у бій.

В нас нема й вагання. А як небезпека –
Я тебе прикрию сильними крильми,
Наче Берегиня. Відверни ж від пекла
Україну-Матір. Хто ж, якщо не ми?!

Доведи, що витязь, що звання «людина»
Носиш не даремно, навіть як... війна!..
Ти в моєму серці і в житті – єдиний,
Тільки й Україна, сину, в нас – одна!

Українська ненько, Берегине роду,
Берегине слави прадідів-батьків,
Благослови щиро сина до походу
Захистити Матір нині – й на віки!

22 січня 2014 р.,
Чорний День Соборності України

022.3 По той бік Холодного Яру

По сей бік епохи: «Щасливу б зорю
На блюдечку нам просто зараз!»...
А ви, одержимі, ходили на прою

По той бік Холодного Яру.

По сей бік – зневіра, байдужість і сон...

Кого ж не здолали ці чари?!

А їх підняла УНР і УНСО

По той бік Холодного Яру.

Пройме Чорний Ворон нас тільки в кіно.

О де ви, нові Горліс-Горські?

По сей бік Холодного Яру давно

Ніхто не чекає вас в гості...

Ми й кроку не ступимо (так повелось),

Як мало нам зиску-навару.

Ми просто ждемо, що підніметься ХТОСЬ

По Той бік Холодного Яру.

(2011)

022.5 * * *

Я – не Каїн, не кат,

тільки й Авелем бути не хочу.

Не підставляю щоки.

І свій нарід топтати не дам.

Я не звикну! Не зникну!

Хочу прямо дивитися в очі

Всім народам-сусідам.

Рід мій древній – не дань!

І свобода – не дань,

не дарунок: її здобувають

У вогні, у борні й у крові.

Тільки кров – не вода!

Як гряде небезпека –
у нас так одвіку буває:
Ми народне скликаємо Віче.
Ми йдемо на Майдан!

2009, 2014

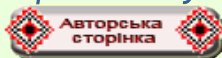
022.14 * * *

Всякчас, як милуюсь маєм, –
Народжуюсь мовби вдруге.
В мені оживає Мавка
І щемно бринить у грудях.
Коли на столах не пісно,
Коли у дівчини – коси,
В мені озоветься Пісня,
Одвічна і стоголоса.
Коли задзвенять мотиви
Прадавні, мов укри-руси, –
В мені воскресає Диво!
І щедро я ним ділюся.
Коли ти – нації частка,
Коли вже народ – не юрбою,
До мене приходить Щастя
І сповнює все собою.
Проймися усим, що рідне,
Й відчуєш, як гени дишуть.
Впусти в своє серце Гідність –
Й разом оживемо швидше!
Як маєш хребет-осердя –
Я вся осяваю Любов'ю.
В мені оживає Серце,
І я воскресаю – Собою!

(2010)

ПЕЧІНКА Любов

(літ. – Патара Бачія) (Тернопілля)

023.1. Ми не хотіли воювати...

Ми не хотіли воювати –
Цінуємо людське життя,
Та, якщо ворог лізе в хату,
Хто захистить нам майбуття?
Довкола всі переживають,
Турбуються, аж піт з чола,
Та, переважно, «хата скраю»
У європейського села...
На себе лиш надію мати
Нам треба, браття, у борні.
Москальську пошесть – геть із хати,
Терпіли стільки вже, дурні.
Давно нам треба було гнати
І в хвіст, і в гриву москаля,
Він удавав із себе «брата»,
І носить же таке земля!

13.11.2014

023.2. Вертайтесь живими, вас благаю!

Патріотизм, любов до Батьківщини,
Безмежна ніжність до своїх родин,
І те, що не лише зветесь «мужчини»,
А є усі такими, як один!

Не уявляю, як вам там стояти.
Дивитись в очі смерті кожен день...
За Вас молитва Богу в кожній хаті,
Щоб куля в вас не бачила мішень.

Щоб «Гради» ті падлючі і «Тайфуни»
Не досягали наших блокпостів.
Щоб тільки ворогів чекали труни,
Хай ворог має те, чого хотів.

Так хочеться, щоб мир прийшов до Краю,
Щоб глузд нарешті в голові взяв верх,
Вертайтесь живими, вас благаю,
Хай краще головний іздохне СТЕРХ.

12.11.2014

023.5. Живі повертайтесь назад

Хто б подумати міг, що війна
Увійде в нашу хату без стуку,
Налетить, наче смерч, сарана,
Про «братерство» нестиме науку?..
Хто колись від сусіда чекав,
Що ударить він підло у спину
І шукатиме тут своїх прав
Не в полеміці, а до загину?
Наші хлопчики, вас матері
Не для вражої кулі зростили,
Проводжаючи вас на зорі,
Покладались на ангельські крила.
Діти наші, вам випав цей шлях:
Боронити від ворога землю.
Полягло вас чимало в боях,

Від смертей цих – в очах уже темно.
Знов і знов за солдатом солдат
Покидає батьківську домівку...
Повертайтеся живими назад!
Не впадять серед поля ви тільки...

11.10.2014

023.10. Господи, стань з нами поряд...

Господи, стань з нами поряд,
Не залиши без підмоги!
Вже біля нашого моря
Танки торують дороги.
Танки кремлівського звіра...
І на меті в них – недобре.
Цар їх уже втратив міру,
Вуж – перекинувсь на кобру!
Господи, жити хотіли
Щиро, за Твоїм писанням!..
Може, ще трохи невміло,
Та зауваж на старання.
Стільки смертей!.. Милый Боже,
Скільки іще нас чекає?..
Молить тебе нині кожен,
Днесь атеїстів немає...

29.08.2014

023.14. Мамо, не плачте...

Мамо, не плачте, прошу...
Сльози мені печуть.
Буде нехай хороша
Нам з побратимом путь.

Це вже не гра, не жарти,
Матінко, це – війна.
Плакати Вам не варто,
Не на віки ж вона!
Як Україну кинем
Ворогові до ніг?!.
Благословіть же сина,
Щоб повернутись зміг...
Мамо, не плачте, вірю,
Буде усе, як слід.
Ми подолаєм звіра,
В полі розвієм слід!
Ви лиш чекайте, мамо,
Бога моліть за нас,
Свічку поставте в храмі...
Мамо, мені вже час.

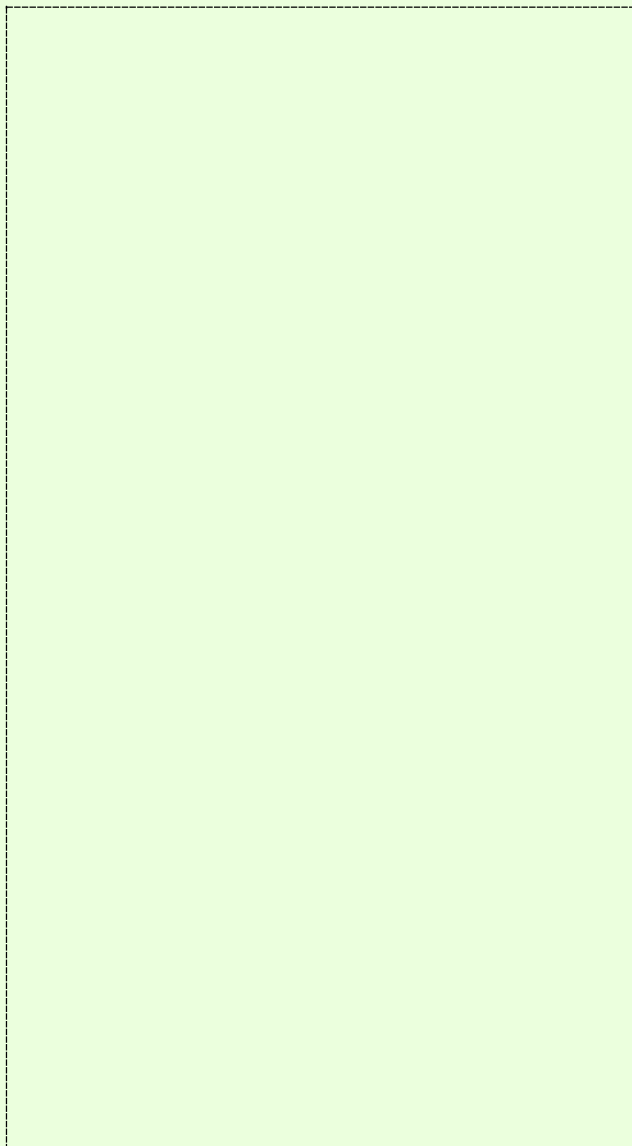
21.07.2014

023.15. Почуй, Господи...

І зорі ті ж самі, і місяць на небі,
І світло навкруг – можна голки збирать,
В коханні і тут є нагальна потреба,
Та в хату до нас вліз розлючений тать.
І не до кохання тепер в нашім Краї,
Бо карії очі спливають слізьми,
Бо майже щодня козаченьки вмирають,
І з ними щодня «помираємо» ми.
Почуй же нас, Господи, молимось щиро,
Від серця козацького смерть відведи!
Нічого не просимо, тільки лиш миру,
Почуй і врятуй Україну з біди!

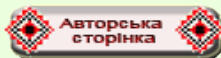
20.07.2014

[перейти до голосування за твір ▶▶▶](#)

ФЕДОРІВ Яна

(м. Івано-Франківськ)

024.1. Я молюсь за тебе, лиш живи!

Будь живим, коханий, будь живим!
Бережи себе – молю, благаю.
Ти для мене дуже дорогий,
Я тебе кохаю, так кохаю!

Я молюсь за тебе, лиш живи!
Я тебе чекаю – повертайся!
Врешті згинуть клятї вороги,
Вірю в тебе, любий, ти тримайся!

024.2. Я дякую тобі за мир у домі!

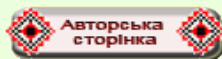
Прощаючись, я міцно обіймаю,
Ледь стримуючи сльози ув очах.
Куди й чому ти йдеш, я добре знаю,
Майбутнє наше – у твоїх руках.

Я дякую тобі за мир у домі!
У тебе там його давно нема...
Це в мене спокій тут, сім'я, знайомі,
Ти ж – у хаосі з назвою «війна»...

Заплющу очі – й знову пригортаю :
«Будь обережним, – шепочу, – живи!»
Молю я щиро Бога і благаю,

Хай захистить тебе Він від біди!

БАЛЕРА Олена
(м. Харків, м. Київ)

025.1. * * *

В душі вирують гнів і страх,
Майбутнє вдалині, як пляма.
Життя – страшна зловісна гра,
В якій не дорожать життями.
І лютий безум до нестями
Ховає світло, мов чадра.
Уп'явся чорний жах зубами
В уламки віри і добра.
І час, безсилий, аж заплакав,
Йому закритий шлях назад.
Хоч залишив він людям знаки
В минулому і все сказав,
Вони нові будують плахи –
Не всі повірили сльозам.

025.2. * * *

Огортає безглуздя знайому реальність,
Розтікаються контури звичних уявлень.
Ще і близько акордів не чути фінальних...
Тих, що марно загинули, звісно, прославлять.
Де немає пророків – потрібні герої.
Там, де мудрість відсутня – потрібна
сміливість.
Непочуті охриплі Кассандри у Троях.
І до розуму безум завжди нечутливий.
Духи крові і смерті сліпі і жорстокі.

Накопичує сили хаос-ненажера
І назавжди тікає і губиться спокій.
Невимовно радіють свавільні химери.
Сумно тягнуться дні, не рахуючи кроків,
Ніби час провалився у втрачених ерах.

025.3. * * *

Те слово звалося брехнею,
Що було в логіки дверцята,
Топтало віру та ідеї,
Шукало сенс між чорних цят.
Вдягало маску, як на свято
Безкарності і маскараду.
Колону будувало п'яту,
Химер скликало на пораду.
А правді зав'язали очі
І вуха воском заліпили.
Вона – самотня і безкрила.
В обличчя темрява регоче,
Але на ранок, як ведеться,
Хай криком півнячим озветься.

ШМИГЕЛЬСКА Леся (Івано-Франківщина)

026.2. * * *

Не боли мене, світе, не печи мене кров'ю.
Обривається відчай над годиною злою.
Тихо схлипує вітер, небо знітилось гірко.
Шини, кулі, коктейлі, чорна, в сажі, бруківка.

І кружляє, як привид, сивий птах понад палом.
Недарма народились і вмирали неدارма.
І пішли у безсмертя, охрестилися небом.
Опадають зірничі так нестерпно-миттєво...

Де відради шукати сивій матері нині?..
Завмирає сльозою заметіль на калині.
І горить у минуле непогашена свічка.
Не печи мене кров'ю, не боли мене, світе...

026.3. * * *

Я знов тебе вимолюю з огню,
Моя Вкраїно, Діво безталанна.
І знову рве натягнуту струну
Твоєї долі – виболіла рана.
Та, поза край скорботну і сумну,
Хіба колись любити перестану?
Кривавий кінь копитами товче –
Важкий, як гріх, розгнuzданий, як відчай.
Я підкладу тобі своє плече,
Моя журо, моя покуто вічна.

Твоїх катів удушить і спече
Святої волі незборима свічка.
І кожен дих – освячений синами.
І кожен крок – приречено борні.
Помежи бур міцними валунами
На терезах розхитуються дні.
Гірчить полинно стежка під ногами.
Я знов тебе вимолюю в огні...

026.4. * * *

Холод охоплює душу.
Я йду, я мушу.
Крізь кордони страху і болю
Я вірою замолю
Шлях, по якому пройшовся Майдан.
Я віддам
Усю себе до останньої сльози...
Померкли образи
Від доблесті та крові людської.
Ви – безсмертні герої!
Закричало громами небо:
«Хіба так було треба?!»
Земля бажала сонця, літа,
А не горіти...
Мати хотіла єдине:
Живого сина,
Жінка – мужа, дитина – тата...
За що розплата?!
Голгофа кривава завіщо!?
Святу і правічну,
Сплюндровану фарисеями і катами
Тебе, Україно, люблю до безтями...

026.6. * * *

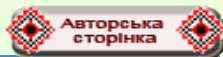
Кожна твоя сльоза – це мій біль.
Він болить...
Пече, як вогонь, як на рані сіль,
Гірчить, як полин.
Я відчуваю, як у мене виростає колосся,
І небо,
І пісня – сумна, стоголоса,
І щебет...
Я – українка, з плоті і крові,
Я – митар,
Хоча й на своїй землі.
Серед смерті, метання, імлі
Я вибираю – жити.

026.8. Летять лелеки

З далеких далей летять лелеки,
Несуть на крилах світи далекі
І поклик неба.
Їх вічні лети, неначе пісня,
До болю чиста, до муки – грішна
Душі потреба.
У тиху гавань, де гнізда рідні,
Де слово тепле весною квітне,
Вертають птиці.
І так стоясно, до сліз нестримно,
Як дні погожі, лягають рими.
Ми стали вищі.
Ми – ті, що прагнуть і мають віру,
В борні не згасли – змогли, зуміли,
Не впали духом.

Напившись висі та сліз доволі,
Лелека білий у чистім полі
Стоїть і слуха...

НІКОЛАЄНКО Лілія (Вінниччина)

027.3. Солдатові

Ти дивився в обличчя проклятої смерті.
Ти почув її шепіт, зміїно-лихий.
І душа підняла білі крила подерті,
Щоб спокутати людства одвічні гріхи.
Та, мабуть, Бог почув материнське моління.
Залишився живим, та змінився навек.
Хай загояться рани, душа – вже осіння,
І журба сивиною торкнулася вій.
А зозуля рахує не вік, а вже вбитих...
Серед літа почався життів падолист.
Ще іскриться надія, та світ оповитий
Гірко-сизим туманом, а серце – болить.
Мовчки згадуєш друзів, що нині в могилі.
Знову небо набрало у рай вартових.
Повінь смутку і сліз Україну накрила.
Більш не треба героїв. Благаю, живи!

027.4. * * *

Убили сина. Гірко плаче мати.
За Україну він поклав життя.
Вітри по-вовчи залились виттям.
Убила звістка вибухом гарматним.

А чисті небеса мовчать трагічно.
Лиш – «мамо... мамо!» – квилить, як пташа,
Скорботна, та нескорена душа.

І «Сину... сину» – обізветься відчай.

Вставай, синочку! Скрізь весна буяє!
Та ні... Не встане. Міцно він заснув.
Зустрів хоробро кривду і війну.
Не плачте, мамо, він тепер у раю...

І знову правда кровоточить словом.
І знов на серці – невигойний слід.
Ніхто за мир даремно не поліг,
Їх кров цвіте трояндами любові...

027.3. Пісня солдата

Коли помру за тебе, рідна нене,
Ім'я твоє застигне на вустах.
Укриюся скривавленим знаменом,
Душа полине, наче білий птах.

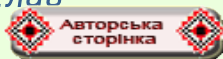
Коли поляжу за Вітчизну милу,
Для неї стану небом голубим,
Великий Луг згадає давню силу,
Зав'ється на курганах сивий дим.

Озвусь в Карпатах голосом трембіти,
Крилом Поділля лагідно торкну.
Помчать сарматські коні швидше вітру,
І дух козацький оживе від сну.

В Дніпро я скину зоряні підкови,
Віддам землі любов і доброту,
В Таврійському степу крізь біль терновий
Трояндою свободи проросту.

РОМАНОВСЬКИЙ В'ячеслав

(м. Харків)

028.3. * * *

Дай Боже тебе дочекатись живим...
Сусідський собака на місяць завив,
Ніяк не вгамує хазяїн.
А ночі безсонні й осліплені дні...
То ж як ми без тебе, то ж як ми одні?
І серце сльоза вигризає...

Та блима надія, немов каганець:
Озвався мобільник: не смій, не кінець.
Підтримає віра й молитва.
Повернеться, прийде не в сні – наяву
І скаже щасливо: «Живий я, живу,
Остання завершена битва...».

028.4. Бійцеві

Прошу тебе, не відступи,
Бо далі пройдуть поторочі.
Несуть прострелені степи
І чорні дні, і вбивчі ночі,

Пороховий одгірклий дим,
І побратима кров,
І сморід...
Вмирати прикро молодим
І матір бачити у горі.

І все ж прошу: не відступи,
З тобою ми – вся Україна.
Тримайся мужньої тропи,
Де лячні і снаряд, і міна!

Козацьким духом зупини
Це бидло, хиже і вороже,
Що топче гідність, як лани,
А правду й нас – не переможе...

028.5. В зоні АТО

*Не спалося, а ніч – як море...
Тарас Шевченко*

...А ніч була – ні краю, ні кінця:
Пропали сни і канули дрімоти
У гай оцей, у висохлі осоти
На березі поблідлого Дінця.

Осіння ніч не дихала теплом.
Було чогось незатишно в наметі,
Як перед боєм на моїй планеті,
В степу донецьким, одержимім злом.

Стогнала тиша гулом далини.
Домівка снілась побратимам, діти –
Їм тільки в снах траплялося радіти
В чіпких обіймах хижої війни...

028.7. Щастя бентежне

Щастя бентежне тримає мене
Поглядом рідним, твоїми вустами.
Боязно тільки: а як промине,
Піснею в полі назавжди розтане?..

Тішуся стрічами – гарно ж удвох,
Байдуже: весни із нами чи зими.
Тільки б не знати ні бід, ні тривоги,
Тільки б не стати навіки чужими.

Щастя бентежне тримає мої
Будні і свято у радіснім диві.
Війни не зборять його –
Мамаї
Щезнуть прокляті, як пси шолудиві.

Щастя бентежне – це ти, люба, ти!
Знаю, мене дочекаєшся з бою,
Зможеш любов'ю мене вберегти...
Я знудьгувавсь за тобою...

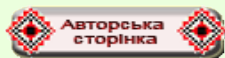
028.8. * * *

Від матері сяєво срібне
Теплом дорогим обійма.
Воно, як життя, нам потрібне,
Без нього – пустеля німа.

Неначе маяк прибережний,
Рятує у шторм кораблі,
Любов у нім щира, безмежна
Із рідного двору, землі

Осяє дорогу неспинну
І застувать буде громам.
...А серце шкребтиме провина,
Що мало зробили для мам.

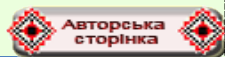
СЛІПЕЦЬКИЙ Юліан (Львівщина)

029.2. Не хочу війн

Скажи мені, мамо,
Чи буде війна?
Чи зможуть солдати стріляти в братів?
Чи зможуть військові стріляти в людей?
Забрати життя у наших батьків?
Молюся я Господу: не допусти,
Щоб крівця полилась,
Не зроби сиротою!..
Щоб грому війни я не чула ніколи.
Невинною щоб не стікала я кров'ю.
Не хочу війни... Я не хочу війни!
Жахіття і смерть, і руїни, й розруха.
Де танки, снаряди, могили, хрести,
Матусю моя, я не хочу ВІЙНИ!!!

СОЛОМЧАК Любов (Івано-Франківщина)

ОЗО.1. Мені не все одно

Солдате мій, мені не все одно.
Не байдуже, повір, ти мусиш знати,
Що ми отут спокійно так спимо,
А там у тебе все гримлять гармати.
Стріляють «Гради», куля вража б'є .
Окопи, ніч і ти під – голим небом...
А там, на небі, знаєш: там Той є,
Хто із любов'ю дивиться на тебе.
А чим тобі я можу допомогти?
В молитві можу на коліна стати
Й благатиму Того, Хто там, вгорі,
Щоб Він тебе оберігав, солдате.
Солдате мій, мені не все одно,
Не байдуже, повір, ти маєш знати,
Що в мене в хаті затишок, тепло,
А в тебе холод і ревуть гармати.
Я посилаю це тепло тобі –
Тепло любові, серця і молитви.
Нехай вони тебе зігріють в дні,
Коли ти станеш з ворогом до битви.
Я вірю свято: все лихе мине,
Настане врешті довгождана днина,
Скінчиться лихо пекла вогняне,
Й настане мир. Настане неодмінно!

030.2. Цінуй життя

Життя – це пісня. Життя – це казка.
Життя – це мрія, любов і ласка,
Жалі й тривоги, надія й віра,
Яка, щоб жити, дає нам крила.
Життя – це сонце, це білі хмари
І неба просинь вгорі над нами.
Життя – дрібненька дощу краплинка,
В траві сіяє рос-перлинка.
Життя – це пісня, життя – це казка,
Є перемоги і є поразки.
Хоч як би склалась у тебе доля –
Цінуй життя, бо воно – дар Бога.

030.4. Русяві коси осінь розпустила

Русяві коси осінь розпустила,
У золотаві шати зодяглась,
Із вітром про кохання гомоніла
І тихо з ним кружляла дивний вальс.

Сріблястий місяць грав їм серенаду,
Співали зорі радісно пісень,
Сіяючи, немов нічні лампади,
Так кожную ніч, допоки в один день

Прийшла зима, сувора і неждана,
Прийшла зима і розлучила їх,
Та не згасила справжнього кохання,
В обох серцях той вогник не зтих.

Колись ще знову стрінуться обоє.

Можливо, пригадають давню мить,
Й від спогадів любові неземної
Серденько в грудях знову защемить.

І буде вальс, і будуть серенади,
І будуть ясні зорі угорі.
Кохання справжнє, кажуть, не вмирає...
А так чи ні – відчують вже самі.

030.6. В твоїх руках усе моє життя

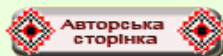
В Твоїх руках – усе моє життя,
В Твоїх руках – мій кожен подих долі.
В Твої руках, в Твоїх святих руках.
Бо все, що є, усе – з Твоєї волі.

Хоч, може, часом я не так живу
І у житті так часто помиляюсь,
Та я у Тебе помочі прошу,
Гріхи простити я Тебе благаю.

Подай же руку Ти мені свою,
Веди мене у цій земній мандрівці.
Почуй сьогодні, я Тебе молю,
Благословення дай своє батьківське.

Благослови, дай щастя, добру долю
І сили дай у цім земнім житті.
Благослови сповнити Твою волю,
З Тобою бути в серці і в душі.

ГЕНТОШ Іван
(м. Львів)

031.1. Українські «кіборги»

*«Бої за донецький аеропорт тривали до пізньої ночі.
Українські «кіборги» відбили черговий штурм, -
ЗМІ» (з інтернету.)*

Що міцніше: броня чи криця?
В тім житті ми були людьми...
Навіть ворог уже не злиться,
Каже, наче залізні ми.
Двадцять обстрілів – денна норма,
Хто осліплений, хто оглух...
Тут життя – не білкова форма,
А сильніше – залізо й дух.
«Град» чергується із «Тюльпаном» –
Хочуть взяти! Іди – візьми!
Ми для них – не Петро з Іваном,
Безіменне залізо ми.
Сліз нема, не кровить з металу,
Колорадам один отвiт:
Тридцять кроків до терміналу –
То портал в потойбічний світ.
Гори трупів, хто стогне кволо,
Хто волає з останніх сил.
Нереальний пейзаж навколо,
Не земля – марсіанський пил.
Переорано, перебито.
Кров потоком – страшна яса.
Пересіяно через сито

Душі – пеклу чи небесам.
Перемішано свято й будні,
Час відсутній. Зима? Весна?
День для ворога нині Судний,
Що ми – смертні, він ще не зна...
Як закінчиться гра кривава
(Палко віруєш – доживеш!)
Привітають: «Героям слава!»
То і «кіборгів» слава теж...

5.10.2014

031.2. Сповідь снайпера, або Російському контрактникові

Живі і веселі, обуті, убрані –
Серця їх навряд чи охоплює щем...
Дивлюсь у приціл на хлопчину з Рязані,
Чи може з Тамбова, чи звідкись іще...

Всміхається, радий... У нього є мати?
Таки підписав він контракт на той світ...
Не зможе «зарплату» в Ростов передати,
Коханий – цілунок, а друзям – привіт...

Однолітки з ним... Були б друзі хороші...
Відмовитись міг – бо злочинний наказ.
Та ні – він вбивати приїхав, за гроші.
І оптика зараз так зближує нас...

Він – мій! І невдовзі одному воздасться,
Хоча не один – є багато доквіл.
І хай не мине мене снайперське щастя –
Так наче я Путіна бачу в приціл.

Лице у веснянках, безвусе і гарне –
Підняв автомат, і на мене іде.
Він – найманець нищий, агресор, загарбник,
Він – ворог мені і моїй СГД.

Не відає, певно... Прости його, Боже!
Він хоче ступити іще один крок...
По нашій землі. Але більше не зможе.
Затримую подих. І тисну курок...

7.12.2014

* СГД – снайперська гвинтівка Драгунова.

031..6. На Спаса

У світлиці з образом Тараса
Під гудіння впертої бджоли
Пахнуть димом яблука на Спаса,
Наче їх зі сходу привезли.

За вікном перестигає літо,
І в церквах освячують дари...
А зі сходу вісті – вбито... вбито...
Тиждень. Другий. Місяць. Два. І три...

Різотрав'я повниться медами,
Мак свячений дихає теплом...
Не усі повернуться до мами,
І не всіх накриють знаменом.

То громи, чи, може, канонада
Засіває залпами жахить?

Лиш терпка приємність від приклада –
Як загину – вибачте й простіть...

Тільки б не на свято – Спаса нині...
Боже збав! – усоте повтори.
...Кличуть поле й небо – жовто-сині,
То одвічні наші кольори!

19.08.2014

031..7. Мила, пробач...

Мила, пробач, не подзвонив учора,
Ти не хвилюйся: зарядка «підсіла» знов.
Як там у вас? Матуся і далі хвора?
В нас перемир'я, і трохи тихіш немов...

Тут терикони. Я скучив за нашим краєм.
Залпи розпорюють тишу, немов ножі.
Йдемо по воду – неначе в рулетку граєм.
Снайпер пострілює: ми ж бо для них – чужі.

Бульбу копали уже на межі за садом?
Добре вродило чи так, як останній раз?
Тут час від часу нас накриває «Градом»,
Але стояти треба: такий наказ.

Нам би сюди хоч би одну гармату,
Ось вже по звуку знаєм: «Гвоздика» б'є.
І передай, чуєш, вітання татові,
Хай не хвилюється, скажеш: у нас все є.

Дай трубку синові: хочу почути слово.
Чуєш, синочку?.. У трубці – щасливий сміх...

Мила, пробач. Ось починають знову.
Але... як що... – там обійми усіх...

29.09.2014

031.7. 32-ий блокпост

Наказ – святе. Не скажеш: «Ні»!
«Двохсотих» навіть не забрали...
Ти злизував росу з броні,
Генштабу мудрий генерале?

Два тижні – як епохи зсув...
Де брати віру, духу сили?
Два тижні ти без хліба був?
І без води? А ми просили...

Де розум твій, де інтелект?
Було обіцяно підмогу –
Молились на боєкомплект
І все дивились на дорогу.

Ні, нас не кидало у дрозд...
Під обстрілом не був ні разу?
І криків ти не чув також
«Здавайсь!» російського спецназу?

А речник каже: то – брехня,
Все є у нас, все під контролем...
Ми відбивалися щодня,
І час стікав нестерпним болем.

Не мали права впасти ниць –
Під блокпостом – звитяга зрима...

Тих двадцять бронеодиниць,
Ще дотепер перед очима.

І в жилах закипає кров,
І тіло власне – вже не тіло...
А «Втрат немає», – речник знов.
А хлопці ті, що там згоріли?

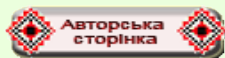
Готові вмерти – все одно,
Самим не втримати облогу.
Зі зброєю і знаменом
Ми звідти вийшли, слава Богу!

Забрати б тих, хто там помер,
І ще зустрітися б із кимось...
То буде завтра. А тепер
За 31-ий помолімося...

03.11.2014

ДУДОК Уляно

(м. Львів)

032.1. * * *

Пам'яті Небесної сотні

Мені не забути, друже,
очей твоїх променистих:
хто краще за тебе знає,
як хочеться ще весни?..
І, може, ти теж побачив
крізь товщу вогню у місті
малого себе в обіймах
маминих. Преміщних...

Тримай оборону, козаче,
немає ж бо отамана.
Вимірює шлях Берегиня,
за свідка нам – довга зима.
У третьому тисячолітті
свободу у серці Майдану
застрелити – неможливо,
бо кулі такої нема...

Ти став мені рідним, брате,
кому ж, як не нам, це треба?!
Це, може, остання битва.
І праведним буде гнів!
...Залізної сотні предки
Їм честь віддають у небі.

А ти пригорни, землеце,
як мама – найкращих синів.

032. 2. * * *

Тій дівчині з ликом князівни
не личать зап'ястя закуті.
Вона так уперто сіє
незлочинно нові надії.
На шолома їй одягнути б
вінок із ромашки-рути:
вона, іще зовсім юнка,
за ночі ці постаріє.

Та дівчина з «Гугла» знає,
яка за межею свобода.
Вже чує, як у потилицю
дмуть їй вітри із півночі.
Зігріє замерзлі пальці
вірою свого народу:
проросле гірчичне диво
несіверян і неуличів.

Тій дівчині більше не сниться
диско і кава з корицею,
їй галіфе не личать –
так, як сукенка у квітах...
Це її покоління мічене
грифом воєнної «птиці»!

...Та Кия майданне Серце
житиме в її дітях.

032. 4. Запроси

Запроси мене в пшеничну повінь,
розкуйовджений пилком розмай,
де нікого в літі волошковім –
тільки ми, чебрець і молочай.

Запроси мене в колосся море,
де прозора від роси трава.
У космацькій магії просторів
я – твоя, та трішки – польова.

Запроси мене в подільську сутінь,
моя одіж – синява отав.
Я могла б колись тебе забути –
тільки не цю памороку трав...

Нас розлучать скоро. Вже покоси.
Білочубий серпнику, не зрадь:
ти свою волошку в серці носиш,
хоч мій вік – до перших сіножать.

032..5. Додому

Ти відчайдушно квилиш, наче птах.
Вже серце калинове у чеканні.
А скільки золота – в твоїх житах,
а скільки неба – у твоїм світанні!

Ріднесенького цвіту – по світах:
чи ж по хлібах чужих шукати долі?
Чорніє небо в маминих очах,
розп'яте в серці полиновим болем.

І знову зацвітає бузина,
на скронях чорноземів – сива втома.
Є землі екзотичні, як весна.
...Та бусли повертаються додому.

032..6. Чаші

Здорожений прийдеш у вечір, що пахне трой-
зіллям:

дві чаші із вітру та зоряна свастика неба.
Мої почуття такі ж давні, як світ за Трипілья,
мовчання твоє для душі – терапії потреба.

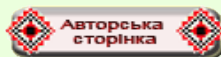
Наслухатись білих барокових мушель до
млості,
щоб вітер змішав кардамон і корицю на шкірі:
всі зустрічі наші, як руни слонової кості, –
такі ж незбагненні, такі, що ніхто б не повірив.

А море згорнулося кішкою тут, під порогом,
напийся спокою, впокореним легше, Свароже:
забудеш жінок – тих, що знав, і забудеш
дорогу.

Приляж під цією зорею ти, мій подорожнику.

Всі контури тіла – непізнані досі санскрити,
вже вечір змішав почуття, як ромен і полин...
Там, в іншому вимірі, чашу на двох розділити
судилося, – віриш, бо більше тобі не болить.

КОВАЛЬЧУК Інна (м. Київ)

033.1. Київ

Цей час
людей, мов жито, перевіяв –
сплива полова по живій воді...
Над загоролами
прадавній Київ
у дикі очі дивиться орді.

Під золотими банями Софії
свята Оранта молиться за світ,
в яким добро,
і воля, і надія,
і навіть віра – взяті у кредит.

Саме життя
земля взяла за вимір...
Ревуть в Дніпрі пороги кам'яні...
І хрест,
який тримає Володимир,
мечем двосічним видався мені...

033.2. Майдан

Диптих

I

Невже скресаємо... куди?
У мертву чи цілющу воду?
Але ж тебе,

святий народе,
майдан урешті розбудив!..
Скресай!
А то і взагалі
у спадок лишиться нащадкам
на Колимі панельна хатка
та ще в душі болюча згадка
про жменьку отчої землі...

II

Вогні...
Тривожні дзвони проти ночі...
Над містом острах тихо кружеля...
Мине і це...
Пречистий глас урочий
колись таки долине іздаля.
І переб'є громи
пророче слово.
І небу знову стане до снаги
іскритись вільно зорями любові.
І доростуть до миру вороги...

033.4. Снайперові

Пролита кров не змиється сльозою.
І не одійде –
стане в головах.
Навіки вже залишиться з тобою
чуже прокляття,
біль і чорний страх.

З яких офір, з якого злого бруду
складеться твій

останній заповіт,
коли душа на милицях облуди
оте прокляття
понесе у світ?

Але й вона таки здригнута може
на перехресті всіх
пекельних кіл,
як інший снайпер,
чимсь на тебе схожий,
твоє дитя впіймає у приціл...

033.7. * * *

Молюся...
Господи, помилуй
того, кого поплутав біс,
і хто на батькову могилу
брехливі сповіді приніс,

хто за щитами на майдані
в собі людину розпинав
і мамині тяжкі ридання
ховав у формений рукав,

над ким любов не має влади,
хто всує вчить Ім'я Твоє,
хто вимагає Бога ради
і не від серця подає...

Помилуй, Господи, заблудлих...
Молюся...

033.10. Мати

«На все у білім світі воля Божа,
і ця війна стоклята – Божий гнів...».
Тендітна жінка, на топольку схожа,
стоїть у церкві біля образів.

«Прийшов останній лист учора, сину,
і вже не скімлить собача твоє...».
На чорнім тлі жалобної хустини
руденьке пасмо просто в серце б'є.

З очей блискуча витяглась доріжка
аж на чоло, напрочуд молоде,
і нетутешньо-лагідну усмішку
ховає хустка, з-під якої нишком
щокі лоскоче пасемце руде...

033.12. Війна

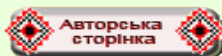
Життя пірнає у вогненний плав.
Кривавлять небо пазурі заграв.

Сокира щербить прикорень калині,
і гіркне мед у стільнику бджолинім.

Забута воля чи напівзабута?
Мовчить Батурин, Трахтемирів, Крути...

Стежками болю, стертими до дір,
веде сліпих осліплий поводитир...

ФІНКОВСЬКА Юлія (Тернопілля)

034.1. Любов однієї революції

Ми заручилися в грудні на барикадах,
Юні, залюблені в націю, одне в одного.
Втомлені, розпашілі від снігу холодного,
Гімни і гасла змішалися нам в серенадах.

Ми одружились у січні на тій же площі,
Там, де свобода вінчалася з колючим дротом.
Там, де хрестили націю кров'ю і потом,
Ми на весіллі були – як на багатолюдній прощі.

А коли біль мені нікуди було подіти,
На безіменному – суміш із крові та вати.
Ти шепотів мені: «Нам іще трошки терпіти...
Нам іще, дівчинко, наших дітей цілувати!».

Пережили ми морози, бруківку і рани,
Купили дім, їли сирники, грали в лото.
...Того болючого ранку прокинулась рано,
Пахло весною. Тебе забирали в АТО.

Тепер життя обернулось на вічну пустку,
Проліски перші сховались у щедрі жнива.
Чи ж день новий подарує жалобну хустку,
Чи доторкнеться краєчком твого рукава?

І коли біль мені нікуди знову подіти,
Тихо молюся за тих, хто пішов у солдати.

Я дуже вірю, що нам іще трішки терпіти...
Нам іще, рідний мій, наших дітей цілувати!

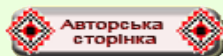
034.2. Київський цвіт

Падає цвіт
На траву, на асфальт, на майдан...
Падає світ
Попід ноги всевладним панам.
Попід провладні гілки
Осипається день.
Юні міцні пелюстки –
То рухлива мішень.

Місто каштанів, смертей
І свинець біля скронь.
Юний герой Прометей
Добуває вогонь.
«Гроші не пахнуть» – брехня,
Слід порожніх розмов.
Цвіт пожирає стерня,
Не змивається кров.

Падає цвіт
На майдан, на щити, на серця...
Падає світ
Тих, що честь зберегли до кінця...

ОМЕЛЬЧЕНКО Лариса (Дніпропетровщина)

035.1. Діти війни

(Триптих)

*Землякам моїм Юрію Кравченку
(1964 – 2014)*

Вадимові Філіпповському (1975 – 2014)

Євгенові

Корнієнку (1992 – 014)

І

Я – трирічний онук
Пишновусого доброго діда.
Я люблю його плечі –
Це коли він гарцює, мов кінь...
Він сьогодні заснув
Перед цим загадковим «обідом»...
Дідусева малеча –
Я снував між людей, наче тінь...

Сів на лаві з одним –
В нього теж, як і в діда, є вуса.
В нього очі іскристі,
Й на ручки бере залюбки!
А дідусь від весни
Не провідав і не усміхнувся...
В нього форма плямиста,
Й якісь – під Донецьком – Піски...

...Цей до себе узяв:
Я спромігся потиснути руку,

Ну а потім прожогом
До бабусі своєї побіг!..
Я так довго чекав!
Я вже виріс за нашу розлуку!
Я не хочу нічого –
Тільки з дідом на рибу й нічліг...

II

...Я – маленький десантник.
І маю блакитний беретик.
Мені тато приміряв
Уперше його навесні.
Схоже нині на свято:
Яскраві вінки і букети!..
Мені кажуть – не вірю,
Що тато – в закритій труні.

Я сьогодні укотре
Слухав таткову пісню коронну –
Про блакить на беретах,
Про мирну, як небо, блакить!..
Кажуть, тато – у Сотні;
Інші кажуть – уже в Батальйоні...
Й покладають букети
Туди, де мій тато лежить...

III

Я – дитина війни:
Це до мене не встигла матуся.
В мене – тато зате,
І я дуже пишаюся ним!
...Я прийду їй у сни:
Аж до ранку... щоки притулюся,

У волосся густе
Я промінчиком ляжу ясним...

Мамі те й невтямки –
Адже з татом вона... не знайома!
Я ж бажав тільки їх!
Та не склалось, ви чули: війна...
Від руки до руки
Не пробігла солодка судома!
Тато в битві поліг:
Я – лиш промінь у вирві вікна...

17.08.2014

035.2. Обереги

На бойове чергування заступить пітьма.
Вкриє блок-пост, наче мати – замерзле дитя,
І колискову прошепче нечутно сама –
Про неспокійне і мирне домашнє життя.

Сниться Іванові білений зболений дім:
Четверо хлопчиків бавляться там у війну.
Стовбур калини за весну і літо зміцнів,
Жінка помітила першу свою сивину...

Сниться Михайлові дотик, і доторк, і щем:
Перші бажання, що втілені сном у життя...
Ніч тарабанить довкола самотнім дощем:
Краплені карти таро про крихке майбуття...

Вабить Миколу отой, ще не звіданий, світ:
Сцена і виступ, стискає рука мікрофон...
«Має талант Україна!» – і щирий привіт

Шле уві сні наш вояка у свій батальйон.

Сниться Кирилові Познань, Варшава і Гданськ:
Літфестивалі, переклади, море розваг!
Мирне життя... і зоря, що уже зайнялась!..
В кожного – свій оберіг, що приходить у снах...
29.07.2014

035.4. Дід

Був на Грушевського самотній чоловік.
Стояв у пеклі, на згорілій шині.
Дивився на червоно-чорний світ,
Допомагав, як міг, чийсь дитині...

Свого портрета бачив на щиті.
Не здивувався: так і має бути.
«Нащадки славні, вояки – ще ті:
Мені б від них ще дечого набути!

Я кинув клич: «Борітеся!» – й вони
Врага і супостата побороли!
Що маю більш: заслуги чи вини
У тім, що боротьба іде довкола?...».

«І не заслуга, Діду, й не вина,
Ми – просто Ваші рідні онучата.
Коли в онуків – праведна війна,
Хто ж, як не Дід, їм буде помагати?!».

25.02.2014

035.5. Побутовий фашизм

*Багатьом придніпровським землякам
Сергія Нігояна*

Ця юності причахлої печать:
Життя затихло на студентській лаві...
Вальсують пальці, а вуста мовчать
Без поцілунку, в строгій балаклаві.

Ця товща лат ховає від біди –
Незнання, небажання, пофігізму...
Байдужості напалми відведи –
Простого побутового фашизму!

Коли сусідка спідній бруд пере,
В піввуха дослухаючись до горя:
Хтось нині, натякають, ще помре...
Та він же «екстреміст» – отак говорять!

Хоч хлопець – із найближчого села
(Росу топтали спільного гатунку),
Сусідка йому віри не йняла,
Цьому вояці в утлих обладунках...

Пальнув по генах голод-тридцять три –
Гвинтівка найстрашнішого калібру!
Ця жінка – раб. З рабом – поговори,
І погодуй, і крихти з рота витри.

Розповідай терпляче й до пори,
І без надії тупо сподівайся,
Що Боженька отямить ізгори:

За «екстреміста», жінко, кайся, кайся!..

25.02.2014

035.6. Кобзар

Анестезіологу-реаніматологу і

кобзареві

Костеві Черемському з Харкова присвячую

Він чаклуватиме уміло,
Старанно зробить все, як треба.
Затисне нитку існування
І нею вишиє життя...
Сини і доньки, їх весілля –
Панно від ліжка аж до неба!..
Журба, і радість, і кохання,
І вчасне щире каяття...

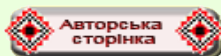
Коли ж отам, де тонко – рветься,
Коли всі прилади – безсилі,
То візьме реаніматолог
У поміч кобзу – як набат!..
Й ослаблене озветься серце,
Й зернини, вистраждано-стиглі,
З очей покотяться – до слова:
Все зрозуміло й без присвят...

Кобзар – у білому халаті,
І лікар – в білій вишиванці:
Два серця ув одній людині,
Любові дві, і два крила.
Дві грубки у промерзлій хаті,
Де ниці втримуються бранці:
Байдужість, чванство і безсилля...

Від злого кобза вберегла!

26.09.2011

ГОДЕНКОВ Ігор (Київщина)

036.1. Десантники Господа Бога

(Небесной сотне)

На нас нет голубых берегов
И следов парашютных строп,
И при высадке злые ветры
Не секут в затвердевший лоб.

Но нас помнят в пространстве звездном,
Наша База – за солнцем дней,
И вернемся мы – рано ль, поздно –
В Дом любви, в перезвон огней.

На Земле ж пока есть работа,
Не закончен еще наш рейд,
Свет несем мы во тьму для кого-то,
Чтобы мир мог увидеть тот свет.

Да, мы падаем – но паденье
Превращаем опять во взлет.
Да, и нас догоняют тени –
Но быстрее мы идем вперед.

По лучу н е з е м н о г о Долга,
Вобрав в сердце и даль, и близь,
Мы – десантники Господа Бога,
Только без голубых петлиц...

Мы – десантники Господа Бога!

Но не вечна земная брань:
Победивших ведет дорога
На Отцовскую ждущую Длань.

036.3. Спасибо за «советы» и «заботу»!

*Вот что я вам скажу родимые,
Пока кризис не грянул... к слову...
Отправляйтесь ка вы любимые
на анализы к Годен к ову...
(А.Сузюмов)*

Мои друзья мне в письмах издалёка
Рассказывают, как мне строить дом,
Точней – ремонт в нем делать... Только
Они ж ни разу не бывали в нем!
По их советам – кухня станет... ванной,
Гостиной – спальня, холлом – туалет.
Они – друзья, но все же это странно:
Не зная темы – и давать совет!

Издалека, конечно же, виднее,
Почти по Ленину*, но устарел конспект...
Чем больше знаем – тем умней умеем
Мы убеждать – что мраком стал наш свет;

Что не туда идем; что хаос есть свобода;
«Щека вторая» быть должна во всем;
И что бандит не может быть уродом...
Друзья, ну приезжайте вы в мой дом
И посмотрите: вот восходит солнце –
И на востоке, так же, как у вас,
Вот первый снег мне побелил оконце,
Вот кухня, вот плита, «дешевый» газ,

Вот холодильник, весь забитый салом,
Что не дороже, верьте, чем в Москве...
Все есть... Да только воздуха нам мало.
Угар стоит по комнатам везде...
Меняем окна мы, перегородки
Глухие сносим, здесь еще – окно,
И установим новую проводку,
Кондишин, фильтр на воду... Но

Ремонт в квартире без ремонта в душах –
Одни слова, брехня, «дешевый понт».
Впускаем свежий воздух в души, друже!
Дверь нараспашку, делаем ремонт!

12.12.2013

** Имеется в виду: В.И.Ленин, «Письма из далека»*

Р. С.

И вот еще хотелось бы добавить.
Мне намекают: много говорю
Я о Ремонте этом, что не в праве
«Грузить» людей ненужным «дежавю»,
Что мол, «ремонты, страйки и майданы
Давно из моды вышли», так зачем
Я в Пост пощү легко так и упрямо
В фейсбуке «бред» чужих и ложных тем.
Пугают, что «грешу» и что «ответить»
За «ложь» придется где-то: здесь иль Там.
Я улыбаюсь: Вдохновенья ветер
Свободен в выборе, как Киевский Майдан!..

036.4. Молитва Торасу

«Тарасе мій, моли за нас, благаю!
Моли, щоб совість наша відійшла
Від сну глибокого... Тарасе, знаєш:
Так ізболілася з брехні й облуд душа!..

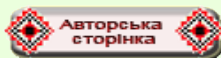
Тарасе, розумію, що відома
Тобі вся суть поганська тих Цабе,
Що владарюють на Вкраїні знову,
Та що там... Знову молимо тебе!

«Так!», відповідь почули! І зібрався
Народ, що скривджений,
й подався на Майдан –
І заспівав. І куль він не злякався,
І смерті від святих кривавих ран.

Пророче наш! Господь, і ти був з нами,
Коли героїв душі в небо йшли.
Тарасе, під святими прапорами
Ми стоїмо. А ти за нас моли!».

24.02.2014

ОСТАПЧУК Ольга (Хмельниччина)

037.1 * * *

хлопчики-хлопчики
ваші шляхи заплутано
певне мойри-шльондри пустились берега
всі голоси стікають в'язкою циютою
цього літа пекельного у солов'їв істерика
ваші вірші – пророчі
а сні вибухають ранами
як сигнальні ракети освітлюють ніч нервову
хлопчики-хлопчики-хлопчики
а чи не рано вам
у болота криваві
поля червоні?
десь у садку батьківському груші спілі
падають гулко у некошені трави
мама дзвонила – а у Сашка весілля...
хай собі мамо
у нас тут свої забави
он кулеметний аркан
рушники-пов'язки
квіти – на труни
а не коханій – у коси
перетанцюємо мамо з Божою ласкою
переспіваємо ми тих співанок досить...
там де серпанок пестить вишневі хащі
стукає птах-віщун у чиєсь віконце
хлопчики-хлопчики
хто замість вас побачить

як над землею чистою встане сонце?

037.3. Покотилося днів намисто

Загиблим під Іловайськом

Покотилося днів намисто,
Туман яром, туман долиною.
Пахнуть мамині флокси дитинством,
Чорнобривці пахнуть війною.
І нічий ми, і нічийні,
І нема до нас діла нікому.
Загубились в досягнутому житі,
І не крапка ще, навіть не кома.
За туманом нічого не видно,
За туманом, як маки, червоним.
Може, брате, то сон або видиво?
Може, мариться все від втоми?
Може, просто у маминій хаті
Ми послули, набавившись вволю..?
Чуєш, брате!!! Чи чуєш ти, брате?!
Та за нами ще правда і воля!
Покотилося днів намисто –
Не зібрати, не донести.
Пахнуть мамині флокси дитинством,
Чорнобривцями пахнуть хрести.

037.4. Не з «Арії»

Візьми моє серце, воїне,
Більше не маю нічого –
Хліб згодувала птахам,
Монети роздала жебракам,
Срібні кулі... – шляк би трафив тих вурдалаків!

Душа – Богові,
А тобі, воїне, – серце.
Візьми його – гаряче, щире, жовто-блакитне,
Поклади до кишені або у наплічник.
Хай гріє воно тебе у зимних нічних походах,
У почорнілих дощових полях,
У прихистках і криївках.
Хай будить тебе серед ночі, зачувши ворожі
обстріли.
Хай розповідає тобі про дім,
Про те, як чекають на тебе рідні,
Про їх молитви і сльози.
Хай воно співає тобі колискових маминим
голосом.
Хай шепоче тобі: «єдиний» – вустами коханої.
Хай сміється до тебе: «татку!».
Хай рятує тебе від смерті, немов оберіг.
А коли, не дай Боже, ворожа куля таки знайде
ТВОЄ серце –
Наповнене через край любов'ю до землі, до
народу, до України,
І потече ця любов через степи і ліси,
Напоюючи квіти і трави, пшениці і дерева,
І увіллється у джерела, струмки.
А далі – у ріки і моря,
І вода у них очиститься, як душа після сповіді.
Тому – не жалкуй...
Натомість – вклади у груди моє серце –
І люби далі!

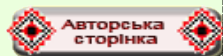
037.5. * * *

просто потрібно знати що ти живий
неважливо те кого і за що кохаєш
не важливо – хто я тобі або ти мені
бо усе неважливо коли хтось ходить по краю
прірви чи отак сміливо стоїть на межі
коли отак жертовно готовий до смерті
знаєш часом навіть люди чужі
бувають щирими стають відвертими
і не в тому суть і зовсім не в тому річ
що жінки закохуються у героїв
може ця моя тютюнова ніч
сонце втримає над тобою
може ця безсонна моя зима
збереже тебе від вогню і зневіри
бо вини моєї у тім нема
що когось отак відчуваю шкірою
і коли думок галасливий рій
огорне чуже і холодне небо
просто хочу знати що ти живий
більш нічого знати мені не треба

037.6. * * *

А ті, хто вертають з вогненних полів і ровів,
А ті, хто лягають у тихі зігріті постелі,
Ще довго шукають багрянні відбитки на стелі
Й луну канонад у гудінні голодних джмелів.
Ховають під подушку – ніж, у кишені – набої,
Сльозу – у кулак, щоб не бачили син або доня
Й усі ненароджені діти цієї землі.
Війна, наче привид, висить на віконному склі.
Їм пахне волосся дружин чи то боєм, чи болем,
Солоні тіла захлинаються. Обрій чорніє.
Клубочаться демони, чинять свою веремію,
Пошерхлі думки розривають обійми і сни.
І дивним таким видається заснути собою...
Таким, як колись. До війни. До цієї війни.

ВЛАСОВА Тетяна
(м. Київ)

038.1. Я не кіборг,

я – вчитель історії

«Я не кіборг – я вчитель історії.
Я багато читав про війни.
Тут таких, як я, – тисяч сто. І їм
Дуже хочеться бути вільними».

«Я приїхав туди, де ціляться,
Хоч ніхто мене не просив.
Я не кіборг – я хлопець із Вінниці.
В мене скоро народиться син».

«Кажуть, кожен тут буде, і був, і є,
Хоч соромляться – всі герої.
Я ж не кіборг – удома я був водієм
І ніколи не чистив зброї».

«Ми – за тих, хто далеко десь там, внизу,
Божеволіє від напруги.
Я не кіборг – я плачу, коли несу
Покалічене тіло друга».

Що нам культи осіб і чужих богів?
Вся країна із дня у день
Щиро молиться не за кіборгів –
За звичайних своїх людей.

24.10.2014

038.2. Місто, де тепер суцільні ями...

Місто, де тепер суцільні ями,
Спить тривожно – майже і не спить.
«Не хвилюйся – я стою тут прямо.
Постріли – ховаюся наспід».

Тут хіба цінуються медалі?
Важливіше – крок і знову крок.
«Ти пробач, що не відповідаю:
Вибухами глушиться дзвінок».

Тут воюють вміло і невміло.
«Ти за мене – добре? – помолись.
Я тепер такий, як ти хотіла,
Просто трохи далі, ніж колись».

«Ти пробач за неспокійну старість,
За твою та інших мам, мамусь.
Просто уяви, що повертаюсь –
Я ж обов'язково повернусь».

26.06.2014

038.3. Одного ранку ти прокинешся зовсім вдосвіта...

Одного ранку ти прокинешся зовсім вдосвіта.
Від сонця, а не від страху, затулятимешся
руками.

Не набувши за ніч жодного воєнного досвіду,
Не читатимеш стрічку, а просто завариш каву.

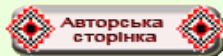
На твоєму подвір'ї не буде чужої постаті.
Навіть тіні її не побачиш більше у сні.
Будеш чути, як прокидається місто без
пострілів
І не будеш боятись перераховувати синів.

Будеш знати, що завтра в підвалі ніхто не
сидітиме,
А навколо щоночі не більшатиме могил.
І спокійно телефонуватимеш своїм дітям,
І у кожного з них буде по дві ноги.

Ти якось зупинишся і подумаєш:
«Дуже дивно –
Тепер прапори на будинку спокійно
розвішені».
А Бог притулить тебе до грудей і скаже:
«Дитино,
Я просто тоді робив тебе трохи сильнішою».

25.09.2014

ЛЮБАРСЬКА Леся (Тернопіль)

039.1. Знов мій народ у боротьбі

Знов мій народ сьогодні в боротьбі,
У мирній, кажуть, але кров же ллється.
Чому, Вкраїно, у твоїй судьбі,
Хоча б один, та ворог все ж знайдеться?
Якби ж один... А їх доволі є.
Тебе шматують підлі фарисеї.
Чи не тому, що поміж нас снує
Та нелюбов? А ми – її лакеї.
Мабуть, тому. Задумаймось на мить,
Коли «здаєм» за «сотку» Батьківщину.
О, як болить, як серденько болить,
Як смерть комусь знов дихає у спину!
Гартує нас це горе, ця біда,
І розуміють навіть наші діти,
Що йде священна наша боротьба,
Чи Україні бути в цьому світі.
Знов мій народ сьогодні у вогні,
Знов боротьба! Та це – не програш, люди!
І треба всім нам: і тобі, й мені –
Від куль спасати українські груди.
Вставай, народе, чи хоча б проснись!
Іди безстрашно до новітніх звершень
І не кажи: «Ще встигну... Ще колись...», –
А будь завжди в строю, мій друже, першим!

039.2. Іде війна

І знов Майдан в Донецьку і Луганську,
Ні, не Майдан – справжнісінька війна!
Знов суть свою ворожу і поганську
Показує москаль, мов сатана.

За «Сотнею...» ще рани кровоточать,
А тут нових оплакуєм синів.
Скажи, москалю, що від нас ти хочеш,
Що жертв нових так сильно захотів?

Цвітуть тюльпани чорні в Україні,
Зривають їх дружини й матері.
«Присвоїти посмертно...»... В домовині
Лежить проміння згаслої зорі...

А блокпости обстрілюють чужинці,
Чись дитя стає мішенню знов...
Іде війна!.. Іде війна, вкраїнці!..
Іде війна за смерть – не за любов!

Знов опустились прапори в скорботі,
Усе село прощається з хлоп'ям...
І кожен воїн в 45-ій роті
Дав повну волю тим скупим сльозам...

Ще вчора він діливсь бронжилетом,
Хоч «на російській» розмовляв пацан...
«Женюсь... женюсь, Серега, этим летом,
Пусть только разобьем бандитский клан...».

...Він повинчався з українським краєм,

З калиною у білому вбранні,
Яка червоні слізоньки роняє
І про любов йому шепоче в сні...

039.8. Україна у мене єдина

Скільки наших дітей проковтнула війна,
Скільки ще проковтне – не відомо.
Наче з пекла утік головний сатана
І притулок знайшов в нашім домі.
Скільки наших дітей схоронила земля,
Починаючи з Євромайдану.
І палають вогнем вбивчі зорі Кремля,
Все нові випікаючи рани.
Україні моїй кулі хто подає
І насилу веде в стрілянину?
Наша рідна земля знову слізоньки лле
І оплакує кожну дитину.
Боротьба за життя – нелегким є цей шлях:
«Я не скривдив у світі нікого.
А сьогодні стою з автоматом в руках,
І молитву возношу до Бога.
Хто придумав війну? Я запитую всіх.
Я не хочу стріляти в людину.
Чи відпустиш мені, любий Боже, цей гріх?
Україна у мене єдина!...».

039.10. Герої не вмирають

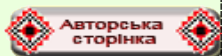
Герої не вмирають! – хтось прорік.
Хто ці слова не чув і хто не знає?..
Десь можна загубити часу лік,
Та ми своїх Героїв пам'ятаєм.

Герої не вмирають! – вислів цей
Несе у собі суть непереможну.
А ми шукаєм все нове слівце –
Високопарне, та, на жаль, порожнє.
Герої не вмирають! І не вмрутъ,
Допоки пам'ять кров людську нуртує.
Тюльпани чорні нині ще цвітуть,
Та знову ранок нам життя віншує...

039.7. Тернопіль проводжав бійців на схід

Ми нині проводжали хлопчаків –
Своїх синів тернопільського краю.
І біль скував серденька матерів,
І невимовний смуток душу кравав.
Стояли всі, як горді козаки,
Хрестили їх батьки і посторонні.
«Живими повертайтеся, синки!» –
Слова ці били дзвонами у скроні.
І крапельки свяченої води
Стікали по обличчях і по грудях...
Такі ще юні, зовсім молоді...
Хто винен в цій війні – хай Бог розсудить.
Тернопіль проводжав бійців на схід...
Свою країну треба захищати!
Хай Бог благословить їх кожен слід,
Хай кожного діждеться рідна мати.

ГЕНИК Леся (Івано-Франківщина)

040.1. Моя історія

Моя історія – то біль старого лева,
Безвиння і розтерзана вина,
Покута недоглянутого древа,
В котрому оселився сатана.

Моє безраддя – січень і морози,
Серпи колючі і суха стерня,
Брехні їдкої остогидлі дози,
Допоки терпне зрадою земля.

Допоки рідні на чужих просторах
Вишукують пігулок од хули,
Вкриває безголосся дикі гори,
Що припинили дертись догори.

Гуде безвладдя, масовість розпуки
Мізерить писк найжданіших розмов...
Востанне оглашає небо гуркіт,
Запалюючи в жилах згуслу кров.

І лиш питань невтишена жалоба
Безвихіддю надщербляє анклав:
Моя історія – то зболена утроба
Старого лева, що безсило впав...

040.2. Я так боялася війни

Я так боялася війни —
вона прийшла...
Упали темні валуни,
зійшла межа
на полі між добром і злом.
Строчать вогні.
Снує жорстокий бурелом
на цілині
таких ще молодих життів!
Вмирає сад...
Зайшовся в ярому витті
не листопад,
а сам Господь на небесах.
А сам Господь!
Чорнозаплетена яса
укрила плоть
глевкої, хворої землі.
Стирчать хрести...
О, скільки душ на мілині —
не донести
їм висоту блаженних хвиль.
А жаль. Як жаль!
На тлі потрощених розкриль
сумна скрижаль
утрат, незміряних нічим.
Горить межа...
Ми так боялися війни —
вона прийшла...

040.3. Ще маємо надію!

Ще маємо надію на майбутнє,
На світло яснооке і добро,
По-справжньому високе, віще, путнє –
Таке, що досі, мо', і не було.

Бо зріється, не все пішло за вітром,
За зрадниками з потемнілих веж –
Протестом зголосніли наші діти:
Не хочемо брехні, безпуття, меж!

Не хочемо повернень у минуле
Заляканих, загнuzданих рабів!
І воскресєє серце: не відбула
Вкраїна ще, хоча й дійшла країв!

Хоча й побита братом, паном, катом,
Відведена, здалось, на ешафот...
А тут вкраїнці молоді набатом
Всевірою звеличують народ!

Висотним, непідробно-щирим гаслом –
Зачатком ще не знаної глави...
О, діти світла, молоде прекрасна,
Сьогодні творите майбутнє ВИ!

040.4. Різдвяне

Нехай зарясниться надією день –
Пташине дзвінке поголосья.
Вертепною стежею радість іде,
У душі – багате колосья!

Родинне свічіння у вікнах життя
За дрібною віри на вишне.
Крокує спроможно у далі звияг
Сьогоднішнє – вічне – колишнє...

І тягне долоні, і сіє зерно
Оселями віщого духу.
Праотчо-небесне святе полотно
І голос, і віряне вухо...

Парує морозно, зоріє у вись
Надибана милість єднання.
Вертепна надіє, іди, не спинись
В покорі чийогось вигнання.

Засвічуй зірнисто серця і думки,
І днини, і ночі світанно.
Кутею – спасіння, свічінням – роки,
Так світло, так чисто, різдвяно!

040.5. Допоки...

Тримаючи за руку піднебесся,
Бреде мій Ангел десь у далечінь,
Допоки туги в'яжуть перевесла
Єство зболіле вірою молінь.

І поки трави стеляться шовково
До ніг іще не сходжених стежок,
Возносить Ангел для душі обнову
З глибин Господніх, праведних річок.

* * *

Хоча й незримо світло берега,
Та чутна сила дужа на плечі,
Допоки, пригортаючись до неба,
Ще линуць Ангели у далечинь...

040.6. Устами притулюся до землі...

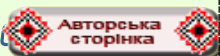
Устами притулюся до землі –
До тої, що найперша, наймиліша.
У рідному, коханому селі
Стареньку хату пригорну, потішу.

Бо десь отут усі мої літа –
Іще такі наївні, світлоокі,
Не страчені намарне по світах,
Дитячі босоного-щирі кроки.

А над вікном ікони пресвяті
Ще й досі ту молитву пам'ятають,
Оту, що матінка на самоті
Вигойдувала аж до небокраю...

Й куди б життя тепер не повело,
Куди б не простелилися гостинці,
Зусюди повертаю у село,
Тую вуста до рідної землиці.

ШУШКЕВИЧ Михайло (З)

041.1. Біль війни

1

Тоді вже, як запарувала
У полі перша борозна,
Я знала, серцем відчувала,
Що скоро скінчиться війна.

Закінчаться безсонні ночі,
Думок тривожних бурний плин.
І збудуться слова пророчі –
Повернеться додому син.

2.

Квітує у саду калина,
Кує зозуля за вікном...
Не дочекалась мати сина –
Він не прийшов. Спить вічним сном.

Здолав всі фронтові дороги
Солдат війни – селянський син.
І не дожив до перемоги
Всього лиш декілька годин.

3.

Війна – прокляття – ради чого?
В ім'я яких благих ідей
Йде знищення всього святого –
І найдорожчого: людей?

Війна – це горе, сум, страждання,
Це біль розлуки й море сліз.
«Вождам» не буде виправдання,
Хто у криваву бійню вліз.

Не буде їм і всепрощення,
Бо зло не витруїти злом.
Хай миру ствердиться знамення,
А спір кінчається добром.

16.09.2010

041.3. Ми

Ми – Нація! Ми – Українці!

Слов'янські корені у нас.

Ми з недругами наодинці

Лишаємося раз-у- раз.

Віками нашу честь топтали,

І злобу сіяли, й розбрат,

І прізвиськами обзивали

Пани, підпанки й «старший брат».

Були «хохлами» стільки років

І «малоросами» – проміж,

«Холопами» і «бидлом», поки

Ми не взяли за шаблю й ніж.

А прізвиська, не менш огидні,

Прийшли в недавні часи,

Як нас кругом обсіли злидні

Навкіл багатства і краси.

Так стали ми «електоратом»,

Коли все руйнувалось вщент.

А нині, вже при демократах,

Ми – «пересічний елемент».

Допоки будем як чужинці
На батьківській, святій землі?
Ми – нація! Ми – українці!
Ми – свого щастя ковалі.

25.04.2004

041.4. * * *

В журбі похилилась червона калина
І згадує, як донедавна було:
Яка то була надзвичайна хвилина,
Коли незалежною стала Україна.
В душі все раділо, співало, цвіло...

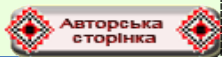
Пройшла ейфорія, затихли фанфари,
І марші бравурні, і радісний сміх...
Україну знеславили й обікрали
Перевертні ниці, лихі яничари
Й залишили голу посеред доріг.

Їй мову і душу раниму зламали –
В німому безсиллі сумує вона.
А кращих синів за кордони погнали,
За безцінь в гареми красунь запродали –
Лиш зойки їх тихі принесла вона.

Печалиться в полі червона калина,
А вітер ласкаво втішає її:
«Не плач, не сумуй, моя люба, єдина,
У горі з'єднається міцно родина,
Мов Фенікс, оновлена встане Україна
І крила могутні розправить свої!».

10.12.2003

ІВАНИЦЯ Марія (м. Мукачеве)

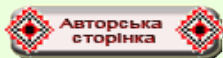

042.1. Мати героя

Вона стояла на порозі,
Така маленька й безпорадна,
Лише заплаканії очі
Благали:
– Сину, повертайся...
– Я повернусь до тебе, мамо,
Як правду тільки-но здобуду,
Бо люди, мамочко, так само,
Як звикли, жити вже не будуть...
Й пішов... Безсонними ночами
В думках до Києва летіла,
Щоб серед чорних хмар Майдану
Від куль спасти свою дитину...
Сліпу плекаючи надію,
Молилась, промовляла тихо:
– Живим вертайся, мій єдиний,
Синочку мій...
Та не судилось...
І стислось серденько від болю,
Як пташка зранена, упало.
«Він вже не вернеться ніколи», –
У скронях стукало й кричало.
І гладила, і пригортала
До серця дорогу світлину,
Слізьми вмивала, цілувала
І шепотіла ніжно: «Сину...».
Всміхалась і тремтіла знову,

І кам'яніла, й завмирала,
І, захлинаючись від болю,
«Мій сину, сину...» – промовляла.
Сама. Без сина. Без надії.
І начебто жива, та вбита...
Зосталась лиш оця світлина,
Любов'ю матері зігріта.
– Я повернусь до тебе, мамо, –
Дивились з фото рідні очі.
– Не плач, тепер до тебе, мамо,
Я повертатимусь щоночі...
Зітхнула. Тихо трави в полі
Їй пісню нібито співають:
– У боротьбі за правду й волю
Герої, люба, не вмирають...

ОЛЕШ Віра (Львівщина)

043.1. * * *

...І знову віриш у дива...
Як у дитинстві: віриш свято!
І просиш злагоди й добра,
І мир вимолюєш затято...

Звершися, мріє поколінь!
Наш мирний люд благає миру!
...Чому ж стрічок жалобна тінь?..
І хлопці юні – у могилах?..

І на колінах все село
Героя зустрічає з бою...
В останню путь везуть його,
Ридань не стримуючи з болю?..

Чекаєш див... Журба віків
Наверне розум до реалій.
І лиш душа у тиші снів
Знов миру в Господа благає...

043.2. * * *

То не прощальний поцілунок...
То відповідь на всі питання...
Спадає маска. В серці – смуток.
Так має бути, бо – прощання...
З-за синіх гір надходить нічка.

Туман застелює долини.
І вогники небесних свічок
Спадають сном в єство людини.
І утіка від горизонту,
Як я сама в цю мить від себе,
Зелений пасажирський потяг,
Гудком прорізуючи небо...
Я вже втікала! Небилиці!
Кого обдурить те втікання?
То вже не просто поцілунок...
То відповідь на всі питання.

043.3. * * *

Вона дивилась йому вслід
Аж серце мліло
А вечір скочувався в ніч
Туманом білим
Вона любила кожную мить
Чекання сутність
Чи у думках
Чи на яву
Його присутність
Вона тримала у душі
Все пережите
І навіть гадки не було
Його лишити
Вона дивилась вслід йому
Очима серця
А кроки різали пільму
Зрадливим скерцо

043.4. * * *

Я – не хохол!
Я – укр!
Я – українець!
Я заплатив
Найвищою ціною,
Щоб на землі моїй
Святій
Не панував
Москаль-чужинець!

Я – українець!
Мій прадавній рід
Освячений зерном
І небом,
І любов'ю!
Я хрещений
Святим хрестом,
Мій Бог Єдиний всюди
І зі мною!

Я – українець!
Я – не раб, не бидло!
Моя душа –
Священна пектораль!
Ніколи дух мій
Не зітре, не знищить
Приблудний
Дикий
Варварський москаль!

Я – українець!
Піснею і словом
Йду до людей,

Шануючи весь світ!
Але завжди
Вінець любові –
То Бог і Україна!
І український
Рід!

043..5. * * *

Бережи себе... бережи...
Як лиш можеш –
Від злої кулі...
І молитву усіх живих
Бог Всевишній
Почує... чує!..
Сніг розтане,
Мине зима...
Зацвітуть первоцвіти рясно.
Перетерпиться ця війна...
Повертайся живий –
До щастя!..

043.6. Колискова коханому

Опівночі кіт муркоче,
А мій милий спати хоче...
Все частіше позіха...
Засинає, засина...
Мур – мур – мур...

Люлі-люлі, мій коханий,
Спати будемо до рана.
З неба зіронька морга...

Котик сон оберіга...

Мур – мур – мур...

Хай наміється – здійсниться,

Все, що милому насниться.

Котик сон постереже.

Муркотить – відлуння йде...

Мур – мур – мур...

День новий засяє сонцем

І загляне у віконце.

Не сумуй і не зітхай.

Засинай вже, засинай...

Мур – мур – мур...

043.9. * * *

Різдво переможе війну!

Серце готуй до свята!

У тил і на передову

Йде коляда багата!

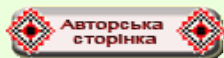
Багата на торжество

Віри, надії, любові!

Війну переможе Різдво:

Вічне, живе, святкове!

ТРІЩ Наталя (Львівщина)

044.2. * * *

Він зі мною вчора попрощався
у вечірнім скверику, що горнеться до стежки,
він так мене спинити намагався,
що поранив співом моє серце,
такою ніжністю, яку не розумію,
дзвінким пісенним чудо-переливом...

Я слухаю і б о ж е в о л і ю,
І розчиняюсь в тій красі.

Це диво

хотіла зранку знову я відчути,
в зелений скверик я спішу по стежці,
у верховітті чую інші звуки,
нова симфонія торкнулась мого серця.

Не солов'їну я почула мову,
а щось нове, незвично мелодійне,
й побігли дні по замкненому колу,
посіяли любов, і віру, і надію.

А соловей зі мною попрощався.

044.3. * * *

Не вік і не колір волосся,
Не зріст і не погляд очей,
Не думка про те, що вдалося,

Не зведена кількість ідей,
Не чин, не посада, не слава,
Не теплий стілець і портфель
Збудують тобі п'єдестали
Й піднімуть на вищий щабель.

Лиш розум, з душею єдиний,
Й багатий твій внутрішній світ,
І думка твоя щохвилини
Не тільки про плід, а й про цвіт.
Коли допомога є щира –
Без вигоди й фальші, «за так»,
Коли ти з собою у мирі
І мудрість у справах й словах –
Тоді ти є справді – людина,
І місія в тебе – свята,
Вона неповторна, єдина,
І в цьому – вся сутність життя.

044.6. Лист українському солдатові

Доброго дня, мій хоробрий солдате!
Любий синочку, чи друже, чи брате,
просто знайомий, коханий чи тату,
хочу тобі я листом надіслати
щирю подяку і гордість за тебе,
що соняхи жовті і синєє небо
ти захищаєш тепер на кордоні –
чи на посту, чи в окопі холоднім.
Там йде війна. І щодня, і щоночі
смерть заглядає в твої ясні очі.
Ти бачив її у книжках й на екрані,

а зараз усе відчуваєш реально.
Там, біля тебе, пташки не співають –
рвуться гранати і «Гради» стріляють,
дим закриває і сонце, і зорі,
плаче земля від вогню і від крові.
Хоч холод і страх бентежать твій розум,
часто ховаєш у відчаї сльози,
та сильний твій дух, його не здолати.
Я Бога молю за тебе, солдате,
Щоб кулі ворожі тебе обминали,
а рідна земля тобі сил додавала.
Твій героїзм ворогам не під силу,
тож повертайся живим і щасливим.
Знай, що з тобою єднаються разом
ті, в кого серце на місці і розум,
ті, хто себе поважає і брата,
совість за гроші не буде міняти.
Є в нас і Юди, та їх не багато.
Ти не один, мій хоробрий солдате.
За єдину Україну, за її світлу долю.
Повертайся живим, український герою!

044.7. По-іншому я не можу

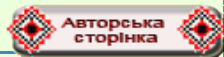
Вже цигарку спалив не одну,
Боягузом жити не гоже,
Добровільно іду на війну,
Бо по-іншому я не можу.

Стогне в крові рідна земля,
Її топче чобіт ворожий,
Збережем її добре ім'я,
Бо по-іншому я не можу.

Нас єднає віра й любов.
Йдемо в бій. Помогай нам, Боже!
Ми за волю пролиємо кров.
Бо по-іншому я не можу.

Вдома мати, дружина і син,
Добрі люди їм допоможуть,
З перемогою вернусь живим,
Бо по-іншому я не можу.

ХМЕЛЬОВСЬКИЙ Олександр (Київщина)

045.1. Іде війна

Іде війна, безглузда і нікчемна,
Розумних воєн досі не було.
Карбує пам'ять сонячні імена,
Що вічності осяють чорне тло.

Ятрить вогнями душі, як ведеться
Війна страшна, гібридна – та у ній
Шукає материнське чуйне серце
Невсохлу зав'язь миру і надій.

045.2. Дамоклів меч уже висить...

Нехай умруть палкі жалі,
Гіркі жіночі голосіння
На Богом даній нам землі
З її натовленим терпінням.
Живімо вірою в той день,
Коли гарячий схід схолоне,
І горе в невідь відійде,
І в морі щастя сум потоне.
Дамоклів меч уже висить
Над головами супостатів.
На їх імперську ненасить
Пророчить час жаску розплату.

045.3. Героям Небесної сотні

Велика душа українська
Вмістила розпечений щем.
І вічна сльоза материнська
Збентежене серце пече.
Надії ми чуємо голос,
Хоч плаче скорботно свіча.
Пекельне впокорено коло,
Розбито епоху мовчань.

045.4. Пекельний схід

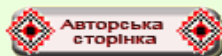
В екрані місця мало для хрестів,
І біль, і сльози не втопити в ньому.
Скоріше б схід пекучий відкипів,
І мир настав на поприщі земному.

Вінків ріка в полон бере екран –
Не кожна мати витримати годна.
Земля донецька вся із рваних ран
Вола до світу болем всенародним.

Та є Вкраїни той незламний дух,
Що родить силу: віри і надії,
Аби весну зустріти молоду,
Імперську мрію, знищивши, розвіять.

В екрані так затісно для хрестів,
Та біль і сльози не втопити в ньому.
Скоріше б схід пекельний відгорів
І мир настав на поприщі людському.

САК Ірина
(м. Калгарі, Канада)

046.1. Реквієм

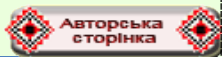
майдан голосить над усі світи,
у грудях кров пульсує, як невинні ріки:
народ не ділиться на «я» і «ти» –
у волі прагненні єдині ми навіки.

провіщена Пророком Божя путь –
століттями виборювана воля
над прірвою оголена стоїть
велична і нескорена, як доля.

вітри шалені б'ють у дужі груди,
свинцем полощуть кольори надій.
і землю рідну захищають прості люди
за мирне небо сонячне без війн.

майдан голосить... Спершу було слово,
і слово знову на сторожі всіх століть!
серця єднають грона калинові
і різно так Пророк понад Дніпром стоїть.

БАБІЛЯ Василь (Закарпаття)

047.1. Музо

Млоїть серце взяла втома –
Мила дівчино, ти вдома.
Полонила, вкрила в ночі,
Знай, лиш бачу твої очі.

Чарувала своїм сміхом,
Ворухнула цілим світом,
Серце огорнула в свято,
Поселила в душу літо.

Чарівнице чорнобрива,
Квітко-дівчино вродлива,
Ох прилинь, зіп'ю до дна,
Сум лікуєш ти одна.

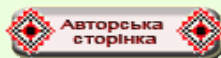
Втамувала всолоділим,
Забавляла в саду спілим,
Як зловила в сіті палко,
Стало солодко і п'янко.

Спалахнула здаля зоря,
Квітла рястом дума моя,
Зустрічала зранку мила,
Звести доля нас зуміла.

Свого щастя ще ізмалку
Малювалась в гарну казку,
Виглядала мрію в хвилях –
Лечу, музо, як на крилах.

2011.2014

ПІКАС Люба (м. Моршин)

048.1. Яні Зінкевич

*(медпрацівнику з Рівного, воїну АТО
присвячено)*

З квітня Яна на сході країни.
Вона гарту такого, як сталь.
Поки сплять на диванах «мужчини»,
В неї список заслуг – на медаль.

Понад сотню життів врятувала.
Наче рідна сестра – для бійця.
Лікувала, у тил відправляла.
Скільки їх – не згадає з лиця.

Між вогню її тягнеться праця.
День у день – на медичнім посту.
Молоденька. Всього дев'ятнадцять!
А звитяг вже – на книгу товсту.

Небагато дівчаток воює.
Їм привіт посилаю палкий.
Хай їх доля добром обдарує
За сміливість і труд нелегкий.

048.2. Повертайся живим, солдате!

Лист солдатів

Ця війна – ні впало, ні сіло.
Ти покинув мене, коханий.
Заговорюю твоє тіло.
Заціловую твої рани.
Без молитви ні дня, ні ночі,
Без сльози, що обличчя палить.
Бачу лагідні твої очі.
Чую слово, яке дурманить.
Не стомлюся тебе чекати.
Не розучусь тебе любити.
Повертайся живим, солдате.
Нам ще долю на двох стелити.

048.3. Вертайся із миром!

З тобою, солдате, мій вечір і ранок.
Молюся за тебе, за тих, хто у ранах.
Я в теплій кімнаті, а ти на морозі.
Я вільно гуляю, а ти – ув облозі.
Стоїш на посту. А довкола руїни.
Молюся за тебе. Ти – син України.
Чекаю, щоб влада могла щось сказати.
Бо скільки то можна під «Градом» стояти?!
Ти мужній і чесний. Ти Неньку кохаєш.
У думках її на руках колихаєш.
Ти зробиш усе, щоби Мати устала,
Хоч смерть заглядає у очі кістлява.
Я вірю, я знаю, добро переможе.
Тримайся, кріпися, хай Бог допоможе.

Добра тобі, віри у будні і свято!
Вертайся додому із миром, солдате!

048.4. Телефонна розмова

– Як у тебе, мій любий, справи?
Чи важка там, на сході, служба?
– Все нормально, мій настрій бравий.
Тут у нас чоловіча дружба.
А що ти розказати хочеш?
Вчасно йдеш ти до ліжка спати?
Знаю я, любиш до півночі
Свої вірші сумні писати.
– Так, пишу і читаю часто.
Наші зустрічі споминаю.
Бачу гриву твою хвилясту,
Хитрі очі – кольору гаю.
Повертайся живим, на Бога.
Хай не шкодить ворожа сила.
– Як здобудемо перемогу,
Повернуся додому, мила!

048.6. Вірю у тебе!

Стоїш ти під «Градом» солдате.
Під берцями – рідна земля.
За тебе хвилюється мати,
Кохана, знайомі і я.

Так гірко від того, що топче
Наш край окупанта нога...
Та вірю, ти вистоїш, хлопче,
І відсіч дасиш ворогам!

За тебе – в щоденній молитві.
Ти в серці країни живеш.
В цій завуальованій битві
Ти шлях перемоги знайдеш.

048.7. Віримо у перемогу!

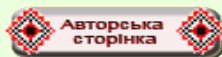
Дерева вкрились бахромою,
Сліпучо-білою такою.
Земля на себе в день морозний
Напнула шалик граціозно.

Немов люстеречка, озера.
На них пускає сонця сфера
Проміння, золотом налите...
Повітря чисте, соковите.

Краса! Лягає мир у груди.
Та знаю, спокій цей не всюди.
На сході «Гради» шаленіють,
Сніги від крові багровіють.

І серце болями стискає,
І блякне світ. Душа ридає.
Але ми вірим в поміч Бога –
За нами буде перемога!

ОСАДЧУК Андрій (м. Ужгород)

049.1. Вогонь

Вогонь, полум'я – чехарда,
знамено наше, знамено в руці
нескореного, віками незламного
Українського Живого духу!..
Барикади, барикади скрізь!
Клич: Слава Україні!
Гуртом: Героям Слава!
На небі місяць ледве видно, попіл
вкриває білий сніг довкола. Багаття...
В жовто-блакитному серпанку
обличчя постає Їх –
братів, побратимів,
що головою заплатили
за нашу з тобою свободу,
волю до завтра, і на віки!
За країну – Україну,
за права людей землі славних Воїнів,
Лицарів хоробрих, Гетьманів безславних,
Вільної голоти...
Мужності в серцях...
В пості до ворогів ганебних,
нелюдів у шоломах зчорнілих,
бездушних рабів, німих, оскаженілих до
нестями...
Потуга шалена,
невпинна лавина відданості
Україні в очах у кожного,

в серцях Майданівців!

25.01.2014

049.2. * * *

Хто переможе, з ким правда й сила?
Нащо матуся сина ростила?
Сонце вже сходить над рідним небом,
Захисту просить від чорних демонів.
Ворог байдужий, лютий та дужий,
Вже наступає, сонце паплюжить...
Земле козацька, рідная нене,
Дай же нам сили, світе мій милий.
Боже всесильний і милостивий...
Хрест мій натільний – зброя всесильна.
Смерть для сміливих – честь, не покута,
В нашому краї порвімо пута.
Друже хорунжий, глянь: чорні круки.
Меч, що звільняє, візьмемо в руки.

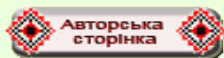
12.05.2014

049.4. * * *

Безмежний простір – світ думок моїх,
далеких мрій прихована вуаль, бажань...
Я впевнена, ти уявляв мій сміх,
мій голос, подих і тепло у світанкову рань
серед дерев, утаємничених верхівок гір...
Ця таємність – дзеркало душі...
У глибину моїх очей, я знаю, зазирнути
хочеш...
Відчути присмак пристрасної ночі,
і дотик ніжності моїх цілунків,

жаги моєї, не контрольованої нами, мною і ніким...
Але не зможу я, пробач...
А листопад, спокійний листопад
летить, кружляє...
Вальс осені триває.
Барвистих фарб печаль мені лягає на щок...
Твої уста торкаються краплинами дощу,
дарують масу вражень неймовірних і почуттів
вінок,
красою сповнених, вродливістю роси...
У променях осіннього тепла тебе я ніби
відчуваю...
Твій ніжний погляд
і твоя присутність за межами картин і слів
навколо мене.
Романна вірність залишається в мені...
Тобі ж я, милий, подарую
тих старовинних прочитань знання таємні,
що, між полиць книжкових хмарочосів,
безліччю томів, овіяних коханням...

САМКОВ Ігор
(Рівненщина)

050.3. Намалюй мені осінь!

Намалюй мені осінь, щоб бачити
Все багатство дерев золотих,
І сльозинки роси – діамантики
З павутинок щоб впали до ніг.

Намалюй мені осінь, щоб гратися
В її косах густих дощових.
Щоб сховатись у них й не боятися
Заблукати на стежках грибних.

Намалюй мені небо осіннє
І його найяскравішу синь.
Я не вірю, що осінь – старіння,
Осінь – зустріч усіх поколінь!

050.5. Коханої очі

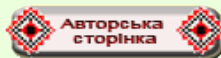
Іще у далеких літах молодих,
Як був я до всього охочим,
У натовпі різних – своїх і чужих –
Побачив коханої очі.

І серце відразу, неначе у бій,
У грудях моїх як підскочить!
Лишилась у ньому найкраща із мрій –
Дивитись коханій ув очі.

З тих пір, що б не сталося в моєму житті,
Які б не були дні та ночі –
І туга, й журба відступають умиць,
Лиш бачу коханої очі.

І скільки б не тяг я свою борозну,
Та поки ще смерть не лоскоче –
Хотів би щоранку, уставши від сну,
Коханої бачити очі!

ХЛОПАН Володимир (Івано-Франківщина)

051.1. Чорний сніг

Дві шеренги,
Щити і солдати,
Спалахнуло на мить
З-під дахівки,
Ти жадав цілий світ обійняти,
А упав, обійнявши бруківку...
Ти летів, брате,
Наче в безодню,
Збитим птахом,
Розкинувши крила,
До землі...
Ув обійми холодні.
Чорним снігом земля застелила,
Пригорнула, мов мати, до себе:
«Люляй, люляй навіки, синочку!».
Чорним снігом нахмурене небо
Візерунки на твоїй сорочці
Вишивало.
Шиття чорно-біле,
А на серці –
скривавлена квітка,
«Люляй, люляй, синочку мій милий»...
Обірвалась життя біла нитка...

02.2014

051.2. Коли здається, що несила йти

Коли – півсантиметра до мети,
Коли здається: воля надто квола,
Коли здається, що несила йти –
Ти йди, не озираючись довкола!
Відкинь зневіру, сумніви і страх,
Спали усе в минулого багатті,
Іди вперед до крові на вустах
Шляхом, що подолали твої браття!
Твій шлях один – померти чи дійти
З неволі до омріяної волі.
Дух воїна у серці віднайти,
Стискаючи свого меча до болю!
Коли здається, що несила йти...
Ти просто глянь у віковічне небо:
Там сотня твоїх ангелів – братів
В надії, щиро моляться за тебе!

02.2014

051.4. На крок попереду життя...

Ви йшли вперед...
Без вороття.
Голодні, босі та обдерті.
На крок попереду життя
І лиш на крок позаду смерті...
Ви йшли...
Під звук серцебиття,
В свинцю кривавій круговерті.
На крок попереду життя
І лиш на крок позаду смерті...

І без жалю.
Без каяття
Ішли вперед.
Затяті. Вперті.
На крок попереду життя
І лиш на крок позаду смерті...

10.2014

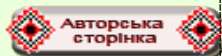
051.5. Ти знаєш там ангел витав...

Ти знаєш
там ангел витав
над полем
над спаленим полем
солдатам
молитву читав
стискаючи
губи від болю

Ти знаєш
там ангел витав
ув очі вдивлявся
незрячі
я бачив
я чув
не питай
як ангел витає
і плаче

11.2014

УСТИМКО Яно
(м. Львів)

052.1. про толерантність

тепер не ходять по воді
водою теж тепер не ходять
води нема як і надій
і кожен другий – лицедій
у бенефісі ляльководів

і світ виходить із війни
сухим як і колись виходив –
в кишені орден іменний
ну і на древкові штани
як прапор праведних народів

08.2014 р.

052.2. * * *

на сході вирви а синці на заході
синичі ночі журавлині дні
перемололи зерна тільки прах один
посеред праху моляться чудні

камінне місто в частоколі осені
що не фортеця то перо стріли
і крихти сонця ні це не здалось мені
останній зблиск у жертву понесли

дими на сході а на захід ластівка
у дзьобі страх в очах оливна віть

її б почули але зараз час такий
ще не болить
підшкірно світ ще спить

08.2014

052.3. великоімперський орел

от нудився дідько і виліпив навмання
захланну подобину богом якій брехня
у дві голови однією ж не все ковтнеш
й гадючим липким язиком що не знає меж

нічого святого а тільки гребти гребти
набити грабованим закутки животи
ступати по трупах бо мало того що є
в людиноподібних із нутрощами гієн

07.2014 р.

052.4. як засіб

війна грубошкіра з іржавими вікнами
сьогодні півлюдства в контейнери викине
а інші живцем закопає за дачами
і стане в пустій підворітні пиячити

війна наче тітка з очима причинними
торгує завзято стволами і чинами
облизує палець пожитки рахуючи
чортів підганяючи вереском курячим

війна ненаситним косою співатиме
ану зустрічайте віншуйте гарматами

засійте поле куколем і куклами
вінки перемоги недорого куплено

07.2014

052.6. час колисати каміння

черкни мені вересню кріпості білим пером
пером золотим не питаючи в осені дозволу
рятуй від безсилля недосвітів кінськими дозами
бреша що(б) зі сходу смертельних надій не
привозили
на мій забинтований лжеперемир'ям перон

черкни мені вересню залпами по глухоті
і димом зайти під повіки як чиниш для
вибраних
хай в'їдливі сумніви у макрокосмос не
вибродять
хай серце прийме тимчасово до себе їх –
вибраком
хай думка затерпне й не вибухне до холодів

09.2014 р.

КОВТУН Василь

(м. Київ)

053.3. Чекай мене!

Чекай мене – я повернусь!
Якими б не були дороги,
Як душу б не трясли тривоги,
У тім поверненні клянусь.

Чекай мене – я повернусь!
Хоча й далекі горизонти,
Хоча і косять кулі фронту,
Та я з тим якось розберусь.

Чекай мене – я повернусь!
У чорнім подиху хвилини,
У пік смертельної години,
Тобі я ангелом наснюсь.

Чекай мене – я повернусь!
Не згину у чужій сторонці,
Не вір проклятій похоронці,
Я й з того світу підіймусь.

Чекай мене! Зо дна могил,
У світло дня, у темінь ночі
Перед твої предстану очі
І обніму тебе щосил.

Дивись! Живий! Я не воскрес!
Розправ зігнуті, леле, плечі

І ми удвох ключем лелечим
Піднімемось аж до небес.

І вільний там з полону мук,
Гірку ковтаючи сльозину,
Як до матусі вплач дитина,
Впаду із вдячністю до рук.

24.07.2014

053.5. Небесний батальйон

Прокладено шлях незворотній,
Життя – мов примарний сон,
На зміну Небесній сотні
Небесний летить батальйон.

З безодні кривавої пащі
У світло святих небес
Крила несуть найкращих
До того, хто вже воскрес.

Злітають за покликом птахи,
Жертовно розрізавши час,
Лезо відвівши плахи
Від подиху кожного з нас.

Скликає всевишня потреба
До гурту небесних братів
Тримати над нами небо,
Щоб нам не зламати хребтів.

Вкарбовує шлях незворотній,
Поглядів в небо мільйон,

На зміну Небесній сотні
Небесний летить батальйон.

Простіть і прощайте, герої,
Політ ваш – найважче з мірил...

.....
«Міцніше тримайте зброю!» –
Чути з-під шелесту крил.

11.07.2014

053.8. Напиши мені про любов

Поете!

Напиши мені про любов,
Ти про неї розкажеш краще,
Я ж, коли проливається кров,
До письменництва непутящий.

Хай маестро підхопить той твір,
Свіжі рими пробудить від цноти,
Щоб загравав, як на сонці сапфір,
Вірш, шліфований гранями ноти.

Хай прославить у пісні артист
Все нестримне бажання любові,
Щоб у жили нагнав його хист
Неосяжну жагу замість крові.

Напиши мені про любов,
Щоб із пристрастю й без упину,
Щоб хотілося знову і знов,
Як востаннє, любити до згину.

Щоб лунали найкращі слова,
Щоб від них розпирало груди,
Щоб п'яніла від муз голова,
Щоб тремтіли покусані губи.

Щоб мороз пробирав до кісток,
Щоби плавили вогнища терцій,
Щоб, як в спеку – останній ковток,
Щоб, як пострілом – прямо у серце!

Поете!
Напиши мені про любов!
Стань у справі святій повитухою...
Вже стріляють...
Пробач...
Я пішов...
Повернись – неодмінно послухаю.

21.07.2014

053.9. Дай мені, Боже!

Дай мені, Боже! Благаю!
Ти ж чуєш мене чи ні?
Моління свої простягаю,
Дай мені! Дай мені!

Дай мені, Боже милий,
З колін до небес прошу,
Зраний і безсилий,
Молитву своєю ношу.

З полону кривавих реалій,
З обіймів правдивих сліз

Дай мені, Боже, й далі
Слухати шелест беріз.

Дай мені чути, як вітер
Втішає заморений світ,
Читати, як в формі літер
Шлють рідні з домівки привіт.

Бачити вірні очі
Крізь зливу набоїв в полях,
Вдихати розстріляні ночі,
Вдивлятись в Чумацький шлях.

Дай мені, Боже, сили
Не впасти у відчай і страх,
Коли побратимів могили
В земний спопеляються прах.

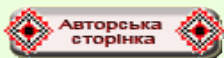
Дай мені й далі жити
В покорі до всіх Богів,
Не дай лиш рабом служити
На втіху моїх ворогів.

.....

Коли ж і мені на небо
У вічність летіти звелиш,
Прохання одне до Тебе:
Вкраїну мою не залиш!

13.12.2014

ШОХА Ігор
(м. Київ)

054.3. Материнський наказ

Мої сини і діти України,
обороняйте наші рубежі.
За цю біду, за ту тяжку руїну,
за убійенну душу безневинну
нехай ізгинуть найманці чужі.
Такий наказ Вітчизни і родини
від імені дружин і матерів.
Не допустіте тяжкої години.
За всі його знущання і провини
«звільніте змія» від його голів.
І ми не пожаліємо останнє,
аби скарати це вселенське зло.
Заради того, щоб живе жило,
пройдемо гідно всі випробування,
як це не раз в історії було.
Сини мої! Ви є!
Але немає –
у нас немає вибору тепер:
або умерти нам за волю краю,
або забути мучеників раю
із сотень тисяч, хто за нас помер.
За ще живу, розорену бандитом,
за неподільну, за її пісні,
за неї, за єдину посполиту,
за мене – ще бандитом не убиту,
але уже опалену в огні.
Ми обіцянок влади не забули.

Не буде більше панувати пан,
і сирота ще виоре свій лан.
Але якщо повернеться минуле,
і Рада ще нічого не почула,
то повертайте
збройно
на Майдан!

054.5. Лист на фронт

Напишу колективного листа
від імені дорослої малечі.
І хай ця їхня істина проста
розправить ваші молодечі плечі.
Ви не АТО. Ви – воїни добра.
Іде війна великого народу.
Одні воюють кінчиком пера,
а в інших кров'ю пишеться свобода.
У покоління кожного – свій хрест
і за діла, і за гріхи дідизни.
У наших душах кожен дід воскрес,
аби стояти за свою Вітчизну.
Якщо її ми знову віддамо,
то гріш ціна і владі, і еліті,
і всім, кого нема на цьому світі,
але за кого нині стоїмо,
за найдорожче.
Змиємо клеймо,
аби не умирали
наші діти.

054.6. Сонет визвольній боротьбі

Ще в ту далеку не мою війну
ходили наші воїни в атаку
за хату рідну, а не за «страну»
і, ясно, не за Сталіна-собаку.

І нині атакують молоді
і їх батьки, аби у їх обійсті
«птенцы России» у чужім гнізді
не запускали в наші душі кігті.

Існують поряд – фея і яга.
У тої й тої є свої онуки.
Але одна – дарує силу злуки.

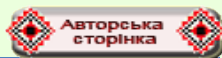
І ті, кому Вітчизна дорога,
слугують їй, щоб іншої нога
ніколи не топтала наші луки.

054.7. Волонтери

То ласкою, то казкою,
то спогадом, то згадкою
торкаємо зачаєні серця
і думою про націю,
її протуберанцями
запалюємо вигаслі сонця.
За матінку, за донечку
у кожному віконечку
виконуємо місію свою.
І татові, і синові
бажаємо щасливої

дороги і наснаги у бою.
Сумними і веселими
стаємо волонтерами,
мужніємо на кожному посту.
Морально непідкупними
ми служимо майбутньому,
Вітчизну захищаючи святу.
Не осіянні славою –
мамоною лукавою,
прямуємо, куди укаже Бог.
У дусі прозаїчності
ми будемо у вічності
із тими, хто веде до перемог.

ТАРШИН Надія
(м. Дніпропетровськ)

055.1. Ворог іде війною...

Ворог іде війною –
Зрадники звідусіль,
В серці мого народу
Нині – великий біль.
Землю мою плондрують,
Нищать її синів...
Боже, звільни від ворога
І від кривавих днів!
Вижени Божою силою,
Хай відійдуть навік.
Щоб повернувся додому
Батько чи син – чоловік.
Щоб засівалося жито,
Щоб не горіли поля,
Мама спокійна й щаслива
Бавила немовля.

26.07.2014

055.2. Знов завмерли усі у чеканні

Знов завмерли усі у чеканні –
Чи зупиниться Каїн, чи ні?
Гинуть діти у муках-стражданнях
У небачено підлій війні.

– Зупинися ти, Каїне клятий,
Чи тобі іще мало смертей?

Нас не зможеш ніколи розп'яти.
І розплата прийде за дітей!

За скалічені ноги і руки,
За обірване юне життя,
За усі наші сльози і муки...
Ти заплатиш за кожне дитя.

Ну, а ви, біомасо покірна,
Що була колись – «руський народ»,
Підла роль у війні цій безмірна...
Що, від страху заціпило рот?

Біснуватий вершить вашу долю,
Накликає ганьбу на вас, гнів.
Ми воюємо нині за волю,
А за що ви кладете синів?

17.10.2014

055.3. Синочки дорогі

Синочки дорогі, за все простіть.
Що всі роки терпіли і мовчали.
Плодилася оця мерзенна гнидь,
Що владою ми довго величали.
Мирилися, покірно гнули спини –
Аби лиш оминула нас війна...
Сини мої, ми перед вами винні!
І це – гнітюча, болісна вина...
Сьогодні нас війна уже накрила.
Всьому терпінню – гріш була ціна,
Бо кожен день – могила і могила...
І юного життя – нема, нема...

І горбляться від горя матері,
І вицвітають очі в них до часу...
Мерзенні – розкидають ятері
І на війні поживу ловлять ласу.
Усе, що продається – продають:
Пайки, бронежилети, автомати...
У виродків своя – зловісна суть.
І на життя дітей їм наплювати.
Я не тримала зброю у руках,
Ніколи не хотіла убивати,
Не бачила в поганих навіть снах,
Що з виродком захочу поквитатись.

11.06.2014

055.5. У час лихоліття

У час лихоліття, воєнну годину –
Молімося з вами за нашу країну.
Благаймо у неба їй гідної долі,
Бо лиха вона напилася доволі.

У думках своїх – мимохіть, випадково
Не зроним на неї лихе, чорне слово.
Воно додає нам і болю, і муки –
Боротися важко і слабшають руки.

Ми серцем країну підносимо до Бога,
І згинуть навіки війна і тривога.
Її, найдорожчу, несімо до Сонця,
І миром засяють щасливі віконця.

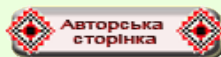
29.09.2014

055.6. Хто я є на цій землі...

Посадила я город, посіяла квіти,
Побілю хатину гарно і буду радіти.
Ворог лютий не посіє в мою душу смуту,
Не пущу у неї відчай, подолаю скруту.
Хай не тішаться до часу вражини прокляті –
Хоч з качалкою, а буду землю захищати.
Не віддам її нікому знову на поталу,
Бо немало вона лиха за віки зазнала.
Хто я є на цій землі ? – Жінка-українка –
Берегиня всього роду, не якась чужинка.
Ворог підлий і зухвалий, а правда за нами,
Єднаймося – Бог у поміч, на бій з ворогами!

01.05.2014

МАКСИМИШИН-КОРАБЕЛЬ Оксана (Португалія)

056.1. Я стану свічею

Я стану свічею у твоїх руках,
Допоки ітимеш – я зможу горіти.
І буде теплішим твій праведний шлях,
І навіть душа так не буде боліти.
Волошкою стану для тебе в житах,
Присядеш на хвилю тоді відпочити.
Я знову прийду, та тепер вже у снах,
І спогадом теплим зумію зігріти.
Я зіркою стану тобі в небесах,
Бо хочу яскраво в тумані світити.
А може, рососою на спраглих губах...
Росою я стану – тебе напоїти
А хочеш, Молитвою буду в душі
І піснею тою, що вже не забути.
Та тільки чужою не буду тобі,
Чужою для тебе не хочу я бути...

10 грудня 2014

056.2. Другові

На життя в тім бою мало шансів було.
Смерть за «Градом» котилася полем.
Двадцять весен твоїх десь у небо пливло.
Хрест важкий нам уписаний в долю.
На життя в тім бою був один лиш квиток.
Ти наклав мене, брате, собою...
А ще вчора на двох мали хліба шматок

І водиці ковток – теж надвоє.
На життя в тім бою вийшов в Бога ліміт.
Там дорога стогнала від болю.
Я не бачив тебе, але знав, що ти вслід
Йдеш за мною – за землю і волю.
На життя в тім бою дав ти право мені –
На обличчя лягла тінь спокою.
Я анафему склав цій проклятій війні,
Що мене не забрала з тобою.

056.4. Сину

... А нині знову сон такий:
Минулий серпень, трави в росах.
І ти, мій сину, – як живий,
Клепаєш дідову ще косу.
В два голоси співали ми
Про Львівський замок, партизана.
... Там рік було нам до війни,
А пісня вже була – як рана.
У вічі глянула тобі –
Вкраїни доля в них відбилась.
Вони були сумні-сумні.
... Останнє ж літо залишилось.
Я бачила, як чорний птах
Летів над нашим тихим садом.
... Земля топилась у сльозах,
Усе живе убило градом.
І завжди буде сон такий,
В нім сивини нема у косах.
І ти, мій рідний, ще живий
Ідеш траву косити в росах.

056.5. Мамо, не плач

Мамо, не плач, я повернусь весною.
У шибку пташинкою вдарюсь твою.
Прийду на світанні в садок із росою,
А, може, дощем на поріг упаду.
Ангел співає сумну колискову
І рана смертельна уже не болить.
Ти знаєш, матусю, й тут сумно буває...
Душа за тобою, рідненька, щемить.
Голубко, не плач. Так судилося, ненько.
Вже слово, матусю, не буде моїм.
Прийду і попрошуся в сон твій тихенько,
Розкажу, як мається в домі новім.
Мамочко, вибач за чорну хустину,
За те, що віднині ти будеш сама.
Тебе я люблю. І люблю Україну –
Вона, як і ти, була в мене одна.

056.6. Сумна Свята вечеря 2015 року

Першу зірку через сльози будем виглядати.
Знов Свята сумна вечеря йде у нашу хату.
Стіл із сіном під обрусом вишитим до свята.
І запахне дим з ялиці з вулиці до хати.

Буде линути Молитва до Святого Сина,
Визволь, визволь нам, Ісусе, рідну Україну.
Стане дідух на покутті і кутя багата,
Та родина – не весела, бо немає тата.

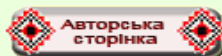
Мусів батько сего дому зброю в руки брати,

Щоб не смів москальський чобіт нам святе
топтати.

Буде й ця Свята вечеря знову зі сльозами,
Вже не придуть з колядою діточки до мами.

Але кат отой московський хай запам'ятає:
Україна буде вічно! Христос ся рождає!

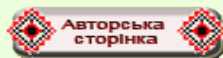
СІВАК Геннадій (Ізраїль)

057.1. Україно, мила моя

Україно, мила моя,
Рятуй тебе Боже!
Яка в тебе дивна доля!..
А те, що не гоже,
Звалить вітер над полями,
Рознесе по Світі,
Над пустелями й морями –
Будеш в мирі жити.
В тебе є і друзі справжні,
Що щастя бажають
Та за істину і правду
Завжди вболівають.
Сьогоденність допікає –
Війна громадянська,
Там, на сході, все палає,
Але не зненацька...
Кобзарева батьківщина
В ярмо не бажає,
У війні вона не винна,
Про це кожен знає.
Як завжди, рятує ВІРА
Та слово Господнє.
У народу є довіра,
Гуртуйтесь сьогодні.

СУЩЕНКО Олена
(Хмельниччина)

058.1. Тихо ангел молиться в ночі

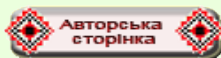
Господа щедроты воспевая,
Тихо ангел молится в ночи.
Капнул воск с пылающей свечи,
Музыка играет неземная...

– Господи, людей помилуй, грешных!
Господи, прошу, услышь меня!
И пошли им МИРА – дар небесный,
Я молюсь за МИР день ото дня.

Успокой в сердцах их бурю злости,
Вместо тьмы – пошли им яркий свет.
Воевать друг с другом, люди, бросьте,
Ничего дороже мира нет!

ДОСКАЧ Сергій

(Хмельниччина, народився в Росії)

059.1. Захитником Донецького аеропорта

Вас кличут по-разному: идола,
Укропы, бандеровцы, киборги,
А вы – просто те, кем не продана
За грош неприятелю Родина.

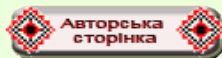
К вам лезут спецназовцы омские,
Чеченцы, десантники псковские,
Вас танками давят, жгут «Градами»,
Забыв, что вчера были братьями.

Пугаете вы своей силою
Взбешённые орды российские –
Беснуются псы, погибаются,
А вы им в лицо улыбаетесь.

Рискуете просто, обыденно,
Как будто две жизни вам выдано,
Закрыв полосу собой взлётную
От шквала огня миномётного.

Вы – совесть страны своей, мальчишки.
Вам тяжкая участь назначена.
Нелёгкий вы путь себе выбрали,
СВЯТЫЕ БЕССМЕРТНЫЕ КИБОРГИ.

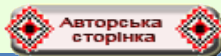
ГОЦА Наталія (Тернопілля)

060.1. * * *

Господи!
Пошли тих друзів,
Із якими я розділю
Хліб і сіль...
Дай більше радості,
І хай минає біль
Від недругів і ворогів...
Любові дай,
Батьківської опіки.
Тоді всі труднощі
Минуться, як вода...
Коли правдивий друг
Підставить руки.
Коли зітре сльозу...
І зрозуміє із півслова...
І просто помовчить
Замість розмови...
Дай спокою в душі і миру...
А я віддам
Свою покору щиру...

ЖМУРКО Леонід (Хмельниччина)

061.1. Ти знову плачеш

Ти знову плачеш осторонь вікна –
Змарніла від очікування жінка.
В твоїм волоссі пасмо: сивина –
Як зронена із крил моїх пір'їнка.

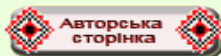
Ти тихо плачеш, слухаючи спів
З моїх грудей... І, стискуючи руки,
Шепочеш до Небес багато слів...
А я дарую дивовижні звуки.

Я – непримітна птаха. Соловей,
Пташина, перед Божим світом квола,
Та із душі, та із моїх грудей
Спів лине так, що завмира довкола

Усе, усе. Усюди, навкруги...
А ти не відаєш, чужинська мати,
Що ми з тобою – люті вороги.
Прохаєш ще і ще мене співати,

Щоб біль розрадить у душі своїй.
Та раптом... наче стала прозрівати,
Що тая птаха в гіллі золотім –
Убитого твоїм синочком мати.

КУХАРУК Віра (Хмельниччина)

062.1. Годинник вистукує

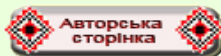
Годинник вистукує... Темінь і тиша.
На серці неспокій і думи сумні.
Нестерпно і болісно знову мені
За бідну країну. Свій біль заколишу,

Неначе дитятко... Хай спить біля неньки.
Знов розпач і втрати... Солона сльоза.
В душі – почуттів незбагнених гроза,
На щастя крихке сподівання й тоненьке.

Зірки загорілись у темряві ночі.
Ось Янгол на вухо: «Борись!» – прошепоче.
Враз розпачу морок накриє весь світ.

А я дослухаюся голосу серця.
Я вірю у друзів, що вірність озветься.
І мрію про волю уже стільки літ.

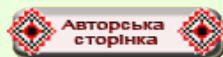
ІВЧЕНКО Вікторія

063.1. * * *

Південний Схід – дощами-хмарами:
Жене їх вітер-буревій!
Мов душі то невинно скараних...
Пішли усі в останній бій.
Їх друзі й родичі оплакують,
Отих загиблих вояків...
На землю спраглу дощик крапає,
І блискавка – мов Божий гнів.
Тепер – в Україну – на побачення:
«Кохана мила, прощай!
А ви, матусю, чом' так плачете?
Я легко йду за синій край.
Дощем проллюся на околицю,
Яку ще змалечку любив...
Хай Україна стиха молиться
У грізний час кривавих жнив!».

ЯР Лідія (м. Золотоноша)

064.1. Молитва

Для себе я нічого не прошу
Й нічого не проситиму віднині,
Якщо для мене милість Ти беріг,
Віддай її Ти, Боже, Україні!
Якщо моїй стривоженій душі
Ти приборіг краплиночку спокою,
Віддай його туди, на рубежі,
Солдатам дай, спочинуть хай від бою...
І біль отих, що зранені в бою,
І я віднині хай терпіти мушу.
Коли у тілі в них нестерпний біль,
Зігрій любов'ю, Господи, їх душу...
Навіть якщо аж до останніх днів
Я без любові житиму віднині,
Усю любов, яку мені беріг,
Віддай до краплі, Боже, Україні.

12.08.2014

064.2. Я повернувся, мамо...

Я повернувся, мамо, з того бою...
Вогнем накрили, мовби кошенят...
Я подумки прощався вже з тобою,
Коли нещадно бив проклятий «Град»...
Горіло все, і плавилось залізо.
Такого пекла ще не бачив я.
І видавала смерть свої нам візи,

Не дивлячись на прізвище й ім'я...
Ми в пеклі тім втрачали ноги, руки,
Когось навек поглинула питьма...
Я про твої тоді подумав муки –
Коли почуєш, що мене нема...
Багато нас лишилось в тому пеклі...
Хіба там можна було вести лік?..
Я вижив, мамо! Я такий упертий!
Хай не цілий, але ж і – чоловік!
Я знаю, мамо, я тепер для тебе –
Немов журавлик, що лишивсь без крил,
Та піднімуся я іще у небо,
Я полечу! Я наберуся сил!..
Я маю жити і життя радіти,
За друзів тих, яких уже нема...
Не маю крил – душа буде летіти...
А ворог, мамо, тішиться дарма...

064.4. Повернися живим

На зло усім – і ворогам, й байдужим,
Зборовши біль і страх, і навіть смерть,
Живим додому повернися, друже,
У мирних днів буденну круговерть...
У дні оті, де все давно «дістало»:
Робота, дім, і шеф, що все «бурчить»,
Де спокою було завжди замало,
Куди тепер душею – хоч на мить...
І, зуби стиснувши від болю чи від злості,
Всім ворогам на зло і всім байдужим,
Ти виживи! І найдорожчим гостем
З війни додому повернися, друже...

17.10.2014

064.5. Прощання

Прощайте, любі. Мушу вирушати.
Із болем в серці залишаю вас.
Остання мить прощати і прощатись...
Мене чекає проклятий Донбас...
Не плач, кохана, я вернусь до тебе.
Маленька доню, слізеньок не лий.
Дивися: нині – в незабудках небо
І день від сонця золото-ясний...
Ну що ж ти, мамо?.. Що ж ти так, рідненька?..
Нащо сльозами душу рвеш мою?
Твоя любов не раз, моє серденько,
Зігріє... збереже мене в бою...
Все добре, тату... Сам казав, що треба
Комусь та боронити рідний край.
Я повернуся... Буде мирним небо...
Ти лиш «бабам» цим плакати не дай...
Все буде добре... Все... бувайте, любі.
Мене чекають... Вже на мене ждуть...
Я повернусь... Усе... Все буде добре...
Якщо чини продажні не «зіллють»...

ВАСИЛЬЄВА Тамара (Полтавщина)

065.6. Годі!

Виплакали очі пшениці на сході,
Соняхи нагнули голови від куль.
Намалюй же, осене, жовте гасло –
«Годі!»
Бий красою ворога і постав патруль
З бабиного літа, без дощів і граду,
Золотом прошитий уночі дозор.
Хижу лють непрохану залиши позаду,
Або дай нарешті вже жовтий коридор.
Хай по ньому ворог утече на північ,
Жовто-синій вітер кине благодать.
Не злічити, осене, листя долі... Безліч.
Хлопців, що загинули, то серця горять...

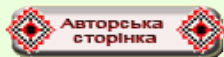
065.4. Пекельний серпень

Такого пекельного серпня,
здається, іще не було.
Плюс сорок у затінку. Терпне
повітря у зоні АТО...
Зерно, що від «Градів» додолу
(весною воно проросте),
І сльози в тарілці до столу...
Від горя – повітря густе.
На дереві висохли вишні,
і яблука з грушами в плач.
Корзини у соняхів пишні,
і спека ридає – пробач...
Брехня батоном: «На коліна!».
Я тільки тоді упаду –
від ран рятуватиму сина.
...А кулі – як груші в саду...
Спітнілий і зболений серпень
смертями пече у полях.
І жде прохолоди і зцілень...
А спека – у ночах і днях.

065.7. Незвично весна

Ой верба чесала коси над водою,
Заплітали косу їй удвох з тобою.
Весни зустрічали, хоровод водили,
А сьогодні радість позгортала крила.
І струмки затихли у чеканні грому,
А лелеки рідні так спішать додому.
І калина листя розпустить жадає,
Із вербою разом – символ мого краю.
Ой летить скоріше журавлі й лелеки,
Затишно удома в холод і у спеку.
Принесіть на крилах світла і любові,
Освятити душу справою і словом.
Журяться калина і верба над ставом,
Кетяги калини жити мають право.
Одягну сорочку і візьму бандуру,
І піду степами – розжену зажуру.
Подолає смуток українське слово,
І зігріє душу гілка калинова.
З півночі і півдня, заходу і сходу
Вже лунає пісня – Славень всенародний.
Переможе розум – проростає віра.
Я весни цієї стільки зрозуміла!..

ІСЬКОВА Олена
(Хмельниччина)

066.2. Я повернусь...

З кожним пострілом – на скронях сивина.
І щодня летить душа чиясь до зір.
Вдома ти лишилася одна.
Я повернусь, люба, просто вір.

Пригорнусь до тебе, хоч у снах,
Незабудки заплету в косу.
Буде в нас омріяна весна.
Лиш Вітчизні мир я принесу.

...Знову бій і знову хтось летить увись.
Не буває на війні без втрат.
Тільки ти, моя любове, вір, молись.
Я повернуся. Ну все, у бій пора.

Принесе нам мир голубка на крилі,
І страшній війні прийде нарешті край.
Линуть в вирій душі-журавлі.
Я ж повернусь, люба! Тільки ти чекай.

066.3. Ти ростеш не по днях, моя доню...

Ти ростеш не по днях, моя доню,
І все рідше питаєш про тата.
Тільки плачеш, буває, спросоння,

І вслухаєшся: хто йде до хати?
І малюєш для нього малюнки,
І диктуєш: «Вертайся. Чекаю...».
Не несе нам зима подарунки,
Тільки сльози до чорного чаю.
...Завтра рано портфелик на плечі –
І до школи гайда з діворою.
Як же добре, що ти страшні речі
Ще сприймаєш дитячою грою.

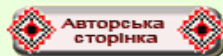
066.5. Утерло сонце сонні оченята...

Утерло сонце сонні оченята,
Зітхнуло й покотилося за став.
Дай розчешу я, доню, косенята,
Що на ніч тато вміло заплітав.
І брав на руки, мов малу дитину,
Та колихав у себе на руках...
Наш таточко боронить Україну,
Та з нами він лишається в думках,
І в сні приходить... Так тоді спокійно.
А прийде день – мов на вістрі ножа:
На сході краю обстріли постійно –
В крові зникає по Дніпру межа...
А ти все плачеш і чекаєш тата.
Тихесенько, дитиночко, не плач.
Вернуться неущкоджені солдати,
Бо діточкам так треба їх тепла.

066.9. Я повернуся, кохана...

Кіптява рвалася в небо,
Душі летіли у вись.
– Сину, лишися. Не треба...
– Мамо, рідненька, молись.
Діти хапали за ноги:
– Тату, скажіть, ви куди?
– Йду з України дороги
Стерти чужинців сліди.
– Ти не журися, кохана,
Я повернуся, а ні –
Вигоїть час твої рани,
Знайдеш відраду в синів.
Знов зацвіте Україна,
Волі омріяний птах
Витиме гнізда нетлінні
На українських житах.
Зникне безслідно омана,
Війн закривавлений звір.
Я повернуся, кохана.
Я повернуся. Лиш вір.

УДОВЕНКО Людмила (Київщина)

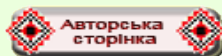

067.1. Ви – герої

Затулили Вкраїну грудьми,
Не пускаєте ворога в хату,
Вами щиро пишаємось ми!
Ви – герої, українські солдати!
Душі ваші пройшли крізь вогонь,
Але волю не вдасться зламати.
Йдете в бій, не шкодуючи скронь,
Ви – герої, українські солдати!
Кляте горе, навіки засни!
Промовляє земля, наче мати:
«Я прошу, не здавайтесь, Сини!
Ви – Герої, українські солдати!».

БОЙЧУК Роман

(м. Івано-Франківськ)

068.4. Каштановий цвіт на майдані

Наче свічі – каштановий цвіт на Майдані для
воїнів Сотні...

Гілля – руки немов, ну а листя – мов пальці
зімкнуті в молитві.

То не вітру між віт шепотіння, а їх відголосся
сьогодні.

Вічна пам'ять і слава тим Воїнам Світла,
полеглим у битві.

Небо грозами плаче – то плачуть батьки у
скорботі за дітьми.

То не роси, а осад печалі в чеканні
прийдешнього світла.

Віра в серці іскриться, міць духу горить, нас
виводячи з п'їтьми.

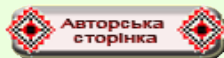
То не цвітом, а пір'ям крил Ангелів Сотні
каштани розквітли.

068.6. Борись!

Прогнувся міст: і тріснув, і ослаб...
Червоно-синьо-білий шлях – ярмо, батіг і
плуг!..
Веселка переправою зросла
У неба синь, немов крізь німб зірок, зімкнутих
в круг.

В суцвітті барв і у склепінні зір –
Там слово «ВОЛЯ» тризубом засяє в небесах...
Борись, народе мій, борись і вір
У Славня праведні слова, у синьо-жовтий стяг!

КІС Олена
(м. Львів)

069.1. Слов'янськ

Буває, душу розбивають дзвони,
Буває, ноша в спину проросла...
В лице ім'ям сміється забобонним
До тебе той, хто в темряві блукав.

І плаче той, хто каявся в досвітах,
І проклинає, хто у щасті зачинав,
У чорне небо мчать погаслі діти
Із небуття не роджених заграв.

А Ти смієшся знову до світанку
Новими зморшками на звітрених устах,
Чи переможиця, чи знову долі бранка
З святим хрестом у згрішених руках...

Там б'ють гармати і кривавлять глини,
Невинні й ті, хто заблудив в гріхах.
Слов'янське чрево – тіло України.
Там червоточить й мироточить прах.

Черлена кров на побілілих згустках
Солончаків – слізьми просяклих нив.
В десниці Божій тая глина – пустка
У тих горшках, що не святий ліпив.

Захланних зайд змертвілі темні тіні,
На сланцях газу бухенвальда тлінь.
Героїв сотні на небесній ріні
Волають до прийдешніх поколінь.

069.3. Майданить

Майданить серце безупинно,
Димами – грати.

Земля горить, і біль провини
Не замовчати.

Летять у небо кáчам білим
Сини крилаті,
Курличуть славу Україні,
Заклякла Мати.

Майданить воля в мушці смерті,

Гатить в набати

Печерний молот. Воїн впертий...

Чи час вмирати?

Чи час прощати, відмоливши
Батьківський гріх?

Чи час повстати, запаливши
В гарматах гніт?

Чи час коритись вкотре долі

Долів лицем?

Чи на списках підняти волю,

Бо бій – не щем?

Безсмертний сину, мій Повстанче,
Тобі молюсь.

Я – Україна, твоя Мати,

Я не здаюсь.

Майданить серце...

069.4. Земні шляхи

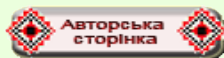
Земні шляхи, як мед і сіль,

Пекуче і студене,

Живильна мить, екстаз і біль,

Вітрило і знамено.
На довгу путь боїв і втрат,
І переможних митей
Лягає тінь, найвища тінь,
І ту межу відкрито.
Терпкі чуття звабливих мрій,
Щасливе допохмілля –
Сьогодні – Світ, сьогодні свій,
А завтра божевілля.
Чи що минає в марноті,
Чи досяга Говерли –
Є Божя воля, Божий гнів,
А сліз нема – лиш перли.

ПЕЛІКАН Христина (м. Львів)

070.2. Синові

Дивися, сину, це – твоя земля.
Збагни, козаче: ти такий багатий!
Безкраї хлібні золоті поля,
Чистенька, гарно вибілена хата.
Тут з гір високих між камінних брил
Несуть струмочки голосисту пісню,
А там степи рівненькі, наче стіл,
І цвітом манять яблуні і вишні.
Ніде так не виспівують пташки,
Ніде не пахнуть так барвисті квіти...
Тримайсь землі, щоб міг через віки
Козацький дух життя твоє зігріти.
І так болить, пече душа моя,
Історію свою ти мусиш знати!
Дитино, вся в крові твоя земля,
Від синіх хвиль аж по стрімкі Карпати.
Якби ці гори вміли говорить
Й могли тобі минуле розказати!..
Але німе каміння міцно спить...
Послухай же, що скаже рідна мати:
Гордися, сину, це твоя земля,
А ти – козак! Все мусиш пам'ятати!
Щоб зберегти родючі ці поля
І не пустити зло у мирну хату.

1996 р.

070.7. Ціна боргів

Хоч в бою один солдат поляже,
А хоч сотня – то біда одна.
Хай чужий ворожий голос скаже –
Легко справились, мала ціна.

А як буде то – твоя дитина?..
А як буде то – твій батько, брат?..
Буде плакати уся родина
І не скаже: небагато втрат.

Так за кожним сином Україна
Ронить сльози ранньою росою.
Кожен з них – то є її дитина,
Кожен з них є втратою страшною.

Нам пора вже всіх перелічити,
Хто загинув за святу свободу,
Тих, кого замучено і вбито
За позбавлення ярма народу.

Ріже серце без ножа розмова –
Хто, кому, чого і скільки винен.
Хто поверне сиротам і вдовам
Наших втрат гірких криваві ціни?!

1998 р.

070.15. Твій не спинився час

Не спиться, та хіба ж то перший раз?
Я вже й не пригадаю, коли спала.
Беру світлини – там спинився час,

Де на руках тебе малим тримала.

Ось – перші кроки... Ось – до школи йдеш,
Там бігаєш з м'ячем, тут – колядуєш,
А ось – присягу в армії даєш...
Твоє весілля в небі салютує.

А ось твій син – наш ніжний первоцвіт,
Єдиний внук – моє святе спасіння,
Без нього б серце вкрив суцільний лід,
А світ би став для мене спустінням.

Останній знімок – поруч я і ти
На нашому одвічному порозі...
Я знаю, ти не зміг би не піти,
Для мене ти і дотепер – в дорозі.

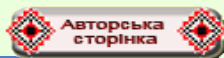
Ти там, де закриває сонце «Град»,
Де рвуться міни, літаки збивають...
Ти там, куди прийшов вбивати «брат»,
Хоча тебе він братом не вважає.

Донині там... Твій не спинився час,
І досі з друзями стоїш стіною,
Ти вічно захищатимеш Донбас.
І я пишаюсь, сину мій, тобою.

Пишаюсь, як пишатися могла
Я батьком, що в катівнях «брата» згинув.
І знаю: кров його в тобі текла,
Ти теж пролив її за Україну!

2014 р.

ЖУБІЛЬ Галина (Львівщина)

071.1. Дзвінок мамі...

– Алло, мамусю!
Не хвилюйся!
Я живий!
У мене все в порядку!
Все у нормі!
– Алло, синочку!
Не скаржився мені ніколи.
Ти такий
Був змалечку:
Мовчун і дуже гордий...
– Усе у мене є!
Я ситий і в теплі!
Після боїв
Нам є де відпочити!
– Я так боюсь за тебе...
І молюсь щодня.
Якби ж могла тебе
Собою захистити...
– А вдома як?
Які новини?
– Все по-старому,
Любий сину...
Без тебе важко,
Все сама.
Вже випав сніг...
– І тут зима!
Мороз тріщить!

Все замело!
Додому хочеться...
В село.
– Вже незабаром
Наше свято...
Приїдеш поколядувати?
– Мамусю! Звісно,
Що приїду!
Ти, головне,
Мене чекай!
Передавай вітання діду
Й бабуні Ганні
Передай!
Й сусідці Олечці
Вітання...
– Та знаю...
Це ж твоє кохання...
– Побачиш батька,
То скажи,
Що я образи не тримаю.
За те, що зрадив
Й кинув нас.
Отут, в окопі,
Я прощаю...
Не плач! Чекай!
Я повернусь,
Моя ти горлице!
Моя рідненька нене!
– Чекатиму...
Бо ж в тебе я одна...
І ти – один-єдиний
Син у мене...

071.2. Побудь зі мною

— А хочеш — зберу всі зорі

Із оксамиту неба

І зроблю із них намисто?

— Ні, любий, цього не треба...

— А хочеш — буду співати

Я колисанки щоночі?

І на руках носитиму?

— Ні, любий, цього я не хочу...

— А хочеш — тебе у вирій

Понесу, немов лелека,

На своїх широких крилах?

— Ні, любий, це задалеко...

— А хочеш — з усього світу

Зберу всі найкращі квіти

І ними замаю хату?

— Ні, любий, це забагато...

— А хочеш?...

— Ні, любий, цього я не хочу,

Щоб зорі шукав щоночі,

Щоб втомлював свої крила,

Щоб витрачав усю силу,

Щоб квіти збирав до світанку...

Побудь зі мною до ранку.

071.3. Ми

Зневажили Віру,

У Дніпрі втопили,
Кіньми затоптали,
У вогні спалили.

А вона щоранку
Ясним сонцем сходить,
Солов'єм співає,
В полі жито родить,

Зорею ясніє,
Місяцем сріблиться,
Струменить водою
З джерела й криниці.

Прочитайте Слово!
Вдумайтесь в це диво!
Воно й душу має,
І звучить красиво.

Зберігає пам'ять
Кожнеє Словечко.
Бо воно складає
Мови нам вервечку.

Слово і Правіра
Мають разом бути.
Зникнем – як посмієм
Ми його забути.

Бо Правіра й Мова –
Це Свободи крила,
Це наш Дух, це Воля,
Це Могуття й Сила!

7.8.9. Це я!

Якщо в хмарний день
Тобі сонце сія,
То знай, мій любий:
Це я!

Якщо в час нічний
Тобі сяє зоря,
То знай, мій милий:
Це я!

Якщо в літній день
Жовтий лист опада,
Це, рідний, не лист!
Це я!

Якщо твоє серце
Жага спопеля,
То знай, моє щастя:
Це я!

Коханий! Хто долю
Твою окриля?
Хто дбає про тебе?
Це я!

071.10. Бог тебе любить

Бог завжди поруч! Пам'ятай це!
Допомага тобі щомиті!

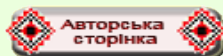
Але не може замість тебе
Усе життя твоє прожити.

Бог допоможе! Пам'ятай це!
Одного в горі не покине!
Бо ти не сам! Народ з тобою!
Тому боротися повинен!

Бог не покине. Пам'ятай це!
Не бійся, що лиха година!
Міцний і тілом, і душею!
У тебе вірить вся родина!

Бог не зрадливий. Пам'ятай це!
Він поля бою не покине.
Будь воїном! Будь патріотом!
Бо сенс життя – це Україна!

ФІТЕЛЬ Галина
(м. Львів)

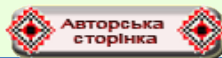

072.1. Остання молитва

Посіти, ісцили мої немощі, Господи любий,
Твого Імени ради гвинтівку у руки вклади.
Я прошу, дай останньої сили для смертної
згуби,
Щоби снайпер ворожий не коїв нам більше
біди.
Не любив я його як свого історичного «брата» –
Шанував, як сусіда, що поруч спокійно живе.
Та занадто кривава за мій пошанівок розплата.
Тож стираю зі світу його я обличчя криве.
Я вершу його долю, мій Господи, нині, бо
мушу,
Бо для нього, мов цілі, мої побратими стоять.
Ти за мить забереш і мою пошматовану душу,
І кача попливе у Небесну нескорену рать.
Ти затримай на мить кров у жилах мою ще
гарячу –
Він побачити встиг у гвинтівки прицілі мене.
Натискаю курок я, мій Господи... Хай не
заплачу...
І заслужена кара чужинця уже не мине.
Ти прости мені, Господи, всі мої вчинки негожі,
Всі прогрішення вольні, невольні і все, що
вчинив.
Мої друзі за мене проллють ріки крові ворожі –
У столицях здригнуться усі генеральські чини.

Віддаю в Твої руки убивством спаскуджену
душу,
Без причастя святого крокую останню межу.
Заповіт Твій порушив сьогодні. Вже більш не
порушу.
Я своїм, з батальйону, життя хоч на день
збережу.

ЛІМБАХ Гізелла (Закарпаття)

073.1. Мені усе нагадує про тебе

Мені усе
нагадує про тебе.
Весняний вітер,
сонце в синім небі.
Ковток
джерельної води,
Яку удвох
ходили пити ми.
Мені усе
нагадує про тебе.
Чумацький шлях
і зорями прошите небо.
Веселка,
що схилилась до криниці,
Аби напитись
чистої водиці.
Мені усе
нагадує про тебе.
Раптовий дощ,
хмаринка, що сховала небо.
Той золотий
осінній листопад.
Рожевий небокрай
і опустілий сад...
Холодний
зимній снігопад...
Кружляємо

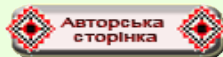
з тобою білий вальс.
Останній
білий вальс...
Сніжинки падають,
мов перли з неба,
Нагадуючи боляче
про тебе...

29.07.2012

073.4. Коли цвітуть троянди у саду

З тобою ми зустрілися весною,
Коли цвітуть троянди у саду.
Була троянда біла чарівною,
Я й досі пам'ятаю ніч оту.
А ніч була духмяна, тепла, тиха,
Лиш вітерець на човнику приплив.
І ти, немов троянду, соромливо,
Мене до себе ніжно притулив.
Ми ще в коханні клятву не давали,
На вірність ми з тобою не клялись.
Проте нам почуття тоді шептали,
Що ми удвох навіки вже зійшлись.
Роки для нас так швидко пролетіли.
Щасливі й слізні, радісні й сумні.
І вже тепер червону, а не білу
Троянду навесні несеш мені.
Хоч сивина на наші скроні впала,
Ми згадуємо юність чарівну,
І ту весну, що нас навік з'єднала,
Коли цвітуть троянди у саду.

ХОЛОДНЮК Олександр (Тернопіль)

074.2. Адесь є місце на землі

Адесь є місце на землі, де тиша миру
і бог війни зарив у схов свою сокиру.
Там скачуть коні у степах, ковильно-сонних.
В душі немає почуттів, лілово-чорних.
І не шукають ворогів, бо їх так мало,
що пальців на одній руці і то би стало.
А у героїв без борні ржавіє зброя,
і височіє у віках антична Троя.
Адесь є місце на землі (чи серце мріє?),
де ходить янгол між людей і згоду сіє...

06.09.2014

074.3. Повертайтесь живими...

Повертайтесь живими, бо убиті мовчать.
На вустах убійених – слів гарячих печать.
Хто розкаже про свято на цій грішній землі,
де у кожного ката – персональні вогні?
Хто розкаже про розпач тих кривавих ночей,
де засіяна нива болем тисяч людей?
Хто розкаже про миті, що заповнили світ,
де живі, ще не вбиті, шлють з екрану привіт?
Хто розкаже про правду без «табу-деліте»,
де помпезне і пишне – є насправді пусте?
Повертайтесь живими! Вас чекає рідня,
сонце ясного неба, праця мирного дня.

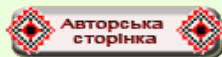
29.09.2014

074.5. А ця війна...

А ця війна – завжди голодна сука.
Вишукує поживи день і ніч.
Над полем бою – чорні кола крука,
а запах гару – прозаїчна річ.
 Пекучим болем йде вона по світі
 і стукає у двері: вдома хто?
 Комусь – біду, для себе має втіху:
 чийсь ридання виграла в лото.
Шикуються у черги муки, рани
і пільгова – пропалі та мерці.
Живим війна розносить мітки-гани:
ти пиво п'єш, а побратим – в труні.
 А ще війна – безумна мати горя.
 Знак божевілля у її очах.
 Степи донецькі і околиць моря
 стискає міцно у цупких руках.
І чавить тишу, серце, мрію, ранок...
Крізь пальці витікає сік журби.
На східцях – котик. Уцілілий ганок.
Де дім стояв – руїна від стрільби.
 Своїх дітей – і зло, й ненависть-злобу,
 тілесний страх і відчай у душі –
 людьми годує і хова в утробу
 від забиття затуплені ножі.
А ще війна – тріумф бездушшя часу.
Прокльонами освячена любов.
Заробітчани зла ідуть у касу
одержати платню за «братську» кров.

20.11.2014

075. БУЦЬ Олег (Туркменістан)

075.1. Славний Святий вечір (за мотивами колядки)

*«Сумний Святий вечір в сорок шостім році,
По всій нашій Україні – плач на кожному
кроці...»*

*(Із колядки, де згадуються каральні операції
радянської влади на заході України).*

Am E Am C G

Славний Святий вечір наступає нині,

G Am E Am E Am

Бо не всі коло вечері по великій Україні!

Щоби нечестиві Іроди й Іуди

Не зробили чорну справу – то повстали люди.

Переносять страсті, докладають сили,

Щоби дзвони в наших храмах

Лиш на празники дзвонили!

Щоби правда й воля повік не пропала,

Щоби наша Україна, як та зірка, засіяла!

Отче наш великий! В будень і у свято

Просимо за тата, й сина, і брата в солдатах!

Оборонців наших в небі чи у полі –

Вбережи від злої кулі, від хвороби і неволі.

Вбережи від зради, від лихої слави!
Дай їм сили до звияги постоять за діло праве!

Дай у своєму домі відчинити двері!
Дай всіх воїнів діждати до святкової вечері!

А в боях полеглих за віки героїв
Прийми, Боже милосердний,
Із собою в царстві своїм!

В славний Святий вечір –
Отче наш єдиний,
Ти зігрій Христове військо –
Справжню славу України!

28.10.2014

075.3. Я вернуся додому

*«І в дорогу далеку
ти мене на зорі проводжала...»
(А. Малишко)*

Я вернуся додому,
Крізь весну посивілий.
Так до першого грому
Дикі гуси летіли...
Не впаду від втоми –
Упаду я на груди...
Я вернуся додому!
Вірю, так воно й буде!

Я вернуся додому,

Що чекав у тривозі.
У безодней огромі
Не зіб'юся в дорозі...
Ув останній судомі
Не зупинять облуди...
Я вернуся додому!
Вірю: так воно й буде!

Я вернуся додому –
Вголос хочу співати:
В ріднім краї нікому
Я не дам панувати!
Хай, крім дяки, по тому
Попливуть пересуди –
Я вернуся додому!
Вірю, так воно й буде!

Я вернуся додому...
Хай простять Бог і люди...
Все, що було, – нікому!
Все, що хочу, – те буде!
Як вогонь на соломі,
Упаду я на груди...
Я вернуся додому!
Вірю, так воно й буде!

Як вогонь на соломі,
Упаду я на груди...
Я вернуся додому!
Буде так, справді буде!
Як у край невідомий
Дикі гуси летіли,
Я вернуся додому,

Крізь весну посивілий...

31.05.2014

ЧЕРЕП-ПЕРОГАНІЧ Тетяно (м. Київ)

076.1. * * *

Що ж ти, війно, робиш з нами?
Рано сини виростають.
Діти з сумними очима.
А у дружини, яка чекає,
У двадцять вже сиве волосся...

Що ж ти, війно, робиш з нами?
Серце материнське – не камінь.
Очі материнські – не ріки.
Чому ж сльози, як повінь,
По долі розливаються?

Що ж ти, війно, робиш з нами?
Забираєш найкращих.
Відбираєш найрідніших.
І нема тобі ні кінця, ні краю...

А наречений треба коханого,
Жінці – чоловіка,
Батькам – сина,
Дітям – батька.

Жорстока.
Безглузда.
Проклята
Війна.

Господи, відкрий вже нарешті очі!

076.2. * * *

Я не хочу бути
дружиною героя,
звання якому
дадуть посмертно.
Мені треба просто
бути з тобою.
Відчувати у ліжку
дихання чи
хай навіть
хропіння.
Прокидатися
на затерплій
від мого важкого
волосся руці.
Заварювати каву
і сперечатися
про одягнену
не ту, що
попрасувала
ще звечора,
сорочку.
Чекати з роботи
втомленого,
трішки сердитого,
але такого рідного
і дорогого.
Зустрічати!
Бачити!
Відчувати!

Любити!..

Я не хочу бути
дружиною героя,
звання якому
дадуть посмертно.

076.3. * * *

Снігу зима насипала.
Скоро різдвяне свято.
Нам таке лишенько випало –
Різдво зустрічати без тата.

Був вдома – ялинку б уже приніс,
Убравшись у Діда Мороза.
Та зараз між нами і поле, і ліс,
Холодна зима морозить.

Він нас захищає – в руках автомат.
Чи міг би про це хто знати,
Що фермер – учора, сьогодні – солдат,
Що битиме ворога тато?!

Помолимося за нього ми.
Відчує він нашу молитву.
І, як дочекаємося весни, –
Повернеться сіяти жито.

Дарма, що у шибку б'є лобом печаль, –
Буде у нас ще свято...
Таточку, тату, міцно тримай
Ти на війні автомата.

СТАРЧЕВОД Юрій (м. Львів)

077.2. Дорога додому

Дорога додому з війни – мила серцю дорога.
У мріях про дім біль зникає і тане тривога.
І думка про рідних людей хвилює так душу.
Він чесно служив, він клятву свою не порушив!

Як хочеться цілому світові серце відкрити!
Любити як хочеться всіх, як хочеться жити!
Він ціну людського життя дуже добре вже
знає...
Герої житимуть вічно... Вони не вмирають...

Приспів:

Мужнє обличчя, але впала сльоза.
Їхав до дівчини молодий козак.
Їхав з перемогою і думу гадав:
«Ось те, про що так мріяв і так чекав».
Рідна, мила моя, серце моє,
За життя боровся я, бо ти в мене є!
Буде щасливою наша сім'я!
Хай війни не знає Україна моя!

Дорога додому з війни – мила серцю дорога.
Лиш там, де сім'я, рідний дім, більш не треба
нічого...
І думка про справді важливе так надихає,
Вдома – все особливе і кращого в світі немає!

Для людей як хочеться жити і час цінувати,
Не стріляти, а радість, любов усім дарувати...
Мов на крилах, її пролітає, забувши про втому
—

Милу серцю дорогу з війни, дорогу додому!
Приспів.

077.4. Україна – єдина

Ти живеш на рідній землі,
За неї ти дякуєш Богу,
У любові її і теплі
Не треба тобі чужого.

Ну а поряд з тобою є той,
Хто тебе називає братом.
Але падає маска, це – роль...
Хоче в тебе він все забрати.

І не хочеться вірити, ні,
Та не ходить так брат до брата!
Він в брудній інформаційній війні
Брехню видає за правду!

Ця політика обману для всенародного дурману,
Але вистойть і не зламається моя держава!
Слава чесним солдатам і героям Майдану!
Слава Україні! Героям – слава!

Приспів:

Україна – єдина! Ми – одна родина!
Кожна чесна людина – сестра мені і брат!
Українці – єдині! Слава Україні!

Честь тобі, український солдате!
Гідний і вірний солдате!

Його вибір – бути в строю,
Бути гідним і вірним присязі,
Боронити країну свою,
А значить – бути звитязі!

І життю радіти б йому,
Жить сім'єю, виховувать сина,
Але кличе вперед, крізь пітьму,
Честь і совість його: Батьківщина!

Ми в серцях розтопимо лід,
Штучно створені зруйнуємо стіни!
Так, ми різні: південь, захід і схід,
Та всі разом – народ України!

У боротьбі за справедливість і за свою свободу
Українці сплатили занадто вже велику ціну!
Господи, дай сили моєму народу,
Боже, збережи Україну!

Приспів.

077.6. Моя сім'я

Як добре, коли є до кого повертатись,
Коли на тебе вдома хтось чекає,
Коли про когось ти повинен піклуватись,
Коли й про тебе, якщо треба, хтось подбає!

Коли ти чимось жертвуєш для когось,
Якщо потрібно – віддаси усе, що маєш!
Щодня упевнено ти, дякуючи Богу,
Додому із нетерпінням поспішаєш!

Приспів:

Моя сім'я – це те, заради чого варто жити.
І цінувати щиро всі життя прекрасні миті!
Моя сім'я – це все! І не потрібно дивуватись!
Це світло, радість, щастя і просто привід
усміхатись!

Як добре, коли є для кого жити,
Коли надійність серцем і душею відчуваєш,
Коли уміє хтось по-справжньому любити,
Коли по-справжньому і ти когось кохаєш!

Коли тебе чудово розуміють,
Коли ти можеш все і навіть більше!
Коли тебе обіймуть, обігріють –
На серці й на душі стає тепліше!

Приспів.

Це – сенс життя! Зробіть усе для того,
Щоб у житті у вашому було кого любити!
Й в останню мить, поставши перед Богом,
Не пожалкуєте, що так хотіли жити!

Приспів.

077.9. Територія Світла

Сумнівається хтось? Ти надію знайди!
Хтось підтримки шукає? На поміч прийди!
Хтось не вірить? Ти віру у серце всели!
Хтось сумує? Скоріше його звесели!

Хтось забув головне? Ти йому нагадай!
Хтось не любить? Любові частинку віддай!
Хтось упав? Сильну руку йому простягни!
Хтось себе загубив? Ти знайди й поверни!

Приспів:

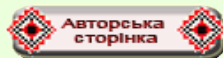
Це – територія Світла!
В твоїх руках палітра,
Ти розфарбуй життя,
Щоб земля розквітла!
Лети на крилах вітру,
Відкрийся почуттям,
Радій, немов дитя!
Просто цінуй життя!

Хтось боїться? Упевненістю поділись!
Якщо сердиться хтось – ти йому усміхнись!
Комусь холодно? Дай йому частку тепла!
Захисти слабкого від підлості й зла!

Хтось засмучений? Настрій йому підійми!
Пропонує хтось дружбу? Її ти прийми!
Хай не чують когось, а ти його почуй!
Комусь боляче? Рану його залікуй!

Приспів.

078. СТЕПАНЕНКО Людмила (м. Херсон)

078.3. Рівняння на маму

Пісня

В це повірити важко було... Та сьогодні,
Наче мороки світу повстали з безодні,
І серця матерів розривають на шмаття
Ці перевертні й блазні – вони ж псевдобраття.

Рівняння на маму!

Рівняння на жінку!

Ти землю батьків боронитимеш, синку.

Вклоняється в ноги тобі Україна,

Лиш тільки живим повертайся, дитино!

За дітей сиротинців в буремнім Донбасі,
За страждання батьків, посивілих не в часі,
І героїв, полеглих за волю народу,
Вся країна встає проти варварів Сходу.

Рівняння на маму!

На рідну країну!

Ти землю батьків боронитимеш, сину.

Вклоняється в ноги тобі Україна,

Лиш тільки живим повертайся, дитино!

Ми – незламні нащадки козацького роду,
Бо тримаємо міцно знамено свободи.
І ніколи не станемо ми на коліна,

Бо Вітчизна у нас незалежна й єдина!

Рівняння на маму!

Рівняння на жінку!

Ти землю батьків боронитимеш, синку.

Вклоняється в ноги тобі Україна

Лиш тільки живим повертайся, дитино!

Рівняння на маму!

На рідну країну!

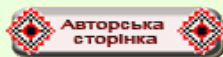
Ти землю батьків боронитимеш, сину.

Вклоняється в ноги тобі Україна

Лиш тільки живим повертайся, дитино!

09.2014

ДІДУХ-РОМАНЕНКО Світлана (Київщина)

079.1. * * *

Буде страшно тобі.
Буде сиво мені.
І кордони не завжди – лише рубежі.
Я благала: «Не їдь!!!»,
Ти: «Не можу інакше,
молися й дітей бережи».
Я ж з усіх молитов
Знаю крик матерів і дружин,
Що за вами у вирій летить:
«Боже, допоможи!
Тільки б жив!
Тільки б жив!
Тільки б, Господи, жив!».

Як заклання і віра в життя – найсвятіший
вогонь:
Тільки б жив.
Тільки б він...
Тільки щоб не його...

079.3. * * *

Танцюй,
ніби ти ще не маєш хребта,
ніби завтра у села твої і міста
не прилізе обідрана нарвана «вата»,

ти ще послана сонцем, а зовсім не «матом».
Вже гудуть літаки і ревуть кораблі,
але кара небесна приходить з землі.

Танцюй,
наче ти не остання жива,
наче замість одного життя маєш два,
наче руки й коліна від сміху тремтять,
наче замість одної – смертей маєш п'ять,
і вони, усі п'ять, ще тобі не болять.

Танцюй,
ніби тіло твоє із піску і води,
ніби встигнеш сказати: люби або йди.
Він не встигне любити, нікого й ніде,
він піде, з тисячами таких са́мих піде.
бо ніщо – від лукавого, а все – від людей.

Танцюй,
бо інакше шукатимеш винних і сенс.
Винних сотні, а сенсу немає.
Just dance

079.4. * * *

Хочеться тиші.
Чаю із чашок,
Купованих просто для настрою.
Світла мрійливого,
Ніжно-пастельного в хаті.
Хочеться сонця,
Грайливою бути й пухнастою.
І не брехати,

Ніколи в житті не брехати.
Хочеться миру.
Щоб друзі – у кухні,
Щоб співи і сміх,
І, як завжди, не в ноти все.
Хочеться щастя,
На тисячу років, для всіх.
І не боротись,
Ніколи в житті не боротися.
Хочеться жити,
Носити з книгарень книжки,
Їсти по шостій страшні калорійні смаколики.
Не опускати і
Не відпускати
ТІЄЇ руки.
І не втрачати
Коханих.
Ніколи.
Ніколи.
Ніколи.

079.6. * * *

Спати – через день,
Жити – через два.
Знати: час іде,
Виросте трава.
Наведуть АК–
Доля відведе.
Виведуть війська,
Заведуть дітей.
Двісті вантажів,
200 – не вантаж.
Хтось тут не дожив.
Чий він? Чи не ваш?
Та не наш! Не наш!
То не ми! Не ми!
Визнайте вантаж,
Хоч у цім людьми
Будьте... Проросте
І на вас трава.
Жити через день.
Вити – через два.

079.9. «Ділення»

В цьому місті,
У цьому бездумному місті
люди втратили глузд,
а гніздо – літаки.
Хлопці вчаться ділити
У стовпчик
На 200.
300 ляже в остачу,
А частка в рядки...

079.2. Іловайськ

Розшифруй номери на усіх цих хрестах,
Бо немає імен і бубнявіє страх,
Бо немає людей, стерто правила гри,
Бо якщо обирав, то тепер забери
Цих, розірваних в чорно-червоній траві.
Їх немає у списках,
А значить – живі.
Їх немає. У списках
Вони – не вони.
Їх немає?
Немає.
Немає!
(3)
Війни.

БУТ Валентин (Крим)

080.2. Честь

*«Не пощастило нашому народу.
Дав Бог сусідів, ласих до нашої.
Забрали все – і землю, і свободу.
Тепер забрати хочуть вже і честь».*
(Ліна Костенко)

Ні, не забрали. Наше й досі з нами,
Так само, як свобода, гідність, честь.
Немало ми пережили нашої,
А й досі можемо пишатися синами.
Отими, що в блокуванні Криму
Стоять в очікуванні штурму гарнізонів,
Честь не бруднять, не спорюють погонів.
Шанс дипломатам, уряду – кому?
А в Києві готуються до свята –
Святе читать Шевченкові вірші...
Чи сам Шевченко так би соґрішив –
Курити фіміам, як палять хату?

4.03. 2014

080.3. Мюнхенські асоціації

Весна нарешті. Як чекав її!
Уранці в небі гуси гелготіли,
Немов комусь повідати хотіли
Про березневі радощі свої.

Їх радість зрозуміла хоч кому,
Але сьогодні інші йдуть процеси,
Адже свої «законні інтереси»
Новий адольф застоює в Криму.

Мов гицель, що заклав за комірець,
Удерся в хату до свого сусіда,
А вулиця немов того й не віда,
Стурбованість висловлюють... Капець!

Щось Мюнхеном запахло у ці дні,
Той дух адольфа паморочить мізки,
Зухвалість за безкарністю – так близько!
Безчестям не уникнути війни...

08.03.2014

080.4. Діалог

*«Бунтарський дух, що в тисячах згорань
Щоразу воскресає Фенікс-птахом...
А Ти, Людино, в мить протистоянь
Добра зі Злом – зречешся свого Я?
В ім'я чого готова Ти на плаху?»
(Наталія Крісман, «Непокірні»)*

Нізащо не зречусь! Я вигострив його,
Мов шаблю, що від прадіда і діда.
Вам може сиве лезо те повідать,
Як віддавали пращура мого
І раз, і вдруге кату добрі люди
За те лиш, що не зрадив сам собі
І сподівався ще в своїй добі,
У час зневіри, розбрату, облуди

Для Краю роздобути кращу долю,
Бо що ж за доля: дибати в ярмі?
Вже краще – скласти голову в борні.
А Край тоді впрягали у неволю,
І добрі люди (ті і нині тут),
Допомагали зайдам те робити,
Бо що та воля? – Ні кожух пошити...
Візьмеш із неї пшик та суєту...
Чи пам'ятають пращура мого,
В краю, який ще зветься Україна,
Та дуже вже нагадує руїну?
Чи є наука людям із того?
А Край, між тим, мов торба із горба,
Вже котрий рік все котиться в болото
І кліпає, мов імпотент холодний,
І влада, й недовлада, і юрба...
Не жити – виживати (ось де суть!)
Навчились ми, сховавшись за завісу
Із самозречень лжі та компромісу,
Тож вурдалаки й далі кривцю ссуть...
І саме через це, поетко мила,
Я не зречусь нізащо свого «Я»,
Бо це – мій світ, мій Край, моя сім'я,
Це пам'ять роду, гідність, честь і сила.
Зректись того і разом перейти
В безликий стан блискучого нікчем'я?
Зійти в пігмейсько-яничарське плем'я?
Щось інше мала на увазі ти...

27.03.2013

080.6. Якщо

Редьярд Кіплінг

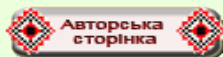
Якщо ти голову не втрапиш у годину,
Коли життя втрачає сенс, а люди – глузд,
Якщо ти, вірячи у себе, любий сину,
Пробачиш тих, хто в лютих сумнівах загруз,
Якщо, чекаючи, терпіння мати будеш,
Або, оббреданий, не вступиш сам в брехню,
В собі ненависті, зневажений, не збудиш,
А ще – уникнеш себелюбного вогню,

Якщо ти, мріючи, рабом не станеш мрії,
Якщо із роздумів не зробиш самоціль,
Якщо, тріумф зустрівши, а чи безнадію,
Ти зігноруєш їх, не тратячи зусиль,
Якщо байдужим будеш, стрівши злодихих,
Хто із твоїх же слів плете на тебе сіть,
Або, розбитим вздрівши те, чим жив і дихав,
Ти врешті знайдеш сили вистояти й жить,

Якщо усі свої здобутки і надбання
Ти ризикнеш колись поставити на кін,
Програвши ж, візьмешся до справ знов
спозарання,
В поразці виживши, піднімешся з колін,
Якщо, напружуючи розум, серце, жили,
Примусиш їх служити, коли, здається, – край,
Коли нічого більше в тілі не лишилось,
Опріч лиш волі, що велить: «Не відступай!»,

Якщо у натовпі чеснот своїх не згубиш
І не забудеш друзів в колі королів,
Якщо ні ворог, ані друг, якого любиш,
Не зможе скривдити тебе, хоч би й волів,
Якщо шістьмадесят секунд ти гнів свій вситиш
І ним труїтись не збираєшся весь вік,
Тоді – твоя Земля і все, що є на світі,
І – що важливіше – ти справжній чоловік!
(переклад з англійської)

ПЕЧОРА Олександр (Полтавщина)

081.3. Свої

Який же ми таки народ наївний,
що нами досі правлять бандюки!
Усі ми, кажуть, – діти України.
А звідкіля ж беруться байстрюки?

Тут кожен має на папері волю.
За землю йдуть нерівнії бої.
Свободу мають злодії в законі
і кажуть вівцям: люди ми – свої.

Господарі ми тут чи приймаченки?
Обнімуться брати, а чи згорять?
В задумі з неба дивиться Шевченко.
Ще не збулися мрії Кобзаря.

О, скільки ще в ментальності прогалин!
По закутках співають солов'ї.
І родичі вже стали ворогами –
собраття і перевертні свої.

Є влада – незалежна від народу.
І зрадники, як водиться, свої.
Та як же нам позбутися породи
байдужих охломонів-холуїв?

А скільки люду ще клює на гречку!..
Солодкий цукор, та гірка ціна.

Якщо ти не баран, чи не овечка, –
тебе за гріш не купить сатана.

Мордують Україну янучари.
Чиї ви є, юродивці-кати?!
Своїсінькі чи найманці-бичари,
що вже змогли всі межі перейти?!

Невже ми – вороги? Які ж ми друзі?
Чи в нас Вітчизна-ненька не одна?
О, небо!.. Беркатюзі – по заслuzі.
Упав юнак... А в чім його вина?!

Вже снайпери вбивають патріотів
посеред мирних згарищ барикад.
Докерувалась зграя ідіотів...
Тому тепер вже скрізь ідолопад.

Спиніться! Годі! Далі вже – безодня!
О, скільки ще судилося нам втрат?!
Вже дивиться на нас Небесна сотня...
Стояв Майдан... Пішов на брата брат...

О, скільки ще нам треба революцій –
уроків у одвічній боротьбі?!
І звідки такі нелюди беруться?!
Потрібна революція в собі.

Молитись на диявольщину годі!
Вже стільки марно репались лоби!
Вже стільки нині розбрату в народі,
бо нами досі правили жлоби!

А ми ж були довірливі, терплячі,
ошукані, зневажені стократ.
Давно в нас, браття, жили не волячі –
вже стільки крові пив двоглавий брат!

Ми ж досі зустрічали хлібом-сіллю –
свій чи чужинець, «гаспадин» чи пан.
І шанували зрадницю-Росію,
допоки в дім наш вдерся окупант.

Оце вже, кажуть, справді дожилися!
І хто ж це так нещадно повелів?
Імперський узурпатор вже сказився.
О Боже, захисти від москалів!

Господній карі неодмінно бути.
Сатрапи не сховаються ніде.
Подавиться таки кремлівський Путлер
і згине Бандюкович. Суд гряде.

Держави справжньої не буде доти,
допоки є перевертні-«боги».
Супроти зла єднаймося, патріоти,
щоб геть усі пощезли вороги!

Який страшний інформаційний вірус!
Імперська суть кодується в брехні.
До влади нині всюди недовіра.
І люди всюди кажуть: «Банді – ні!»

Вже Путін – наче Гітлер, а чи Сталін.
У відчаї здригається Земля.
Щоб гопники гвардійцями не стали –

з Майдану вітре, вій аж до Кремля!

Козацький дух, правдиву силу й волю
оновлюймо-плекаймо повсякчас!

Вкраїні славу здобуваймо долю,
щоб цілий світ із нами родичавсь!

Квітень, 2014

081.4. Брат

Запалала війна.

Почали її хижі сусіди.

І які там «брати» –

з давнини, ще з орди – вороги!

Ось така дивина.

Брат на брата війною чи ж піде?

В хату вдерлись кати.

Ріднокрайцю, свій дім борони.

Із імперії зла

самозвано явився «месія».

І напружився світ,

і Європа уся загула.

Шаленіє брехня,

сіє смерть агресивна Росія.

Де загарбника слід,

там повсюди лишилась зола.

Бреше-піниться звір –

не могла й допустити уява!

Шаленіє рашизм!

А про мир – то лише на словах.

Московитам не вір,

коли й згине кремлівський диявол.
Про «Союз» не кажи –
буде вічно чужою Москва.

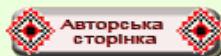
«Старший брат» – не гарант,
окупант він – і Криму, й Донбасу...
Знаний Путлер-мурло –
найпідліший тепер терорист.
Рашенвовкові брат
доведе бандустанівську расу –
покарається зло!
Воїн світла, за правду борись!

Хитрій казці – кінець!
«Рускій мір» на крові сотворили!
А давно вже пора
янучарами греблю гатить!
Геть урвався терпець!
Скиньмо ризи «святого» Кирила!
На сторожі добра
станьмо разом, і сестри, й брати!

Шаленіє вогонь!..
Де-не-де лише – вибухи правди.
Захистити прихोдь –
це потрібно мені і тобі!
Світом править Любов,
чи народами виродки правлять –
хай розсудить Господь.
Нумо, брате, на праведний бій!

Листопад 2014

БУКАТЮК Олександр (м. Івано-Франківськ)

082.1. Хіба се вірші?

Хіба се вірші? Згустки болю...
Душа, що рвана на шматки.
Се не поезія, а доля,
розп'яті відчаєм рядки,
небес вода, що серце точить,
самопожертва, віра, чин,
причастя слова, духу почерк...
Се кров пролита – в світ кричить!

082.2. Важко

Щось мені важко, пташко,
в світі земнім без крил,
але не кану в пляшку,
хто б що не говорив.
Щось мені сіро, ліро,
і не до снів мені,
хочеться вити звіром,
наче на ями дні.
Щось мені не в догоду,
все щось мені не так...
Серце мого народу
не відболить ніяк.

082.3. Ми – Україна

Калинонько, сестрице моя кровна,
Чом' ти сумна, чом' очі повні сліз?
При цім шляху, де тільки фальш двомовна,
у тебе цілить часу вражий кріс.
Ти не сумуй, не дам тебе в обиду,
від всього злого заслоню грудьми.
Піднімем України Атлантиду
із цих боліт непрохідної тьми.
І хай нас ворог зневажає в очі,
хай зрадить брат... й zostавшись тільки вдвох,
ми – Україна, нас іржа не сточить,
бо в нашім серці народився Бог.

082.4. Так близько смерть...

Так близько смерть. Замало не впритул.
В цей чорний час для неї сонце сяє,
криваве сонце, вбите в висоту,
що зависає над кривавим раєм.
Так близько смерть. Я чую її дих.
Вона мене вдихає й видихає.
Та я живу під кулями біди.
В моїй душі – герої не вмирають.
Так близько смерть. Але життя в мені.
І квітне мир із завтрашнього виру.
Моїх надій не вбито на війні.
А кров пролита лиш зміцнила віру.

082.6. Ця здатність залишатися собою

Ця здатність залишатися собою
на полі бою за межею болю
дається нам не легко. Та ми вперті!
Не боїмось ні пекла, ані смерті,
бо боремось за волю і життя,
тож, вороже знетямлений, затам:
не ти суддя нам, а тобі ми – судді,
де в полум'ї революційних буднів
зійде між нами Тризуба Зоря,
і ми тебе впіймаєм, упира!
Хай кожен зна: народ повстав великий,
щоб вільним бути нині і навіки!

082.8. Біле розп'яття*

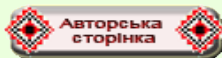
Якби Ісуса нині засудили –
не дарували б, наче милість, смерть,
вони б із Нього кров щоденно пили,
і берегли б, щоб Він таки не вмер...

Іуда нині зашморг не шукав би,
і не боліла б в нього голова,
а вірогідно, як апостол ПраВди,
він в депутатах б СОВЄсть шЛІфуВАв.

А у народу точно не питали б.
Народ давно вже носить важкий хрест.
Вже не одного сина розіп'яли.
І, може, хтось із них в мені воскрес!

* «Біле розп'яття» – картина Марка Шагала

ШВЕЦЬ-ВАСІНА Олена
(м. Дніпропетровськ)

083.2. Материнське чекання

Із війни чекала мати сина,
Що поїхав захищати Україну.
Серцем вірила у перемогу,
Виглядала легеня з порогу.
І під час новин, хвилин мовчання
Мати клякла в пристрасній омані.
Сподівалась день і ніч, благала:
– Геть, осо-недоле з гострим жалом!
Доленько, верни життя юнацьке!
...Небо не дає дарунок царський.
В чорне листя вбралася шипшина,
Голки жалять руки, серце, спину,
Дістається винним і безвинним.

...Інша мати знов чекає сина.

083.3. На згадку

Пам'ятай про мене,
Згадуй у дорозі
Про щемке, таємне,
Що забудь не в змозі.

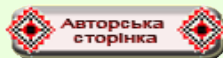
Слухай про новітні
Долі перехрестя:
Зоряно-блакитні,
Променисто-чесні.

То непереможні
І небесні вежі:
Я і Ти – тотожність,
Я плюс Ти – безмежність.

Чуєш, срібнокрилий?
Бачиш, срібноокий?
То ми є, мій милий:
Ластівка і Сокіл.

Повертайся, ладо!
Поможи, Ярило!
Як я буду рада!
Господи, помилуй!

ШВЕД Оксана
(м. Черкаси)

084.1. * * *

На дорогах і в душах – вибоїни.
Вбиті іграшки – збитий літак..
Скільки вас, українські воїни,
У лугансько-донецьких полях?

Бережіть там себе, рідненькі,
У тіні синьо-жовтих знамен.
Я б сказала «спасибі» ненькам,
Та не знаю усіх імен.

Хто ж придумав так: в гості і з танками?
Де ж це бачено – взимку і «Град»?
БТРами в душі, щоб плакали,
Що сини вже не прийдуть назад.

Переможем. Не нам жить з тиранами.
Ще прокинуться «браття»-кати.
Батьківщину з кривавими ранами
Нам судилось по світі вести.

У військових – своя математика:
Мінус страх плюс «ні кроку назад».
Повертайтеся швидше, солдатики,
З вами – ми і Небесний комбат.

084.2. * * *

Мільйони лірик. Сотні тисяч слів.
Це все не те. Пишу листа солдату.
Я проклинаю наших ворогів.
По-іншому не вмію воювати.

Ти там, в бою, де холод, кулі й «Град»,
Де все – насправді, а не на картинках.
А я молюсь і чищу автомат –
Воюю так, як може тільки жінка.

В новинах знову «миряться» за нас.
Та де ж той мир? До біса – телевізор!
Собі – вже звичне: «буде все гаразд»,
Тобі – цукерки, чай і тепловізор.

Для когось брат, для когось – друг і син,
Для мене ж – той, хто захищає мрії.
У нас немає більше Україн,
Бороним цю: ти – там, я – тут з надією.

084.3. Незнайомому солдатові

Голуб миру – поранений в серце...
Ти там будеш йому замість крил.
Світла воїне в стоптаних берцях,
Тобі вистачить волі, і сил.

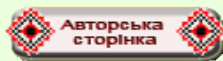
Незалежність – катована ворогом...

Ти її принесеш на руках.
Я учора дзвонила до Бога,
Я давно вже забула страх.

Я слабка, але й сильна, бо мушу.
Бій – чекання, життя – полігон.
Я із тих, що поранені в душу,
Нас – окремий сумний батальйон.

Як ти? Важко? І як тебе звати?
Повертайся живим, чуєш, ні?
Ти – герой, незнайомий солдате,
На далекій і справжній війні.

ЛЕМЕШКО Тетяно (Київщина)

085.1. Вернися живим

– Тату, вернися живим, –
Пташкою скімлисть дитина.
Криється в чорний дим
Батькова тиха сльозина.

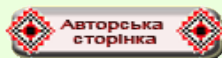
Впав у бою побратим,
Кров'ю заплакав сонях,
«Тату, вернися живим...»
Відлунное в спалених скронях.

Із «Градів» московських град
Вогнем – то у груди, то в спину:
– Дороги немає назад...
Рости українцем, сину!

Хто ж, як не я, захистить
Тебе від кремлівського ката?
На рідній землі мають жить
Дитя, Україна і Мати.

10. 10. 2014

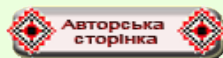
МОВЧАН Зоряна
(м. Львів)

086.2. Моє коріння – в Матері-Землі

Моє коріння – в Матері-Землі.
Дажбоже це коріння не стоптати,
Не спелити, не вмертвити! Ні!
Я Сонечком заповню кожную хату!
Я Рідну Віру Світочем внесу
В сучасне України та майбутнє.
Святої Волі очисну росу –
Меч Святослава буде тут присутнім!
І в ураганах ошалілих орд
Небесних сотень я почую голос:
«Ми – не раби! Ми – Нація! Народ!»,
Хоч лихоліттям виснажений колос.
Зернина я, що прагне ще дощу,
Щоб у землі цій міцно проростати.
Я ворогам ніколи не прощу, –
Честь України вам не розтоптати!!!

ЛИЩЕНЮК Григорій (Кіровоградщина)

087.1. * * *

Біжу по срібному снігу
В широкім полі.
Ловлю зненацька на бігу
Сніжинку долі.

Вона розтане на руці
За мить єдину.
І я, відбившись в краплі цій,
У небо злину.

087.2. Сонет 115

Коли багряні шати скине сад
Й від холоду його затерпне тіло,
Тоді вже не повернуться назад
Ні та весна, ні літо, що згоріло.

І відридають за вікном дощі,
І листя до останку спопеліє,
І час, мов камінь, пущений з праці,
Розіб'є на осколки наші мрії.

І доля вкотре покепкує з нас,
Як перелітний птах, останній раз
Махне крильми десь на краєчку неба.

І ми з тобою станемо чужі,

І там, за листопадом на межі,
Зима навіє спогади про тебе...

087.3. Сонет 50

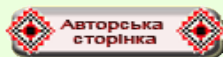
Закон буття ніяк не обійдеш,
Чи ти є теоретик, а чи практик.
Летить Земля крізь безлічі галактик
У Всесвіті, який колує теж.

Немає тут ані границь, ні меж,
І ти у цьому просторі – пилинка.
Твоє життя для вічності – хвилинка,
То ж спробуй-но за ним хоч раз простеж.

Чи бідний ти, як миша та церковна,
Чи золотом казна у тебе повна,
Веселий ти, чи скнієш у журбі,

Чи дурень, чи мудрець – усе єдино.
Не оминеш ніколи домовини.
А річ у тім, що лишиш по собі.

КОБИЛЯКОВ Олександр (м. Київ)

088.4. Не брат ты мне

Скажи мне, русский, ну какой же ты мне брат?
Когда приходишь ты в мой дом с войною,
Когда стреляешь ты в моих ребят
Под видом миротворца и героя!

Ты террористом объявил страну,
А свой террор, увы – не замечаешь.
Во многих странах развязал войну
Под видом, что ты русских защищаешь.

Чечня, Абхазия и Дагестан...
Уже и в Украине плачут вдовы!
В моей стране теперь идет война,
Вы по приказу убивать готовы.

С фашизмом ты боролся – сам им стал!
За что сегодня люди погибают?
Зачем на Украину ты напал?!
Как подлый трус, войны не объявляя!

Одумайся! Прошу: остановись!
Твои войска народ мой убивают...
Скажу тебе я: враг ты, а не брат,
Ведь братья так, как ты, не поступают!

088.6. Україна – переможе

Вкраїно, матінко моя,
Яка ж нелéгка твоя доля,
Ще не звільнилась від катів,
Як сталося велике горе.

Повзе москалівська орда,
Повзе, як хмара, чорна, клята,
Стріляє «Градами» вона
У тих, кого вважала братом.

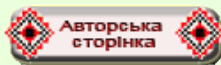
Ховаєш ти своїх синів,
Загиблих в боротьбі з ордою,
А небо плаче, бо вони –
Країни нашої Герої.

Орда надіялась: візьме
І знищить нашу Батьківщину,
Не сподівалася вона
На гідний опір України.

Поразка, втеча та ганьба
Чекають ворога в країні.
Хто йде зі зброєю до нас,
Від неї сам же і загине.

Здолає клятих ворогів
Моя рідненька Батьківщина,
І запанує на весь світ
Квітуча ненька Україна.

МАКОВЕЦЬ Оксана
(США)

089.1. Повертайся додому...

Повертайся додому живим.
Рідний брате, синочку і друже.
Хай тебе береже херувим!
Знай, що ми цього прагнемо дуже.

Ти – Герой наш, солдат-патріот,
Справжній син для всієї Країни.
Мусиш Ти захистити народ,
Україну спасти від руїни.

Ти – сміливий! Та хто ж, як не Ти,
Має землю свою захистити?
Від підступних загарбань орди
Довелось рідний край боронити!

Повертайся додому скоріш!
Молять Бога і мама, й дружина.
Їхні душі поверненням втіш.
І нехай розцвіте Україна!

БРИГАС Олександр (Португалія)

090.1. Лист школярки до солдата

Доброго дня! Я не знаю Вас, дядьку-солдате,
Та запитати хотіла про справу одну:
Може, хоч Ви зустрічали десь нашого тата?
Він, як і Ви, добровольцем пішов на війну.

Я вже писала... А тато не дзвонить, не пише.
Може, мій лист загубивсь десь у ваших
«котлах»?..

Чули ми з мамою: там оголошена «тиша»,
То погукайте за татом, будь ласка, в полях.

Я вже велика, я знаю, що ті терористи
Можуть застрілити, можуть забрати в полон...
Тільки от мама не хоче ні пити, ні їсти
І засинає, стискаючи свій телефон.

Мóлюся зранку за вас, хто воює на сході,
Бог вам допоможе розбити бандитів лихих.
Ви переможете! Вже ви – Герої в народі!
Ми вас щохвилі чекаємо з фронту живих!

16.10.2014

090.2. Кіборги

...А знаєте, мамо, як важко лежати в окопі
Під гуркіт снарядів, під куль завиваючий
свист?

Стікають краплини чи поту, чи крові по лобі,
І сам по собі в голові укладається лист.

Паперу немає, тож Ви поштаря не турбуйте.
Замовк телефон, бо бракує тут світла також.
Та Ви не турбуйтеся. Ви тільки здоров'я
пильнуйте,
Довіртеся Богу й не слухайте ситих вельмож.

Ви ж знаєте добре, що я не хотів воювати –
Який з тої бійні для хлопа простого резон?
А хто ж, як не ми, буде землю свою захищати?
Яка в тім різниця, Дністер перед нами чи Дон?

Нас «кіборги» кличуть... Це наче ми – люди
залізні,
За те, що зубами вгризаємось в кожен кілок.
Та, мамо, не вірте – тут всі ми прості, хоч і
різні:
Он фізик сидить, журналіст, навіть чийсь там
«синок»...

Які ж ми залізні? Нам хочеться жити й кохати,
І тішитись квітам, й на сон цілувати дітей.
Нам серце болить, коли змушені друзів ховати
І сльози скупі крадькома витирати з очей.

...А вчора з продуктами, вірите, пошту
прислали:

Дитячі малюнки – наївні такі і прості.
І вижити просьба... Ми їх біля серця ховали –
Таких я не мав ще ніколи в своєму житті!

Скажу я Вам, мамо, не треба втрачати надії.
Тримаємось ми попри холод, нестачі і смерть.
Ми бачили зраду! Та бачили й відданість мрії –
Тримає нас віра, що ворога знищимо вщерть!

Настане ще час, що прочиню я двері до хати,
Де завжди чекає на мене світлиця свята.
І хочу я, мамо, щоб вийшли мене зустрічати.
Тоді й «прочитаю» Вам дивного цього листа...
29.10.2014

090.1. Ангел

(Чи може горіти метал?..)

Пригадуєш, тату, колись ти мені говорив,
Як дідо мій юним під Прагою в танку горів?
Я слухав уважно, як кажуть, «на вуса мотав»
Й не міг уявити – як може горіти метал?!

Відтоді минуло чимало, здавалося б, літ –
І ти вже посивів, й давно спочиває наш дід.
А я аж тепер пригадав твою розповідь, та'...
І видно, напевно, що сталося це неспроста.

...Ми вже повертались. Завдання секретним було,
Та нас «за копійку» здало якесь сите «мурло». Ми просто на засідку гнали в п'їтмі БТР,
А там же все чисто, як в оці, було дотепер!

«Зеленка» зустріла вогнем несподівано нас.
Та й ми не мовчали... Аж – світ ніби миттю погас...
Таки вцілювали!* Пристріляне місце було.
...Як в дивному фільмі, минуле за мить перейшло.

Не чув, як тягнули. Не чув, як кричали:
«Живи!»...

Не чув, коли тіло до свіжої клали трави.
Усюди – вогонь, що на серці випалює слід!
– Ще рано сюди! – Десь з Небес – мій обпалений дід,

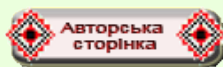
– Тримайся, онучку! Ти людям потрібен, солдат!
Твої побратими женуть ворогів вже назад...
Повір мені, тату, – це Він мені очі відкрив.
...А стомлений лікар нервово цигарку палив.

Я житиму, чуєте! Житиму й ще повернусь
І гнати му нечисть – за край свій, за Київську Русь –
Від Сяну до Дону, за весь український загал!
Тепер я вже знаю, як може горіти метал...

17.12.2014

* вцілили, потрапили в ціль (діал.)

ГНАТЮК Галина
(Рівненщина)

091.1. * * *

Серце, мов скиба вкраяна,
Сохне від люті дикої.
Брате мій, званий Каїном,
Нащо біду накликаєш?
Наче й не знаєш правила
Крові, безвинно зливої –
Рани на тілі Авеля
Вічно й тобі болітимуть!..
Очі бере полудою,
Совість у муці скрикує...
Брате мій, званий Юдою,
Як тобі – під осикою?
Межи любов'ю – зрадою.
Межи гріхом і святістю,
Світе, куди ж ти падаєш?
Світе, за що триматися?
Стежка до ніг пригорнеться,
Небо зірками всіється...
Слово, мов біла горлиця,
Біля душі зігріється.
Йтиму крізь вітру хрипища,
Шлях у пітьмі затерниться...
Я того птаха випущу,
Знаючи:
Він
Повернеться!..

091.2. * * *

Ті дощі за вікном
Цілу ніч мене будять, як совість.
Перевтомлений серпень
Останні відлічує дні...
Облогує душа.
І мовчить –
Ні рядочка, ні слова.
Бо триває війна
І на сході, і просто в мені.

Я вже звично щоранку
Молюсь навздогін літакові,
Білі шрами від нього
У небі хапливо хрещу...
З Богом, хлопці!
Прошу:
Поверніться
Живі і здорові!..
Я ж так хочу
Вночі
Прокидатись
Лише від дощу...

091.3. * * *

Чогось мені пахне
Євшанно й полинно,
Гірчить калиново
Зажура-жура...
Скажіть мені, людоньки,
Де Україна –

Ота, що з двома
Берегами
Дніпра?

А воля – підробка найнижчої проби...
А слава?
Немає,
Розвіяно й прах.
І те, що лишилось –
Погубить
Чорнобиль,
Остигнуть серця
На московських вітрах...

Та все-таки сниться:
Далекого ранку
Хрущі загудуть між вишневих пелюст,
І янгол устане,
Вдягне вишиванку
Й не сурму – сопілку
Притулить до вуст!..

СІРИЙ Володимир (Тернопілля)

092.1. * * *

Немає перехресних тут доріг –
Одна: або вперед, або назад.
У спину дихає убивчий гріх,
В лице всміхається Едемський сад.
І треба йти крізь тернище і твань
Із точки А до неземного пункту Б,
Не дивлячись на біль і кількість ран,
Щоб віднайти у Вічності себе.

30.09.2014

092.2. Молитва

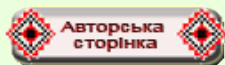
Навчи мене, Боже, моїм винуватцям
Прощати. Довіритись істині Слова.
І душу зверни до високої праці –
Хвалінням Давида і роздумам Йова.

В багні грошолобства не дай потонути,
Навіки упасти зі чванством у змові.
Навчи мене, Господи, задуми люті
Топити в безмежній Христовій любові.

Життя проминає немислимо швидко.
Політ обриває ненависті яма...
Навчи мене жити духовно, Владико,
Зоставити світові серце на пам'ять.

02.03.2013

МАЇК Оксана (Львівщина)

093.1. * * *

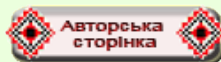
Цій осені пасує камуфляж...
Та пані цьому, видко, геть не рада,
бо раз по раз його шматують «Гради»
і оголяють яблуневий тяж.
Тече багрянець з молодого тіла
іржею в землю... Матінко, прости,
що вже за сином спалені мости:
душа його у небо відлетіла.
Журавликом не верне навесні,
не виростить калини біля хати...
Йому ця осінь дарувала шати,
не мерз аби в сирій своїй землі.
Вітри і вибухи... Здригається земля...
Солдатики, вертайтеся до мами
живими, а не в небі журавлями!
Зерном – не кулями! – хай сіються поля...

093.2. * * *

Вірю Тобі!
Вірю до болю, до схлипу,
Вірю, що все – не дарма:
Знову цвістиме липа,
А потім прийде зима;
Що, перебувши морози,
Зійде молоде зело;
Що, попри бурі і грози,

Зазеленіє добро.
Вірю: лиха біда скресне,
Дмуть-бо вітри молоді.
Вірю: з Тобою – воскресну!
Господи, вірю Тобі...

КИСЕЛЬОВ Юрій (Луганськ)

094.1. * * *

Над рідною Луганкою*
Снує сволота танками –
То постріли, то вибухи...
Капець. Армагеддон.
Ні світла, ні опалення,
А тризуби повалені.
Кому від того вигода,
Що править Лугандон?

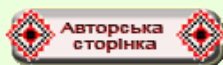
Бандитам і розбійникам,
Кривавим їхнім спільникам,
Усім відомим злодіям
І хутину-пуйлу.
У темряві населення:
Там думати «не велено».
Стара-нова мелодія
По місту і селу

Про те, як за радянщини
(О, ще тієї панщини!)
Усім жилося здорово,
Пили і їли всмак.
Скажи, земляче, істинно:
Бажання в тебе приспане
Підняти гордо голову,
Сказати волі: «Так!»?

27.10.2014

* *Луганка* – народна назва річки Лугань (права притока Сіверського Дінця), на якій стоїть тимчасово окупований москалями найсхідніший обласний центр України, м. Луганськ.

ДОЛИК Любов
(м. Львів)

095.1. Вишиванка щастя

дощі такі
що врешті чую тишу
яка мені нашіптує про смуток
яка невпинно пише сиві вірші
що проминальне все
і не забуте
що все тече
мінється
минає
що я минаю
поки я живу
а небо
ув обіймах небокраю
на землю стелить
дощову канву
і вишиває
крізь дощі і зорі
для мене долю
і для тебе
долю
хоча так часто коле ніжні пучки
цей світ колючий
але нехай
він коле часто
для тебе небо
вишиває
ЩАСТЯ

23.07.2014

095.2. Космос

Поговори зі мною.
Прошу: поговори.
Хочу, щоб падав дощ,
так, наче падають зорі, –
тихо,
іскристим щастям
падають ізгори...
Поговори зі мною.

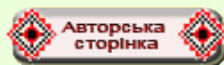
Хочу побачити синє
небо в твоїх очах.
Знаю: таке бездонне...
Стільки у ньому сили!
В небі твоєму синьому –
тиха така печаль,
і почуття –
справжні,
вистраждані,
зрілі.

Хочу пірнути у море
рідного твого тепла.
Хочу у ньому бути,
хочу розтанути – сіллю...
Дощик усіх заговорить:
онде земля пішла
ген у світи далекі,
там, за осіннє гілля.

Ми тут лише двоє.
Більше нема світів.
І ніхто не посміє
в наш увірватися космос.
Тільки зоря злетіла...
Тільки краплинки слів...
Тільки єдине ціле –
ось ми!

02.11.2014

БАГРЯНЦЕВА Олена
(Сумщина)

**096.1. А колись ця війна неодмінно зійде
нанівець...**

А колись ця війна неодмінно зійде нанівець.
Стане тихо вночі і на серці не буде оскоми.
І настане, повір, неминучий щасливий кінець.
Ти чекаєш мене? Я вже вирушу скоро додому.

Тут ні крихти весни. Тільки вітер безглуздий
реве.

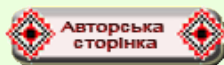
Як багато доріг, що ведуть аж до прірви. Без
краю

Ця заграва ясна і щербате люстерко криве.
Гріє друга плече і два кухлики чорного чаю.

А колись ця війна обірветься, як нитка тонка.
Будуть діти зростати у вільній бузковій країні.
Дочекайся мене. Вже позаду розлука тривка.
Я, здається, живий. Не загинув...

21.10.2014

ЛЯСНЮК Ольга
(м. Луцьк)

097.1. * * *

ця війна на смак ніяка
із запахом поржавілого заліза
із виглядом опудала
з якого кепкують найполохливіші

мені її оголосили
як оголошують наступну станцію метро

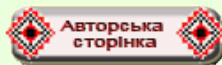
я запаслася махоркою
100 бойовими грамами
атомами
з яких навряд чи вийде бомба

я попрощалася з тобою
бо тобі пора додому
а мені – на війну

навіть написала тобі листів наперед
і всі разом вкинула їх у твою поштову скриньку
дуже страшно було глянути ворогові в обличчя
а він засипав мені очі холодом і спогадами
бо я воюю зі снігом позаторішньої зими

II.2013

ВІРЛАН Роксолана (США)

098.1. Хлопці, не смійте вмирати

Хлопці, не смійте вмирати..!
Ой полягло вже сміливців.
Коляться урвані дати:
двадцять, сімнадцять, за тридцять...

Півночі злі заволоки –
П'яні сусіди – клепали
триста обвуглених років
ніж на Україну оспалу.

Лаптями перлись у душі –
звані братами чужинці,
хіть свою чорну роззувши –
гадили плеса трипільські.

наші ж гострилися леза,
вени вогнем набухали,
гени скресали почезлі, –
важко зопершись на рало.

Трісла мембрана світанку,
туги розлились молока.
Місяць загнужадні танки
землю, – сполохавши спокій.

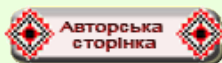
Геть захмелілі смертями,
впиті вишнівкою крови,

надра глибокі та ями —
хижі пащеки... А щоб ви..!

Небо ковтає безстрашних,
сонце бандериться в гіллі.
Наші синочки... Ой наші!
Кулі сузір'ям на тілі.

Хто прапор чести Аратти
в шанцях високо нестиме?
Хлопці, не треба вмирати,
ви нам потрібні живими!

КОКОВСЬКИЙ Тарас (м. Тернопіль)

099.1. Мамина молитва

А я тебе, мій синочку,
В люльці колисала,
Щоби колись твої очка
Дівка цілувала.

Цілувала і казала,
Що дякує мамі,
Що їй легеня вродила
З чорними бровами.

Чорні брови, карі очі,
Ще й уста червоні,
Не для того тя родила,
Щоб ти був на війні.

Налетіли чорні круки,
Зачали кричати,
Забирают мі синочка
Мого у солдати.

Забирают у солдати:
Ой, сину ж мій, сину!
Мушу, мамцю, боронити
Неньку Україну.

Прощавайте, сині гори
І широкі доли,

Може, вас вже не побачу
Я більше ніколи.

Ой, вертайся, мій синочку,
З далекого краю,
Я для тебе вишиванку
На весілля маю.

А у тої вишиванки
Нитки жовто-сині,
Як те поле, і те небо
В нашій Україні.

А то тая вишиванка –
До вінця ставати,
А не та, що молодому
У землю лягати.

Бо я тебе, мій синочку,
Не на те родила,
Щоби тебе десь у полі
Зла куля забила.

Повертайся, мій соколе!
До Бога ся молю:
Бережи мені синочка,
Дай Вкраїні волю!

2014

099.2. Я повернусь!

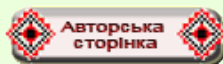
Ми тут щодня під «Градом» і вогнем,
Ангелик біля серця – від дітей,
Він вже два тижні береже мене,
І берегтиме, сподіваюсь, ще...
Ти не хвилюйся, мамо, – ми живі!
Ми ще з тобою довго проживем,
У нас ще справ багато на землі
І купа нерозв'язаних проблем.
А вдома як? Надіюсь, все гаразд,
Поспіли, певно, яблука в саду?
Ви там моліться, дорогі, за нас,
Я скоро... Я повернуся... Прийду...

099.32. * * *

Прилітав за хлібчиком горобчик.
Не боявся, майже їв з руки...
У садочку перші кроки хлопчик
Наш робив – щасливенький такий.
Посміхався сонячно і щиро,
З оченяток лилося тепло,
Огортало спокоєм і миром,
І душі так затишно було...
А весна тулилася до серця,
Щоби ці ясні травневі дні
Серед сьогодення круговерті
Пам'ятались довго ще мені...

2014

ГЕРА Ірина (Закорпаття)

Дай, Боже, щастя!

Дай, Боже, щастя! – Скажем селянину,
Що засіває у ріллю зерно.

Господь заслав ясну погожу днину,
Аби вам рясно проросло воно.

Дай, Боже, щастя! – Мовим косареві.

Бринить коса: в покіс траві пора.

Дай, Боже, щастя! – Шлемо шахтареві,

Що видає вугілля на-гора.

Дай, Боже, щастя! – Комбайнеру зичим,

Що хліб збирає в полі на жнивах.

Дай, Боже, щастя! – Крикнем будівничим,

Що на висотних трудяться домах.

Дай, Боже, щастя! – Садівник почує,

Коли зриває яблука в садку.

Дай, Боже, щастя! – І тепло відчує

Юнак, що ловить рибу у ставку.

Дай, Боже, щастя! – Скажемо кравчині,

Яка схилилась над шиттям своїм.

Дай, Боже, щастя! – Зичим господині,

Що перед святом чепурить свій дім.

Дай, Боже, щастя! – Мовимо сусідам,

Хай їм добро ведеться у житті.

Споконвіків – від прадіда до діда –

Слова ці вимовляєм як святі.